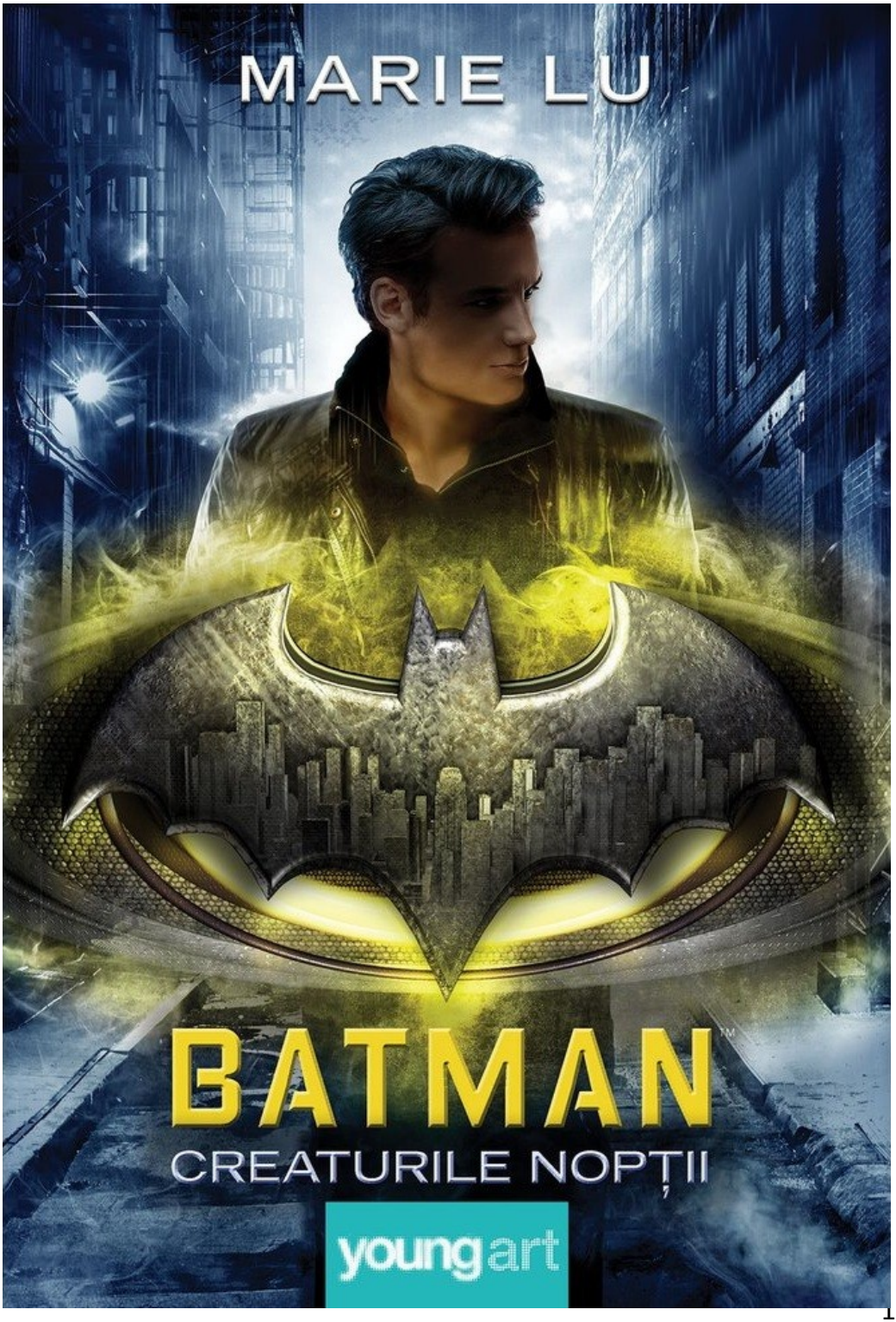
MARIE LU
BATMAN
CREATURILE NOPȚII
youngart

Batman

Creaturile nopții

MARIE LU este autoarea romanului foarte așteptat, *Warcross,* care se află pe primul loc în topul celor mai bine vândute serii Elitele Tinere a publicației *New York Times,* și cel mai bine vândut din seria Legende. A absolvit Universitatea din California de Sud și s-a avântat în industria de jocuri video ca artist. Acum scriitoare cu normă întreagă, își petrece timpul liber citind, desenând, jucând jocuri, și rămânând blocată în trafic. Locuiește în Los Angeles cu soțul ei, un metis de Chihuahua și un corgi din rasa Pembroke Welsh.

BATMAN
CREATURILE NOPȚII

— DC ICONS —

MARIE LU

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Gogu

young art

Redactor: Cristina Ștefan
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Lu, Marie
Batman: Creaturile nopții / Marie Lu; trad. din lb. engleză de Ruxandra Gogu. – București: Youngart, 2019
ISBN 978–606–8811–77–2
I. Gogu, Ruxandra (trad.)
821.111

Marie Lu
Batman
Nightwalker

Batman created by Bob Kane with Bill Finger

This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents either are the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual persons, living or dead, events, or locales is entirely coincidental.

Copyright © 2019 DC Comics.
BATMAN and all related characters and elements © & ™ DC Comics. WB SHIELD: ™ & © WBEI. (sl9)
S0099156

Jacket art by Jacey

Această traducere a fost publicată prin intermediul Random House Children’s Books, o divizie Penguin Random House LLC.

youngart edition 2019,
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

PENTRU DIANNE:
Bruce Wayne ar fi norocos să aibă o prietenă ca tine.

Prolog

Sângele de sub unghii o deranja.

„Mănuși ieftine, stupide și nefolositoare”, și-a zis fata enervată. Chiar purtase două perechi în seara asta, dar o lovitură de cuțit neprevăzută le-a secționat pe amândouă, și acum sângele îi ajunsese pe mâini.

„Ce prostie”, s-a gândit.

În orice altă noapte, s-ar fi oprit și – cu grijă, meticulos – ar fi curățat stropii de un roșu aprins de sub unghii, unul câte unul. Dar acum nu avea timp.

„Nu mai e timp, nu mai e timp”.

Lumina lunii tăia podeaua vilei, lăsând să se vadă o parte din trupul gol al bărbatului. Fetei i se părea că, față de ceilalți, felul în care sângera bărbatul era ciudat. Lichidul se adunase, pur și simplu, sub el, într-un cerc perfect, asemeni unui disc de glazură fină pe un tort.

Ea a oftat din nou, și-a pus doza de spray cu vopsea roșie în rucsac, apoi a adunat câteva dintre cârpele răspândite pe podea. Pe peretele de lângă ea era simbolul pe care îl desenase la repezeală.

Au calculat timpul complet greșit în seara asta, de la complicațiile neașteptate ale sistemului de securitate al domnului Grant atunci când au intrat în vilă, la faptul că au fost surprinși ca el să-i vadă primul, în loc să-l fi găsit dormind. Ei nu-i plăcea deloc să întârzie.

S-a mișcat rapid prin dormitor, strângând uneltele și îndesându-le pe toate în rucsac. Luna îi lumina trăsăturile la intervale regulate, în timp ce se mișca de-a lungul șirului de ferestre. Mama ei obișnuia să-i spună că semăna cu o păpușă; încă de când s-a născut

arăta ca o păpușă – ochi mari și negri ca o apă adâncă, gene foarte lungi; un nas subțire și o gură ca un boboc de trandafir; piele ca de porțelan. Sprâncenele îi străbăteau fruntea drept și blând, și asta o făcea să arate ca și cum era în permanență vulnerabilă.

Asta și era special la ea. Nimeni nu vedea ce contează cu adevărat decât atunci când era prea târziu. Când sângele lor îi înroșea degetele.

Cu toată graba, părul i se desfăcuse și îi curgea ca un râu întunecat peste umeri; așa că s-a oprit să și-l prindă într-un coc. Cu siguranță că îi căzuseră câteva fire, care acum erau pe undeva pe podea, lăsând un indiciu pe care poliția îl va urmări. Dar nu conta – își dorea doar să iasă de acolo la timp. Ce retragere urâtă, atât de diferită de stilul ei obișnuit.

„O să-i omor”, s-a gândit cu amărăciune. „Să mă lase pe mine să curăț aici…”

Undeva în noapte s-a auzit vaietul sirenelor.

A încremenit cu capul întors spre zgomot și a ascultat cu atenție.

Mâna s-a dus instinctiv către unul dintre cuțitele legate de coapsă. Apoi a început să alerge. Cizmele ei nu făceau niciun zgomot – se mișca asemeni unei umbre, iar singurul sunet venea doar de la rucsacul ei care i se lovea ușor de spate. În timp ce alerga, și-a tras eșarfa neagră peste jumătatea de jos a feței, acoperindu-și nasul și gura de orice privire și apoi și-a potrivit la ochi perechea de ochelari negri. Prin lentile, vila s-a transformat într-o grilă de linii verzi și de percepție a căldurii corporale.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape.

S-a oprit din nou să-și tragă sufletul și să asculte. Veneau din direcții diferite – aveau s-o încercuiască.

„Nu mai e timp, nu mai e timp”, a gândit ea.

A luat-o la goană pe scările vilei, silueta ei pierdută cu totul în întuneric, apoi s-a întors brusc când a ajuns jos, astfel încât să nu se îndrepte spre ușa de la intrare, ci spre pivniță. Sistemul de securitate fusese reconfigurat să încuie ușa de la intrare din interior, dar prin pivniță aveau ei de gând să fugă, cu toate alarmele dezactivate și sistemele de închidere ale ferestrelor care așteptau doar ordinele ei.

În momentul în care a ajuns în pivniță, sirenele de afară deveniseră asurzitoare.

— Deschide fereastra A, a șoptit ea în cască.

La capătul celălalt al camerei, fereastra reconfigurată s-a deschis cu un zgomot ușor, supus. Polițiștii se vor aduna la ușa de la intrare și la cea din spate, dar deocamdată nu se vor gândi să se uite pe partea laterală a unei case atât de mari, cel puțin dacă nu știau dinainte că există o fereastră micuță la parter. Ea a început să alerge și mai repede.

A ajuns la fereastră și, într-o fracțiune de secundă, s-a strecurat ca un șarpe prin deschizătură. Dinspre peluză auzea vocea unui polițist strigând într-o portavoce și putea distinge căldura corporală a cel puțin unei duzine de paznici în echipament greu, de apărare a corpului, stând la pândă de jur împrejurul vilei, cu fețele ascunse de căști și cu armele îndreptate către ușă.

Atunci, a sărit în picioare în întuneric, și-a dat jos ochelarii și s-a pregătit să fugă.

O lumină orbitoare a învăluit-o.

— Mâinile sus!

Mai multe voci strigau la ea în același timp. A auzit mai întâi zgomotul armelor pregătite să tragă, apoi lătratul furios al câinilor polițiști pe care

partenerii lor îi stăpâneau cu greu.

— În genunchi! Acum!

Au găsit-o. Ar fi vrut să arunce o înjurătură.

„Nu mai e timp, nu mai e timp”, a gândit ea.

Și acum era prea târziu. Măcar ceilalți cu care era în misiune fugiseră deja. Pentru o fracțiune de secundă, s-a gândit să-și scoată cuțitele și să se arunce asupra polițistului care era cel mai aproape, ca să-l folosească drept scut uman.

Dar erau mult prea mulți, și lumina a orbit-o suficient cât să nu se mai poată baza pe vederea ei. Nu avea timp să facă o asemenea mișcare fără ca poliția să asmută câinii și ea chiar nu-și dorea să fie mușcată până la moarte.

Așa că a ridicat mâinile.

Polițiștii au împins-o cu putere la pământ; a simțit cum își zgârie fața de nisip și de iarbă. S-a văzut o clipă reflectată în căștile opace ale polițiștilor, cu toate țevile armelor îndreptate înspre ea.

— Am prins-o…! a strigat unul dintre ei în receptor, cu o voce răgușită de emoție și teamă.

— E arestată! Fiți pregătiți…

„M-ați prins”, și-a spus ea în timp ce simțea cum i se pun cătușele reci.

Dar chiar și așa, cu obrazul lipit de pământ, tot și-a îngăduit un zâmbet ironic acoperit de eșarfa.

„M-ați prins… deocamdată”.

Capitolul 1

Dacă lui Bruce Wayne i s-ar fi potrivit o mașină, atunci asta era: un Aston Martin nou-nouț, făcut pe comandă, puternic, elegant și negru tăciune, înfrumusețat cu o dungă metalizată de-a lungul

plafonului și al capotei.

Acum testa limitele mașinii, bucurându-se de sunetul motorului și de felul în care răspundea și celei mai ușoare atingeri în timp ce străbătea, la apusul soarelui, străzile de la marginea orașului Gotham. Vehiculul era un cadou de la WayneTech, înzestrat cu cele mai noi caracteristici de securitate ale companiei; o colaborare istorică între legendarul producător de mașini și imperiul Wayne.

Acum cauciucurile scrâșneau în semn de protest că Bruce a luat încă un viraj din scurt.

— Am auzit asta, a spus Alfred Pennyworth în timp real prin sistemul video al mașinii.

Îi aruncă lui Bruce o privire încruntată.

— Mai încet la viraje, conașule Wayne.

— Mașinile Aston Martin nu au fost făcute să ia virajele încet, Alfred.

— Dar nu au fost făcute nici să fie distruse.

Bruce îi zâmbi pieziș tutorelui său. Lumina apusului se reflecta în ochelarii lui de tip aviator în timp ce întorcea mașina în direcția zgârie-norilor din Gotham.

— N-ai niciun pic de încredere în mine, Alfred, a spus el fără supărare. Tu ești cel care m-a învățat să conduc.

— Și te-am învățat să conduci ca un demon posedat?

— Un demon care posedă calități, a clarificat Bruce.

A rotit volanul cu o mișcare delicată.

— Și-apoi, este un cadou de la Aston Martin și este înarmată până în dinți cu elemente de securitate WayneTech. Singurul motiv pentru care o conduc este ca să mă laud cu capacitatea ei de a-ți asigura

protecția, la evenimentul caritabil din seara asta.

Alfred a oftat.

— Da. Mi-aduc aminte.

— Și cum aș putea să fac asta cum trebuie fără să testez ce poate opera asta de artă?

— Să afișeze elemente de securitate ale WayneTech la un eveniment caritabil nu e același lucru cu a tenta moartea, a răspuns Alfred pe un ton mai sec decât oricând. Lucius Fox te-a rugat să vii cu mașina asta la petrecere pentru ca presa să poată scrie un articol bun pe tema asta.

Bruce a luat iar un viraj la milimetru. Mașina a făcut instant toate calculele aferente, așa că pe parbriz se puteau vedea cifre transparente cum apar și dispar. Răspundea la comenzi cu o precizie uimitoare, mașina fiind într-o perfectă sincronizare cu șoseaua pe măsură ce analiza împrejurimile până la cel mai mic detaliu.

— Exact asta fac, a insistat Bruce mirat. Încerc să ajung acolo la timp.

Alfred a dat din cap îngrijorat în timp ce ștergea de praf un pervaz la conacul Wayne. Nuanțe de auriu îi luminau tenul palid.

— O să-l omor pe Lucius pentru că a avut impresia că asta e o idee bună.

Un zâmbet afectuos a zăbovit pe fața lui Bruce. Câteodată i se părea că tutorele lui semăna uluitor de bine cu un lup cenușiu, cu privirea aceea atentă a ochilor albaștri parcă obosiți de lumea înconjurătoare. În ultimii ani, câteva șuvițe albe au început să-i brăzdeze părul lui Alfred și ridurile de expresie din colțul ochilor s-au adâncit. Bruce se întreba dacă asta se întâmpla din cauza lui. La gândul ăsta, a încetinit puțin mașina.

Era momentul acela al serii când puteai vedea, pentru o clipă, cum liliecii porneau la vânătoare. În momentul în care Bruce a ajuns în oraș, a surprins un stol de lilieci arătându-se pe cerul care se întuneca, ieșind din colțurile întunecate ale orașului pentru a se alătura restului coloniei.

Bruce a simțit învăluirea binecunoscută a nostalgiei. Demult, tatăl său a hotărât ca o parte din pământul de lângă conacul Wayne să fie transformat într-unul dintre cele mai mari sanctuare pentru lilieci din oraș. Bruce încă își mai aducea aminte din copilărie cum se apleca foarte mirat pe peluza din față, cu jucăriile uitate, în timp ce tatăl său îi arăta vietățile care parcă năvăleau cu miile pe cerul la apus, arătând ca o dungă unduitoare în zbor.

„Sunt independenți”, spusese tatăl lui. Și cu toate astea ei știau, totuși, să se miște împreună ca și cum erau unul singur.

Aducându-și aminte, Bruce și-a încordat mâna pe volan. Tatăl lui ar fi trebuit să fie acolo, pe locul din dreapta și să privească liliecii cu el. Dar asta, desigur, era imposibil.

Pe măsură ce se apropia de centru, străzile deveneau tot mai murdare, până când zgârie-norii au acoperit soarele care apunea și au învăluit aleile ca într-un giulgiu. A trecut pe lângă Wayne Tower și pe lângă clădirea de finanțe Seco, unde câteva corturi erau ridicate pe alee; un contrast izbitor, sărăcia chiar lângă un simbol al bunăstării financiare. În apropierea se afla podul orașului Gotham, a cărui renovare era terminată doar pe jumătate. O adunătură de locuințe sociale în ruine erau parcă aruncate la întâmplare dedesubtul podului.

Bruce nu-și amintea ca orașul să fi arătat așa când

era el mai tânăr – avea în minte o imagine a orașului Gotham ca o junglă impresionantă de beton și oțel, într-o continuă rotație de mașini scumpe și portari îmbrăcați în negru; cu miros de piele nouă, de apă de colonie a bărbaților și de parfumurile femeilor; cu holurile strălucitoare ale hotelurilor de lux; cu puntea unui yacht scăldându-se în scânteierea orașului care lumina portul.

Cu părinții săi alături, el a văzut doar partea frumoasă – nu și graffiti-urile, sau gunoiul din șanțuri, sau cărucioarele de cumpărături abandonate și oamenii îngrămădiți în colțuri întunecate, zornăind monede în pahare de hârtie. Fiind un copil protejat, el a văzut ceea ce orașul Gotham îți poate oferi pentru prețul potrivit, și nu ceea ce putea să-ți facă pentru un preț greșit.

Toate astea s-au schimbat în noaptea aceea fatidică. Bruce știa că se va gândi la părinții săi astăzi, în ziua când avea acces la banii pe care îi moștenise. Dar oricât de mult se pregătise pentru asta, amintirile tot îl mai răneau.

A condus mașina pe drumul spre Bellingham Hall. Un covor roșu se întindea de pe trotuarul din față până sus pe scări și o mulțime de paparazzi se adunase cu aparatele de fotografiat deja îndreptate către mașina lui.

— Conașule Wayne.

Bruce și-a dat seama că Alfred încă îi vorbea despre siguranță.

— Te ascult, Alfred, a spus el.

— Mă îndoiesc. M-ai auzit când ți-am spus să stabilești o întâlnire cu Lucius Fox mâine? O să lucrezi cu el toată vara – ar trebui, cel puțin, să puneți la cale un plan detaliat.

— Da, domnule.

Alfred a făcut o pauză cât să-i arunce o privire dură.

— Și să te comporți cum trebuie în seara asta. Ai înțeles?

— Planul meu este să stau cuminte într-un colț și să nu scot niciun sunet.

— Foarte amuzant, conașule Wayne. O să țin cont.

— Nu-mi urezi „La mulți ani”, Alfred?

Când a spus asta, pe fața lui Alfred, în sfârșit, a apărut un zâmbet care i-a mai îmbunat trăsăturile.

— Și „La mulți ani” de 18 ani, conașule Wayne dând din cap. Chiar ești băiatul Marthei, găzduind petrecerea asta. Ar fi fost foarte mândră de tine.

Bruce a închis ochii o clipă când a auzit numele mamei lui. În loc să-și sărbătorească ziua de naștere, în fiecare an ea organiza un eveniment caritabil, iar banii strânși mergeau în Fondul de Protecție Legală a orașului Gotham, un grup care îi apăra pe cei care nu-și permiteau să plătească un avocat la tribunal. Bruce avea de gând să păstreze tradiția în seara asta, acum că responsabilitatea averii familiei sale era oficial pe umerii lui.

„Ești băiatul Marthei”, spusese Alfred.

Dar Bruce doar a dat din umeri la complimentul ăsta, nesigur de cum să-l accepte.

— Mulțumesc, Alfred, a răspuns el. Nu mă aștepta diseară.

Cei doi au închis telefonul. Bruce a oprit mașina în fața clădirii și timp de câteva secunde a rămas acolo, calmându-și emoțiile în timp ce paparazzii strigau la el în afara mașinii.

Crescuse în lumina reflectoarelor, trebuise să îndure ani la rând titlurile ziarelor despre el și părinții

săi.

BRUCE WAYNE, DE DOAR OPT ANI, SINGURUL MARTOR AL UCIDERII PĂRINȚILOR SĂI! BRUCE WAYNE VA MOȘTENI O AVERE! BRUCE WAYNE ESTE LA OPTSPREZECE ANI CEL MAI BOGAT ADOLESCENT!

Și așa mai departe.

Alfred obținuse ordine de restricție împotriva fotografilor care își îndreptau obiectivele spre ferestrele conacului Wayne, după ce Bruce venise odată de la școală în lacrimi, speriat de paparazzii prea agresivi care aproape că îl loviseră cu mașina. Petrecuse primii ani de după tragedie încercând să se ascundă de ei, ca și cum dacă stătea ascuns în camera sa însemna că ziarele de scandal nu mai răspândeau zvonuri.

Dar ori te ascundeai de realitate, ori o înfruntai. Și, cu timpul, Bruce și-a construit un scut, a stabilit un armistițiu nerostit cu presa. El se afișa cu un comportament atent studiat și potrivit pentru aparițiile publice și îi lăsa să facă oricâte fotografii voiau. În schimb, presa punea accentul pe problemele alese de el. Iar acum de interes era munca intensă a companiei WayneTech de a face orașul Gotham unul mai în siguranță – totul de la tehnologie nouă de securitate pentru conturile bancare ale orașului, până la drone care sprijină departamentul de poliție al orașului Gotham, sau caracteristici de siguranță auto pe care le vor pune la dispoziția tuturor în mod gratuit.

De-a lungul timpului, Bruce a petrecut nenumărate nopți la biroul din dormitorul său,

ascultând în mod obsesiv stațiile poliției și urmărind pe cont propriu cazuri închise. A ars o mulțime de becuri în timp ce demonta prototipurile companiei WayneTech la lumina lămpii de pe birou, în întunericul dinaintea zorilor, ținând microcipuri strălucitoare sau îmbinări artificiale, studiind tehnologia pe care corporația sa o dezvolta pentru a îmbunătăți nivelul de siguranță al orașului. Iar dacă pentru a obține asta însemna să fie în vizorul presei, atunci așa va fi.

Pe când un valet de la parcare se grăbea să-i deschidă ușa mașinii, Bruce și-a ascuns disconfortul, a ieșit dintr-o singură mișcare grațioasă și a arătat un zâmbet impecabil reporterilor. Aparatele de fotografiat au intrat în priză. Două gărzi de corp în costume negre și ochelari fumurii au împins oamenii în spate, făcându-i loc, dar reporterii tot s-au înghesuit, cu microfoanele întinse și adresându-i întrebări.

— Aștepți cu nerăbdare să termini liceul?

— Te bucuri de noua ta avere?

— Cum te simți să fii cel mai tânăr miliardar din lume?

— Cu cine te întâlnești, Bruce?

— Hei, Bruce, uită-te aici! Zâmbește!

Bruce s-a conformat, rânjind ușor. Știa că e foarte fotogenic – înalt și slab, cu ochii de un albastru închis ca safirul, în contrast cu tenul deschis, părul negru perfect dat pe spate, costumul făcut la comandă și pantofii Oxford lustruiți.

— Bună seara, a spus el rămânând un moment în fața mașinii.

— Bruce, a strigat un paparazzo. Mașina asta e primul lucru pe care l-ai cumpărat? a întrebat el

făcându-i cu ochiul. Te bucuri de avere deja?

Bruce pur și simplu s-a uitat fix la el, refuzând să-i cadă în plasă.

— Acesta este cel mai nou Aston Martin de pe piață, complet echipat cu tehnologie de siguranță WayneTech. Sunteți bineveniți să-i analizați interiorul în seara asta, în exclusivitate.

A arătat spre mașină, iar unul dintre gardienii în costum a deschis ușa ca presa să poată arunca o privire înăuntru.

— Vă mulțumesc tuturor că vă ocupați în seara asta de evenimentul caritabil al mamei mele. Înseamnă foarte mult pentru mine.

A mai vorbit puțin despre organizația caritabilă pe care evenimentul urma să o sprijine, dar toată lumea striga tare peste el, acoperindu-l și ignorând ceea ce zicea. Bruce i-a înfruntat cu greu și, timp de o secundă, s-a simțit singur și depășit numeric. A mers cu privirea mai departe de paparazzii de la ziarele de scandal, căutând jurnaliștii de la ziarele oficiale. Deja putea să vadă titlurile de a doua zi:

BRUCE WAYNE ARUNCĂ NOUA AVERE PE O MAȘINĂ DE UN MILION DE DOLARI! COPILUL AVERII PĂRINȚILOR NU IROSEȘTE DELOC TIMPUL!

Dar printre astea, spera să găsească și câteva titluri adevărate, detaliind munca depusă la WayneTech. Asta conta cu adevărat. Așa că a mai rămas, îndurând fotografiile.

După ce a lăsat câteva minute aparatele de fotografiat să-și declanșeze blițurile din abundență, Bruce a urcat scările către intrarea în sală. Alții invitați au mai zăbovit în capătul treptelor, printre

care membri ai clasei superioare a orașului Gotham, câte un membru al consiliului, și grupuri de admiratori. Bruce a început să pună întreaga mulțime pe categorii. Lucrul ăsta devenise un mecanism de supraviețuire pe care și l-a însușit odată cu moartea părinților. Se aflau acolo oameni care îl invitau la cină doar ca să-l tragă de limbă; mai erau și aceia care și-ar fi trădat prietenii ca să se împrietenească cu el; câte un coleg bogat care răspândea minciuni despre el din pură invidie; fete care ar fi făcut orice să obțină o întâlnire cu el, ca apoi să împărtășească a doua zi detaliile cu ziarele de scandal.

Dar, în aparență, își păstra calmul, salutând politicos pe toată lumea. Mai avea doar câțiva pași până la intrare. Tot ce trebuia să facă era să ajungă înăuntru, și apoi va găsi…

— Bruce!

O voce familiară s-a făcut auzită în tot haosul acela. Bruce a privit în sus, unde o fată se ridicase pe vârfuri și-i făcea cu mâna din capul scărilor. Părul negru îi atingea umerii și luminile de pe podeaua sălii îi scoteau în evidență pielea închisă și rotunjimea șoldurilor. Țesut în materialul rochiei ei era sclipici, care strălucea argintiu când se mișca.

— Hei! a strigat ea. Aici!

Înfățișarea rezervată a lui Bruce s-a dizolvat în ușurare.

„Dianne Garcia”, a gândit el.

Categoria: autentică.

Pe măsură ce el se apropia, în mod instinctiv, ea a întors spatele mulțimii de după cordonul de la capătul treptelor, într-o încercare de a-l feri de blițurile aparatelor de fotografiat.

— Ai întârziat puțin chiar de ziua ta? a spus ea

rânjind. Bruce i-a făcut cu ochiul și s-a aplecat spre urechea ei. — întotdeauna.

— Evenimentul ăsta e bestial, a continuat ea. Cred că vei depăși recordul de câți bani vei strânge.

— Slavă Domnului, i-a răspuns el în timp ce i-a pus mâna pe după gât. Altfel, am suportat toate aparatele astea de fotografiat degeaba.

Ea a râs. Aceasta era fata care odată i-a tras un pumn unui puști de i-a scos un dinte pentru că se luase de prietenii ei, care a memorat tot capitolul întâi din *Poveste despre două orașe* la cursul de engleză din ultimul an doar ca să câștige un pariu, și care putea petrece o oră uitându-se la un meniu, ca în final să comande același burger pe care și-l lua mereu. Acum, Dianne l-a împins în semn de protest afectuos, l-a luat de braț și l-a condus spre ușile deschise ale sălii, lăsând paparazzii în urmă.

Înăuntru luminile erau difuze, de un albastru straniu și candelabrele care atârnau de tavanele înalte scânteiau argintiu și alb. Sculpturi de gheață și o varietate mare de mâncăruri acopereau mesele festive lungi, în timp ce pe altă masă se aflau obiecte care urmau să fie licitate, toate tremurând ușor din cauza ritmului muzicii.

— Credeam că ai un interviu pentru facultate azi, i-a spus el în ciuda zgomotului, în timp ce Dianne a șterpelit o tartă de lămâie de pe una dintre mesele cu deserturi. Nu că m-aș plânge că ești aici, desigur.

— A fost mai devreme, i-a răspuns Dianne cu gura plină de prăjitură. Nu-i nimic. Mama a avut nevoie de mine după-amiază să-l iau pe fratele meu de la școală, și oricum, n-aș fi suportat gândul să te privez de compania mea în seara asta.

S-a aplecat spre el, vorbind într-o șoaptă

prevestitoare de rău.

— Ăsta e felul meu de a spune că nu ți-am adus nimic.

— Chiar nimic? a spus Bruce ducând mâna la inimă mimând durere. Mă rănești.

— Dacă vrei, pot oricând să-ți fac o prăjitură.

— Te rog, nu.

Ultima dată când Dianne a încercat să facă fursecuri, a dat foc la bucătăria lui Bruce și le-a luat o oră să ascundă draperiile arse astfel încât Alfred să nu-și dea seama.

Dianne l-a strâns o dată de braț.

— Atunci va trebui să te mulțumești cu mâncare de la restaurantul de cartier.

Cu mulți ani în urmă, Bruce, Harvey și Dianne au fost de acord să renunțe la cadourile de zilele lor de naștere în schimbul unei întâlniri anuale la restaurantul de cartier preferat. Tot acolo urmau să se întâlnească și astăzi după ce evenimentul se va fi terminat, iar Bruce va putea să renunțe la imaginea de miliardar și să fie doar un băiat pe cale de a absolvi liceul, iar doi dintre prietenii săi cei mai buni vor face glume pe seama lui în timp ce mâncau burgeri plini de grăsime și beau milk-shake-uri groase. Bruce a zâmbit cu nerăbdare la gândul ăsta.

— Ei bine? a întrebat-o pe Dianne. Cum a mers interviul?

— Intervievatorul nu a leșinat de groază la răspunsurile mele, așa că mă aventurez să spun că a mers bine, a dat ea din umeri.

„Și *ăsta e* felul ei de a spune că s-a descurcat excelent, așa cum face întotdeauna”, a gândit Bruce.

Bruce învățase să recunoască felul ei de a da din umeri când voia să facă un succes de-al ei să pară că

este mai puțin important decât era de fapt; când a obținut un scor perfect la examenele de admitere, când a fost admisă la toate universitățile la care a aplicat, și când a aflat că va vorbi în calitate de șefa de promoție la festivitatea lor de absolvire de luna următoare.

— Felicitări, a spus el. Deși probabil Harvey ți-a spus deja.

Ea a zâmbit.

— Tot ce-a făcut Harvey azi a fost să mă implore să nu-l las singur pe ringul de dans. Știi cât de mult le place să danseze celor două picioare stângi ale lui.

Bruce a râs.

— Nu este singur pe ringul de dans acum?

Dianne a rânjit răutăcios.

— Cred că poate supraviețui două minute.

Muzica se auzea tot mai tare pe măsură ce se apropiau de ringul de dans, până când, în sfârșit, au trecut printr-o serie de uși duble care dădeau într-un balcon de unde se vedea un spațiu aglomerat. Aici, muzica zguduia podeaua. Parterul era învăluit în ceață. Pe scena de dedesubt se afla o stație complicată, în spatele căreia era un DJ care dădea din cap pe ritmul muzicii. În spatele lui, pe un ecran imens, care se întindea de la podea până la tavan, se vedea o serie de simboluri mișcând și strălucind.

Dianna și-a făcut mâinile pâlnie la gură și a strigat spre mulțime:

— E aici!

Un chiuit enorm de urale a explodat dinspre ringul de dans, chiar mai tare decât muzica.

Bruce a privit cum strigătele mulțimii care îi cânta „La mulți ani!” au umplut încăperea. Bruce le-a zâmbit și le-a făcut cu mâna iar în timpul ăsta DJ-ul a dat

melodia mai repede. Apoi a adăugat atât de mult bas, încât invitații au devenit o mare de mâini ridicate.

Bruce a lăsat ritmul muzicii să-i invadeze simțurile și orice neliniște l-ar fi tulburat înainte a dispărut. Dianne l-a condus pe scări spre mulțime. În timp ce saluta oamenii, oprindu-se să-și mai facă un selfie, a pierdut-o pe Dianne în confuzia de trupuri, până când tot ce putea să mai vadă era un amestec neclar de fețe familiare și necunoscute, și fiecare siluetă era conturată de lumini de neon și întuneric.

„Uite-o acolo”, a gândit el.

Dianne a ajuns lângă Harvey Dent, care arăta cam palid în luminile clubului, în timp ce încerca din răsputeri să se miște în ritmul muzicii. Bruce a zâmbit când l-a văzut, apoi s-a îndreptat de-a lungul ringului de dans înspre ei. I-au făcut semn cu mâna să se apropie.

— Bruce!

S-a întors în direcția vocii, dar înainte să poată răspunde, cineva l-a bătut tare pe umăr. Un chip și-a făcut apariția, rânjind dur, cu dinții albi arătând și mai albi în contrast cu fața palidă.

— Hei… La mulți ani, omule!

Richard Price, fiul actualului primar al orașului Gotham. Bruce a clipit uimit. Trecuseră luni bune de când vorbiseră ultima oară, dar Richard deja era mai înalt cu câțiva centimetri, astfel încât Bruce a trebuit să privească puțin în sus ca să fie la același nivel cu el.

— Hei, a răspuns, întorcându-i îmbrățișarea. Nu credeam c-o să vii.

— Și să pierd petrecerea? Niciodată, a răspuns Richard. Tata e aici, adică în sala de licitații. Nu a ratat niciunul din evenimentele caritabile ale mamei tale, nu avea de gând să o facă acum.

Bruce a dat din cap prudent. Cândva, ei fuseseră cei mai buni prieteni; locuiseră la capete opuse ale aceluiași cartier exclusivist de vile, fuseseră împreună la aceeași școală generală și la aceleași petreceri, merseseră chiar și la aceeași sală de forță pentru a lua cursuri de kickboxing. Se jucaseră jocuri video în camera multimedia a lui Bruce, unde râdeau până îi durea burta. Chiar și acum Bruce se simțea nostalgic când își aducea aminte.

Dar lucrurile s-au schimbat când au crescut și Richard, treptat, a intrat într-o categorie doar a lui: genul de prieten care te suna doar atunci când voia ceva de la tine.

Bruce se întreba ce avea să-i ceară în seara asta.

— Hei, a spus Richard privind într-o parte.

Ținea mâna pe umărul lui Bruce în timp ce arăta spre ieșire.

— Pot să-ți vorbesc în altă parte? Doar un minut?

— Sigur.

Lui Bruce îi țiuiau urechile când au ieșit de pe ringul de dans și au intrat într-o încăpere mai liniștită. Acolo, Richard s-a întors și s-a uitat la Bruce rânjind entuziasmat. În ciuda a ceea ce știa deja, Bruce s-a bucurat când i-a văzut expresia feței; era același rânjet pe care îl avea Richard când erau mici și tocmai aflase ceva palpitant pe care trebuia să i-l împărtășească. Poate că era într-adevăr aici doar ca să sărbătorească ziua de naștere a lui Bruce.

Richard s-a apropiat și i-a vorbit mai încet.

— Uite ce e, a zis el. Tata nu-mi dă pace. Mă tot întreabă dacă am găsit vreun stagiu de practică de făcut vara asta. Poți să mă ajuți?

Speranța lui Bruce s-a spulberat și a fost înlocuită de un sentiment familiar de dezamăgire. Richard avea

din nou nevoie de ceva.

— Pot să i te recomand lui Lucius Fox, a început el să zică. WayneTech caută interni…

Richard a dat din cap.

— Nu, adică nu vreau să și merg la practică. Doar, știi tu, pune-mi o vorbă bună la tata, spune-i că o să fac chestii la WayneTech vara asta, și lasă-mă să intru în clădire de câteva ori.

Bruce s-a încruntat el.

— Adică să te ajut să te prefaci că vii la practică, doar ca să nu te mai deranjeze tatăl tău?

Richard i-a dat un ghiont șovăielnic.

— Este ultima vară înainte de facultate. Nu vreau să mi-o petrec muncind; da, știi și tu cum este, Wayne, nu-i așa? Doar spune-i tatei că lucrez cu Lucius. N-o să fie mare scofală.

— Și ce ai de gând să faci ca să nu afle?

— Ți-am spus – trebuie doar să mă lași să intru la WayneTech din când în când. Îmi faci o poză pe hol sau ceva. E tot ce trebuie să vadă tata.

— Nu știu, omule. Lucius o să-i spună tatălui tău adevărul dacă află.

— Haide, Bruce! De dragul vremurilor de altădată.

Richard încă mai avea rânjetul acela pe buze când s-a întins să-l ia pe Bruce de umăr.

— E compania ta, nu-i așa? O să-l lași pe tocilarul ăla să-ți spună ce să faci?

Bruce s-a enervat. Richard l-a tot lingușit pe Lucius când l-a cunoscut prima dată.

— Nu am de gând să te acopăr, a spus el. Dacă vrei să-i spui tatălui tău că faci practică la WayneTech, va trebui chiar să faci practică.

Richard a făcut un sunet gutural enervat.

— De ce-ți pasă așa mult?

— De ce insiști?

— Tot ce trebuie să faci este să-i spui tatei o dată sau de două ori. Nu e ca și cum te costă ceva.

Bruce a dat din cap. Când erau mici, Richard apărea neanunțat la poartă și vorbea la interfon de parcă n-avea aer, ținând în mână cel mai nou joc sau cel mai nou set cu soldați. La un moment dat, timpul pe care îl petreceau împreună s-a transformat din discuții despre filmele lor preferate în rugăminți de la Richard să copieze tema de la Bruce sau ca Bruce să termine singur proiectele pe care le aveau de făcut împreună sau să-i pună o vorbă bună la interviuri. Când s-a schimbat? Nici acum Bruce nu putea înțelege când și de ce au luat lucrurile o întorsătură greșită.

— Nu pot, a spus Bruce, dând din cap iar. Îmi pare rău.

La replica asta, privirea lui Richard parcă s-a încețoșat. L-a privit pe Bruce în ochi ca și cum spera la un alt răspuns, dar când nu l-a primit, s-a strâmbat și și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Bine, cum spui tu, a îndrugat, ocolindu-l pe Bruce ca să poată merge din nou în sală. Văd cum stă treaba. Împlinești optsprezece ani și primești cheile propriului tău imperiu, și dintr-odată ești prea bun ca să-ți ajuți prietenii.

— Richard, a strigat Bruce după el.

Celălalt băiat s-a oprit să privească peste umăr. Bruce l-a fixat cu privirea câteva clipe.

— Dacă nu ai fi avut nevoie de ajutorul meu, ai mai fi venit la petrecere în seara asta?

A urmat o pauză și Bruce a știut că răspunsul era nu. În schimb, Richard a dat din umeri, apoi s-a întors și și-a continuat drumul spre sală fără să răspundă.

Bruce a rămas acolo câteva minute, singur,

ascultând ritmul muzicii venind din interior. Dintr-odată, s-a simțit ca și cum locul lui nu era acolo, nici măcar la propriul eveniment. Și-a imaginat mulțimea de colegi și prieteni pe ringul de dans și s-a întrebat dacă, în afară de Dianne și de Harvey, restul ar mai fi acolo dacă nu era vorba de numele familiei sale. Cu siguranță că paparazzii de afară n-ar mai fi fost.

Dacă ar fi fost doar Bruce Wayne, un băiat obișnuit, i-ar mai fi păsat cuiva?

În loc să se întoarcă pe ringul de dans, Bruce a luat-o pe coridor, apoi pe o ușă pe care nu scria nimic și a ieșit afară. A mers în jurul clădirii până a ajuns la intrarea din față, unde aparatele deja fotografiaseră Aston Martin-ul din toate unghiurile și acum erau adunate în capătul treptelor, așteptând să intre sau să iasă invitații speciali. Fără să fie observat, Bruce a ajuns la mașină și s-a urcat la volan.

Unul dintre gardieni, care era atent la paparazzii de la intrare, l-a văzut chiar în momentul în care a închis ușa și a ambalat motorul.

— Domnule Wayne! a spus bărbatul, dar Bruce doar i-a făcut scurt semn cu capul.

Prin geam, a putut să vadă niște paparazzi care se îndreptau spre el și care și-au dat seama că pleacă. Li s-au mărit ochii și pălăvrăgeala lor s-a transformat în strigăte.

Dar Bruce a apăsat pedala de accelerație până în podea înainte ca cineva să poată ajunge până la el. În oglinda retrovizoare, clădirea se micșora pe măsură ce se îndepărta de ea. Poate că era nepoliticos din partea lui să plece de la propriul evenimentul atât de devreme, ca să petreacă puțin timp singur, când toată lumea voia să-și petreacă timpul cu el. Dar nu a încetinit și nici nu a privit înapoi.

Capitolul 2

Luminile neoanelor se întindeau de-a lungul străzilor din Gotham. Erau puține mașini pe drum la ora aceea și tot ce putea Bruce să audă era zgomotul pe care îl făceau asfaltul și vântul, sunetul mașinii sale gonind pe autostradă. Asta a fost ceea ce l-a atras la mașinării. Urmau algoritmuri, nu emoții; când Bruce apăsa pedala de accelerație, mașina îi răspundea într-un singur fel.

Undeva în spatele lui putea să vadă farurile paparazzi-lor care încercau să-l urmărească. Bruce și-a îngăduit un zâmbet cinic și a împins vitezometrul tot mai mult. Lumea a devenit neclară în jurul lui.

Un sunet dur s-a auzit în mașină, urmat de o voce electronică.

— Viteza nu este recomandată pentru această șosea, a spus și în același timp într-un colț al parbrizului a apărut afișată viteza recomandată și un mesaj care lucea intermitent și-l atenționat pe Bruce să încetinească.

— Anulează, a răspuns Bruce.

Alertele s-au estompat. Putea să simtă cum mașina se poziționa mai bine pe șosea, astfel încât dacă el părea să tremure puțin, mașina compensa devenind mai stabilă.

Cel puțin caracteristicile WayneTech funcționau așa cum trebuie, gândi el cinic. Lucius va fi încântat să audă. Telefonul din mașină a sunat, țiuind în urechile lui Bruce. Când a privit spre ecran, a văzut că era Dianne. Bruce a lăsat-o să sune de câteva ori înainte să răspundă. Vocea lui Dianne a răsunat în mașină, împreună cu tot zgomotul de la petrecere.

— Bruce? a strigat ea. Unde ai fugit? Am văzut că te-ai dus cu Richard, dar apoi am auzit că ai plecat, și…

— Chiar am plecat, a răspuns Bruce.

— Poftim? Ești bine?

Asta era vocea lui Harvey, neliniștită.

— Sunt bine, i-a asigurat Bruce. Nu vă faceți griji. Voiam doar să iau puțin aer și să-mi pun gândurile în ordine.

A urmat o pauză la celălalt capăt înainte ca Dianne să vorbească din nou.

— Fă ceea ce ai nevoie să faci, a răspuns ea.

— Și dacă ai nevoie de noi, a adăugat Harvey, venim spre tine.

Bruce s-a liniștit puțin când i-a auzit. Toți trei ajunseseră într-un punct unde puteau să-și dea seama de ceea ce simțea celălalt, așa că niciunul dintre ei nu trebuia să dea vreo explicație. Pur și simplu știau.

— Mulțumesc, a spus el și a închis.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde mergea, dar după un timp și-a dat seama că se îndrepta spre conac pe un drum mai lung. Bruce a ieșit de pe autostradă pe o stradă mai mică, trecând pe lângă șiruri de blocuri în paragină, cu pereții pătați permanent de apa și murdăria atâtor ani.

Haine atârnau jalnic pe sârme întinse de la o fereastră la alta. Aburul se ridica din gurile de aerisire. A virat lin în trafic, apoi a întors brusc la o intersecție, unde s-a oprit la semafor.

Prin geamul mașinii putea vedea cum un bătrân intra târâș în cortul său improvizat, în timp ce la capătul străzii un alt bărbat își îndesa ziare în pantofi. Doi copii se jucau pe o alee plină de gunoi.

Bruce și-a întors privirea. Nu trebuia să fie acolo.

Și cu toate astea, se afla chiar aici, conducând prin cartierele sărace o mașină care probabil costa mai mult decât ar fi putut câștiga într-o viață cineva care locuia acolo. Avea el dreptul să se simtă vreodată trist, cu tot ce avea?

Acestea erau străzile pe care părinții lui se luptaseră toată viața să le îmbunătățească și erau aceleași străzi în care sângele lor fusese vărsat. Bruce a tras adânc aer în piept în timp ce lumina semaforului s-a făcut verde, și apoi a ambalat motorul. Gotham era distrus din mai multe puncte de vedere, dar nu era cu totul lipsit de speranță. El avea să găsească o cale să-l repare. Aceasta era mantia care îi fusese înmânată.

Curând, străzile s-au schimbat, având din nou felinare întregi și ferestre fără bare de metal. Paparazzii îl ajungeau din urmă încet, dar sigur; dacă nu scăpa de ei acum, aveau să ajungă să parcheze la poarta conacului său, inventând titluri de tabloid cu posibile motive pentru care plecase mai devreme de la petrecere. Ochii lui Bruce s-au întunecat la gândul ăsta și a accelerat până când alarma de avertizare a mașinii s-a declanșat din nou.

De-abia când a ajuns la o altă serie de semafoare a auzit ecoul sirenelor de poliție. Bruce s-a întrebat un moment dacă sirenele erau pentru el, și dacă poliția îl va aresta pentru depășirea vitezei. Apoi și-a dat seama că sunetul venea de undeva din față, și nu de la o singură mașină, ci de la ceea ce părea a fi cel puțin o duzină.

Curiozitatea l-a scos brusc din mâhnire. Bruce s-a încruntat în timp ce asculta sunetul sirenelor. Petrecuse destul timp urmărind cazuri pe cont propriu, încât mereu devenea foarte atent când auzea

sirene. Pentru partea asta de oraș, un cartier înstărit de magazine, intensitatea cu care se auzeau era ceva ieșit din comun. Bruce a făcut un ocol de la traseul care l-ar fi dus direct la conacul Wayne și s-a îndreptat în direcția din care veneau sirenele.

Pe când făcea încă un viraj, zgomotul a devenit dintr-odată asurzitor și o mulțime de lumini roșii și albastre au colorat clădirile de la capătul străzii. Bariere albe și bandă izolantă galbenă blocau complet intersecția. Chiar de unde era el, Bruce putea vedea mașini de pompieri și camioane negre ale trupelor de intervenție SWAT adunate împreună, și siluetele polițiștilor alergând în fața farurilor.

Înăuntrul mașinii sale, vocea electronică s-a auzit din nou, urmată de o hartă transparentă suprapusă pe parbriz.

— Activitate intensă a poliției înainte. Se sugerează o rută alternativă.

Un sentiment de groază i-a umplut inima. Bruce a dat harta la o parte și a oprit brusc în fața unei baricade, chiar în momentul în care sunetul de neconfundat al unei puști a răsunat în aerul nopții.

Își amintea prea bine de sunetul acela. Amintirea morții părinților lui i-a adus un val de amețeală.

„Încă un jaf. O crimă. Asta se întâmplă aici”, a gândit Bruce.

Apoi a dat din cap.

„Nu, nu poate fi asta”.

Erau prea mulți polițiști pentru un simplu jaf.

— Ieși din mașină și mâinile sus! a strigat o polițistă printr-o portavoce, iar cuvintele ei au făcut ecou în tot cartierul.

Bruce a privit în direcția de unde s-a auzit vocea. Pentru câteva secunde, a avut impresia că ordinul era

îndreptat spre el, dar apoi a văzut că polițista era întoarsă cu spatele, cu toată atenția fixată pe colțul clădirii care purta numele BELLINGHAM INDUSTRIES & CO.

— Sunteți încercuite, Creaturi ale nopții! Acesta este ultimul avertisment!

Alt polițist a venit în fugă spre mașina lui Bruce. I-a făcut lui Bruce un gest exagerat cu mâna să întoarcă mașina. Cu vocea răgușită de panică, l-a avertizat:

— Întoarce mașina acum. Nu ești în siguranță!

Înainte ca Bruce să poată răspunde, o grenadă orbitoare a explodat în spatele polițistului. Întreaga stradă s-a cutremurat.

Chiar și din interiorul mașinii sale, Bruce a simțit căldura provocată de explozie. Fiecare fereastră a clădirii s-a spart simultan, făcând să plouă cu milioane de cioburi pe trotuarul din apropiere. Polițiștii s-au ferit în sincron, acoperindu-și capul cu mâinile. Bucăți de geam au căzut precum grindina pe parbrizul lui Bruce. Din interiorul blocadei, o mașină a virat după colț cu viteză maximă. Bruce a văzut imediat spre ce se îndrepta mașina – un spațiu mic între baricadele poliției, pe unde un camion al trupelor SWAT tocmai intrase.

Mașina mergea cu viteză spre acel spațiu.

— Ți-am spus să pleci de aici! a țipat polițistul la Bruce. O dâră subțire de sânge se prelingea pe fața bărbatului.

— Este un ordin! a continuat el.

Bruce a auzit scrâșnetul cauciucurilor mașinii pe asfalt. Fusese în garajul tatălui său de mii de ori să-l ajute să mestereasca la nenumărate motoare ale celor mai bune mașini din lume. La WayneTech, urmărise fascinat testele care erau făcute pe motoare realizate

la comandă, pe avioane în plan de construire, pe tehnologie secretă sau vehicule noi de orice fel. Așa că știa: orice ar fi fost instalat sub acea capotă, era mult mai rapid decât orice mașină a poliției orașului Gotham.

„Ei nu au cum să-l prindă”, a gândit Bruce.

„Dar eu pot”.

Aston Martin-ul lui era probabil singurul automobil de acolo mai rapid decât al infractorului, singurul suficient de puternic să-l poată urmări. Ochii lui Bruce au căutat calea probabilă pe care mașina urma s-o aleagă, privirea oprindu-i-se pe un indicator de la capătul străzii care arăta spre autostradă.

„Îl pot prinde”, a gândit el.

Mașina cu care scăpa infractorul a țâșnit prin spațiul dintre baricade, atingând două mașini de poliție în mers.

„Nu, nu de data asta”, a gândit Bruce în timp ce a apăsat pedala de accelerație.

Motorul Aston Martin-ului a scos un răget asurzitor și a pornit cu viteză înainte. Polițistul care strigase la Bruce a căzut pe spate. În oglinda retrovizoare, Bruce l-a văzut cum se ridică și le face semn cu ambele brațe ridicate celorlalte mașini de poliție să înceapă urmărirea.

— Nu trageți! l-a putut auzi Bruce strigând. Civil în apropiere – nu trageți!

Mașina infractorului a virat brusc la prima intersecție, iar Bruce a ajuns-o în câteva secunde. Strada era în zig-zag, apoi s-a transformat într-un arc larg care ducea spre autostradă, iar Creaturile nopții s-au îndreptat într-acolo, lăsând o dâră de fum de eșapament și două urme negre de roți pe șosea.

Bruce a mărit viteza, apropiindu-se vertiginos;

mașina lui cartografia drumul instantaneu, făcând un viraj perfect pentru a intra pe banda care dădea în autostradă. Bruce a bătut de două ori în parbriz, chiar unde se vedea automobilul alb al Creaturilor nopții.

— Urmărește-l, a ordonat Bruce.

Era o caracteristică menită să facă mai ușor ca două mașini să meargă în convoi. O țintă verde a apărut deasupra mașinii albe, și vocea Aston Martin-ului s-a auzit:

— Mașina a fost marcată.

O hartă mică a apărut într-un colț al parbrizului, arătând exact unde era mașina infractorului în apropierea lui Bruce. Indiferent de cât de mult ar fi încercat mașina albă să dispară acum, nu va putea să scape de el.

Bruce a mijit ochii și a ordonat mașinii să accelereze. Tot corpul îi tremura de la adrenalină.

— Anulează, a spus el chiar în clipa în care mașina a încercat să-l facă să încetinească.

S-a strecurat printre mașini de pe o bandă pe cealaltă. Aston Martin-ul răspundea cu o acuratețe uluitoare, știind exact când putea intra într-un spațiu îngust și cât de rapid trebuia să fie.

Deja Bruce ajungea din urmă mașina Creaturilor nopții, și el știa asta. Cealaltă mașină a început să facă manevre disperate. Puținele vehicule de pe autostradă se dădeau din calea lor pe măsură ce treceau de pe o bandă pe alta.

Un reflector l-a luminat pe Bruce și autostrada dinaintea lui. A privit în sus și a văzut un elicopter negru zburând destul de jos și în paralel cu ei. Cu mult în spatele lui se vedeau farurile mașinilor poliției Gotham, dar erau la mare depărtare și păreau din ce în ce mai mici.

„Ce naiba fac eu aici?”, a gândit Bruce, ameţit de urmărire.

Dar nu a luat piciorul de pe acceleraţie. Din contră, s-a aplecat peste volan şi a apăsat pedala până în podea. Ochii lui erau fixaţi pe maşina albă din faţă, care tot vira.

„Încă puţin”, a gândit el.

Bruce era atât de aproape acum, încât putea vedea cum şoferul s-a întors să se uite la el.

Maşina albă a ocolit un camion care transporta o încărcătura enormă de ţevi, forţând astfel şoferul să intre pe banda lui Bruce. Aston Martin-ul a scos un sunet de avertizare în timp ce a schimbat direcţia în mod automat. Bruce a tras brusc de volan. Timp de o clipă, a crezut că va lovi camionul din lateral, dar maşina lui s-a strecurat pe bandă în ultima clipă, încadrându-se perfect.

În acel moment, în ciuda a tot ce se întâmpla, Bruce s-a simţit invincibil, chiar *natural,* atenţia lui concentrându-se pe nimic altceva decât pe ţinta sa şi pe bubuitul inimii sale.

Deasupra, glasul care se auzea din portavocea elicopterului i-a strigat.

— Trage pe dreapta, a ţipat. Civilule, retrage-te. Vei fi arestat. Opreşte maşina!

Dar Bruce îşi ajunsese ţinta.

„Aproape am ajuns”, a gândit el.

A strâns volanul şi mai tare, sperând că făcuse calculele corect. Dacă îl atingea din spate la momentul potrivit, viteza şi frecarea vor face ca maşina Creaturilor nopţii să se răstoarne.

„Totul se termină aici”, a gândit Bruce. „Alfred o să mă omoare”.

Bruce a mângâiat volanul o dată.

— Iartă-mă, draga mea, i-a șoptit mașinii.

Apoi a mărit viteza. Mașina a încercat să-l oprească de data asta, iar el a simțit rezistența volanului împotriva a ceea ce voia el să facă.

— ATENȚIE! Urmează să te ciocnești!

— Anulează, a strigat Bruce, apoi a lovit din spate mașina Creaturilor nopții.

S-a auzit scrâșnetul metalului lovindu-se de metal.

Bruce a simțit o undă de șoc răspândindu-i-se în corp în timp ce gâtul i s-a sucit dintr-o parte în alta și a fost aruncat, iar centura de siguranță l-a strâns de piept din cauza forței loviturii. Cauciucurile celeilalte mașini au scrâșnit pe asfalt – sau poate era chiar mașina sa, Bruce nu putea fi sigur – și a văzut vehiculul cum se răsturna, rămânând câteva clipe în aer. Totul era neclar în jurul lui. Pentru câteva secunde, a zărit fața șoferului – era un bărbat, cu ochii larg deschiși, iar tenul său palid era împroșcat cu sânge.

Mașina albă s-a prăbușit cu susul în jos. Geamurile au explodat în toate direcțiile în timp ce metalul s-a transformat într-o masă de fiare contorsionate. Chiar dacă Bruce știa, pe când dădea ametit din cap, că totul se întâmplase în mai puțin de o secundă, i s-a părut că vede cum metalul se îndoia bucată cu bucată, iar milioanele de cioburi separate ale geamurilor zburau prin aer.

Poliția a încercuit mașina albă, cu armele îndreptate spre șoferul care era înăuntru. Părea conștient, chiar dacă era aproape leșinat, iar brațele îi atârnau din mașină.

— Nu vă mișcați, Creaturi ale nopții! a strigat un polițist. Sunteți arestate!

Bruce a simțit cum îl lovește un nou val de

amețeală. Pe când unul dintre polițiști se apropia de el, țipând furios, Bruce a auzit cum mașina lui îl suna pe Alfred să-l avertizeze, în același timp trimițându-i coordonatele atât acestuia, cât și poliției.

Tutorele lui Bruce a răspuns de la primul apel, cu o voce tensionată și disperată.

— Conașule Wayne! Conașule Wayne?

— Alfred, s-a auzit Bruce spunând. Aș cam avea nevoie să vii să mă iei.

N-a înțeles ce a răspuns Alfred; nu era sigur nici măcar că era în stare *să audă* ce spunea Alfred. Tot ce-și amintea era că se prăbușise pe scaun și că totul se întunecase.

Capitolul 3

S-a amestecat în treburile poliției la scena unei infracțiuni. Nu a ascultat ordinele unui ofițer de poliție. A obstrucționat justiția.

Dacă Bruce sperase că ar fi putut evita atenția presei după agitația de la petrecerea sa de 18 ani, atunci faptul că a intrat cu mașina nou-nouță în automobilul unui infractor probabil nu era cea mai bună metodă de a face asta. Mai ales că rămăsese atât de puțin timp până la absolvire.

Dar măcar titlurile ziarelor nu au mai adus vorba nici despre părinții, nici despre banii săi, și s-au concentrat în schimb pe întrebări despre starea de sănătate a lui Bruce, în timp ce pe primele pagini ale ziarelor apăreau fotografii cu mașina făcută praf. Zvonuri despre posibilitatea morții sale au apărut în mediul online imediat după accident, împreună cu speculații că ar fi condus sub influența băuturii sau că fugea de poliție.

— Câteva săptămâni pline de evenimente? a spus Lucius Fox din capătul celălalt al mesei.

Stăteau împreună într-o sală de așteptare la tribunal, privind cum canalele de știri de la TV repetau reportajul cu Aston Martin-ul său care se izbea de mașina infractorului. Trecuseră două săptămâni de la accident, și Bruce tot mai avea o ușoară durere de cap de la contuzia pe care o suferise. A pierdut o săptămână întreagă de școală din cauza asta, și a petrecut-o pe a doua asaltat de întrebări de la colegi și de roiuri de reporteri așteptând la porțile conacului. Cu toate astea, simțea o urmă de satisfacție când vedea reportajul TV. Era evident tuturor celor care văzuseră știrile – chiar și lui Lucius – că mașina ar fi scăpat de poliție dacă Bruce nu ar fi intervenit.

Nu că ar fi contat asta la tribunal.

— Cel puțin mașina noastră a făcut tot ce trebuia să facă, nu? a îndrăznit Bruce să spună. A fost o ocazie ideală să-și demonstreze caracteristicile de siguranță.

Lucius a ridicat o sprânceană, fără să-și poată reprima un zâmbet la comentariul lui, apoi a oftat și a dat din cap. Cel puțin astăzi nu avea acea privire panicată pe care a avut-o când l-a vizitat prima dată pe Bruce la spital și l-a văzut conectat la perfuzii.

— E vina mea, a răspuns el. N-ar fi trebuit să te rog să iei mașina la evenimentul caritabil.

— Ei bine, am ajuns să fiu la locul potrivit la momentul potrivit.

— Sau la locul nepotrivit la momentul nepotrivit, Bruce. De ce ai făcut-o? Ai simțit dintr-odată nevoia de a împărți dreptate?

Era aceeași întrebare pe care i-o pusese și poliția prima dată, dar Bruce încă nu era sigur ce răspuns să dea.

— Pentru că știam că-l pot opri, cred, a răspuns el. Și poliția nu putea. Ar fi trebuit să stau cu mâinile în sân și să privesc?

— Nu faci parte din poliție, Bruce, a spus Lucius în timp ce vocea îi devenea mai înțelegătoare. Nu poți să te amesteci așa.

Bruce nu a răspuns. Dacă ar fi putut să intervină în acea alee cu mult timp în urmă, viața lui ar fi fost foarte diferită acum.

— Nu se va mai repeta, a răspuns el în schimb.

Știrea arăta momentul când poliția striga la celălalt șofer să iasă și cum bărbatul era scos dintre fiarele mașinii.

— Un membru neimportant al organizației infracționale Creaturile nopții, spunea reporterul. Se știu puține lucruri despre această grupare, deși autoritățile au făcut public simbolul lor, care apare la locul fiecărei crime.

„Gruparea Creaturile nopții”, a gândit Bruce.

Bruce și-a amintit cum a strigat poliția numele acela, atunci, în noapte. Auzise numele acestei grupări la știri din ce în ce mai des în ultimul an; de fapt, suspectul principal în uciderea acelui om de afaceri – Sir Grant – era presupus o Creatură a nopții. La televizor, a apărut imaginea unei monede înghițite de flăcări, apoi imagini cu acest simbol desenat pe clădiri la locul mai multor crime. Era ceva amenințător și în același timp personal legat de acel simbol, arderea averii, ca și cum membrii grupării Creaturile nopții i-ar face-o bucuroși și lui Bruce dacă ar avea ocazia.

— Ei bine, Bruce, a spus Lucius în timp ce reportajul rula de la început.

S-a rezemat de spătarul scaunului, trecându-și distras o mână prin părul său negru și cârlionțat, tuns

foarte scurt. Luminile din încăpere aruncau o lucire de un albastru pal pe pielea sa cafenie.

— Bag seama că planurile noastre din vara asta vor trebui să se schimbe.

Bruce s-a întors cu fața spre mentorul său. Lucius Fox era incredibil de tânăr, având în vedere faptul că era noul director al departamentului de cercetare și dezvoltare a companiei WayneTech. Avea un zâmbet inteligent, o privire senină și alertă, și mergea într-un fel energic, ce îl făcea să pară că era în permanență dornic că schimbe lumea.

— Pot veni la laborator în timpul meu liber, a sugerat Bruce, privindu-l pe Lucius cu speranță în ochi. Trebuie doar să mă asigur că nu voi fi eu la volan.

Lucius a râs ușor la replica asta.

— Vom găsi o soluție în funcție de noul tău program, a spus el arătând cu capul spre o tabletă de pe masă. Lumea este mult mai periculoasă decât îți dai tu seama, Bruce. Noi doar încercăm să avem grijă de tine, înțelegi?

Bruce a analizat tableta. Era conectată la conturile sale bancare, care puteau fi accesate doar cu amprentele sale și cu un cod, arătând noua tehnologie de securitate pe care o dezvoltaseră Lucius și WayneTech.

— În cazul în care conturile tale sunt deschise în mod suspect, să zicem cu codul greșit, i-a spus Lucius, o alertă va fi trimisă către rețeaua noastră de securitate, care va dezactiva computerul în cauză în câteva secunde.

Bruce a dat din cap spre Lucius.

— Mulțumesc pentru asta, a spus el. De-abia aștept să văd toată munca echipei tale.

Ochii lui Lucius s-au aprins.

— Dronele noastre de securitate nu sunt pregătite să patruleze prin Gotham încă; deși am reușit cu succes să vindem Armamentul Avansat de Defensivă Metropolis-ului. Vor cumpăra foarte mult de la noi.

„Proiectul Armament Avansat de Defensivă”, a gândit Bruce.

Era o misiune pentru care Lucius și Bruce aveau aceeași pasiune – tehnologie de criptare pentru a proteja băncile din Gotham la fel cum îi protejau și conturile lui Bruce, și drone care menținеau siguranța pe străzi. Tehnologie, pe toate fronturile, ca să-i salveze.

— E bine. Orașul are nevoie să fie mai în siguranță, a spus Bruce încet. Vom reuși cu proiectul ăsta… sunt sigur.

Cu coada ochiului, Bruce vedea din nou reportajul înfățișând un bărbat, o Creatură a nopții cu mâinile sus. Se sinucisese în închisoare tăindu-și venele cu o lamă de ras adusă clandestin, cu o zi înainte ca detectivii să-l interogheze. Poliția încă nu știa ce căutau membrii organizației Creaturile nopții în acea clădire; iar acum, cu singurul suspect mort, pierduseră pista principală.

Bruce a studiat fotografia infractorului proiectată pe ecran, încercând să se împace cu ideea că omul acesta, pe care îl văzuse în viață cu două săptămâni în urmă, acum era mort. Gândul ăsta făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Tipul ăsta probabil că ori era foarte loial, ori era îngrozit de șeful lui, oricine ar fi fost acesta.

Lucius a făcut semn din cap spre televizor.

— Cu Creaturile nopții pe străzi, trebuie să se întâmple mai devreme decât mai târziu.

O tăcere s-a lăsat între ei, iar amintirea părinților lui a făcut dintr-odată atmosfera apăsătoare, înainte ca Lucius să se ridice în picioare. S-a dus până la Bruce și i-a pus o mână pe umăr.

— Cu grijă, Bruce, a spus el cu blândețe.

Bruce și-a adus aminte de privirea lui Lucius din timpul când mergea în vizită la WayneTech cu tatăl său și asculta cum Lucius – pe atunci un intern promițător – făcea o trecere în revistă a noilor proiecte la care lucra. Acum, Bruce i-a răspuns mentorului său cu un zâmbet.

— Îmi pare rău pentru tot necazul ăsta, Lucius.

Lucius l-a bătut din nou ușor pe umăr.

— Într-o zi o să-ți povestesc toate necazurile în care am intrat când eram de vârsta ta.

Apoi și-a luat rămas bun și a ieșit din încăpere.

Telefonul lui Bruce a sunat. S-a uitat și a văzut un mesaj de grup de la Harvey și Dianne.

Harvey: Hei, deci, care e verdictul oficial?

Bruce: Care altul? Vinovat.

Harvey: Îmi pare rău, omule, cât ți-au dat?

Bruce: Cu suspendare, cinci săptămâni, și muncă în folosul comunității.

Harvey: Nuuuuu.

Dianne: Asta înseamnă jumătate din vară! Și examenele finale și absolvirea se apropie! Au spus unde trebuie să faci?

Bruce: Încă nu.

Harvey nu a răspuns la ultimul mesaj, dar Dianne a trimis un șir de emoticoane cu față tristă.

„Hai să ne întâlnim în curând”, a spus ea. „Să sărbătorim faptul că ai supraviețuit fără să-ți rupi gâtul. Trebuie să ieșim ca de obicei la restaurantul unde ne serbăm zilele de naștere”. A urmat o pauză.

„O să fii bine, bine?”

Bruce a zâmbit la replica asta.

„Mulțumesc”, a scris el înapoi.

Tocmai când începuse să se întrebe cât mai trebuia să stea acolo, au intrat doi polițiști. Unul dintre ei i-a făcut lui Bruce semn cu capul să-i urmeze afară.

— Ești liber să pleci, a spus el. Te vom duce acasă. Tutorele tău te va aștepta acolo, împreună cu doamna detectiv Draccon.

— Doamna detectiv Draccon? a întrebat Bruce în timp ce mergeau.

— Discută despre sentința ta cu domnul Pennyworth.

Polițistul nu părea interesat să spună mai multe pe acest subiect, lăsându-l pe Bruce să facă presupuneri despre cine era defectiva.

O jumătate de oră mai târziu, au oprit mașina în fața porților aurite ale domeniului Wayne. Se puteau vedea cele patru coloane care încadrau intrarea din față a conacului, împreună cu treptele de piatră care duceau spre ușile duble masive. Turnuri gemene ajungând la o înălțime de trei etaje se aflau în cele două laterale ale conacului. Stâlpi ușori de metal, ale căror felinare nu erau încă aprinse în momentul acela al după-amiezii, decorau întreaga lungime a aleii pavate care se întindea de la poartă până la trepte.

Bruce a văzut o mașină albastră așteptând la poartă; cuvintele DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE AL ORAȘULUI GOTHAM erau inscripționate proeminent, cu litere albe îngroșate, de-a lungul portierelor. Stând în picioare pe partea șoferului se afla Alfred, și lângă el aștepta o femeie îmbrăcată cu o bluză fină de mătase albă, care contrasta cu pielea ei neagră, și o

haină lungă bej aranjată elegant pe umeri. Ea și-a îndreptat postura pe măsură ce mașina se apropia. În timp ce Alfred le-a făcut un scurt semn cu mâna, femeia și-a fixat privirea asupra lui Bruce.

— M-ai făcut să aștept, i-a spus ea polițistului care conducea.

— Îmi cer scuze, doamnă detectiv, a răspuns el. Am stat ceva timp în trafic.

— Bruce, a spus Alfred, aplecându-se ca să se uite în mașină, dumneaei este doamna detectiv Draccon.

Detectiva a pus o mână pe fereastra deschisă dinspre partea pasagerului. Bruce a putut observa inelele simple de argint de pe degetele ei negre și unghiile impecabile date cu ojă, o nuanță de maro închis.

— Încântată de cunoștință, Bruce Wayne, l-a întâmpinat ea. Mă bucur că nu conduci tu.

Apoi s-a îndepărtat.

Ferestrele din salonul conacului Wayne fuseseră deschise să se aerisească, lăsând, astfel, să intre lumina soarelui, care făcea modele pe podea, și o adiere de vânt. Bruce a intrat pe ușa din față într-un foaier maiestuos, cu tavan înalt. O scară decorată cu balustrade din fier forjat se înălța până la balconul care dădea spre camera de zi și sufragerie. În acel moment, totul părea să fie în dezordine; pânză albă era pusă pe tot mobilierul din camera de zi și sufragerie, pentru a-l proteja în timp ce niște muncitori finisau pereții, iar o parte din scări erau blocate pentru că unele balustrade se mișcau și trebuiau înlocuite. Alfred era ocupat să îndrume doi oameni dinspre garaj în bucătărie, livrând cumpărăturile pentru mesele din săptămâna aceea.

Părea a fi o scenă normală de după-amiază, cu

excepția faptului că Bruce stătea în fața unui detectiv dur, care acum îl analiza cu o privire pătrunzătoare, din spatele unor ochelari cu rame roșii.

Totul la ea era pus într-o ordine perfectă – nu era nicio cută pe hainele ei. Părul ei negru era prins în șiruri de codițe împletite ordonat, care formau un coc mare în creștetul capului. Nicio șuviță nu părea nelalocul ei.

Bruce a încercat să-și dea seama în ce categorie să o încadreze. Cunoscuse puțini oameni în toată viața lui care nici nu se dădeau cu binișorul pe lângă el ca să obțină ceva, nici nu îl brutalizau din invidie. Dar defectiva – ea nu voia nimic de la el, nu era invidioasă, și în mod clar nu părea să aibă alte motive ascunse. În acel moment, ea nu încerca să ascundă cât de mult îl disprețuia. Bruce se întreba cum era meseria ei, ce cazuri investigase de-a lungul anilor.

Draccon a strâns din buze observând atenția cu care o urmărea Bruce.

— Un ofițer de la secție mi-a spus că încă își aduce aminte de tine de când erai mic. În mod sigur nu se aștepta la scamatoria asta făcută pentru publicitate.

— Nu a fost o scamatorie, a răspuns el. Deja primesc destulă atenție.

— O? a spus ea pe un ton calm și rece. Chiar așa? Ei bine, nu prea te pricepi să o eviți, nu-i așa? Din fericire pentru tine, ai o armată de avocați care să te ajute să scapi mai ușor.

— Nu scap de nimic, a protestat el.

Alfred i-a aruncat lui Bruce o privire de avertizare, în timp ce așeza platoul cu brânzeturi și o tavă cu ceai pe măsuța dintre ei.

Detectiva Draccon s-a aplecat să-și ia ceașca, a pus picior peste picior și a gesticulat o dată spre

Bruce.

— Ai pus vreodată mâna la treabă, Bruce?

— Obișnuiam să-i ajut pe părinții mei în grădină, și pe tata în garaj, a răspuns el. Făceam voluntariat cu ei la cantina săracilor.

— Cu alte cuvinte, nu.

Bruce a deschis gura să protesteze, apoi a închis-o. Nu. Nu făcuse. Alfred coordona un personal de 12 angajați ca să țină conacul într-o ordine perfectă; erau bine plătiți ca să facă o treabă profesionistă și să treacă neobservați, pe cât era posibil. Vasele murdare dispăreau din bucătărie, și prosoape curate apăreau aranjate și gata de a fi folosite în băi. Bruce își amintea sunetul ocazional al unei mături pe culoare, sau o pereche de foarfece de grădină tăind gardurile vii. Dar, cu o urmă de rușine, și-a dat seama că nu cunoștea nici măcar un angajat al conacului Wayne.

— Ei bine, ești pe punctul de a pune mâna la treabă cu adevărat, a continuat detectiva. Vei fi sub supravegherea mea cât timp faci muncă în folosul comunității, Bruce. Știi ce înseamnă asta?

Bruce a încercat să fie calm când a privit-o în ochi.

— Ce?

— Înseamnă că mă voi asigura că nu-ți vei mai dori să încalci legea, a spus Draccon sorbind delicat din ceai.

— Și unde va trebui să merg? a întrebat el.

Femeia a pus ceașca pe farfuriuță.

— Azilul Arkham, a răspuns ea.

Capitolul 4

— Azilul Arkham, a reflectat Harvey pe când el și Dianne își pierdeau vremea în jurul mesei de

bucătărie a lui Bruce, în acea seară.

— Nu-i așa că acea închisoare găzduiește infractori bolnavi mintal? Nu știam că un asemenea loc poate fi o opțiune pentru a face muncă în folosul comunității.

Bruce se juca cu mâncarea. Comandase burgeri și milkshake-uri, astfel încât să nu mai fie nevoiți să meargă la restaurant, dar niciunul dintre ei nu părea să aibă poftă de mâncare.

— Am auzit că în interior, Arkham este *de coșmar,* a adăugat Dianne încruntată. Draccon chiar crede că e în regulă să te trimită acolo? Cum vei reuși să te concentrezi să înveți pentru examenele finale?

— Tu înveți pentru examenele finale? a rânjit Bruce șmecherește. Ești cea mai conștiincioasă dintre liceenii pe care îi cunosc.

— Vorbesc serios, Bruce! Arkham e periculos. Nu-i așa? Mama mi-a spus că acei prizonieri se fac vinovați de cele mai îngrozitoare infracțiuni din istoria orașului Gotham. Și că mereu au loc evadări și bătăi…

Harvey a mormăit ceva în timp ce ținea în balans o monedă pe dosul palmei, cu mișcări alunecoase precum apa. Dintr-o mișcare, a trimis moneda învârtindu-se direct pe masa din mijlocul bucătăriei.

— Nu e nicio diferență față de lumea dinafară, a bâiguit el, lovind moneda de suprafața mesei când aceasta nu s-a oprit suficient de repede.

Era cap.

Bruce a încercat să nu-i arunce lui Harvey o privire înțelegătoare. Prietenul său venise să-i fie ajutor moral, desigur, dar Harvey se ascundea la Bruce și pentru că voia să-l evite pe tatăl său, care venise din nou împleticindu-se acasă mort de beat. Când tatăl său își aruncase haina pe podea, iar Harvey

încercase să i-o agațe în cuier, acesta a sărit la ceartă, țipând ceva despre cum fiul său nu crede că el se poate descurca și singur. Mereu era câte un lucru mărunt care îl făcea să-i sară țandăra. Vânătaia de pe falca lui Harvey deja începuse să se coloreze mov.

— Rămâi peste noapte, da? a întrebat Bruce în timp ce Harvey a început să se joace iar cu moneda.

Harvey și-a ciufulit nervos părul blond, privind în jos.

— Dacă Alfred nu se supără, a spus el. Îmi cer scuze că tot...

— Nu-ți mai cere scuze. Stai cât vrei.

Bruce a făcut semn cu bărbia în direcția scării de la camera de zi.

— Camera de oaspeți din aripa de est este pregătită pentru tine. Doar să ai grijă la balustradele care se mișcă. Ai un dulap plin de haine acolo, numai bune să le îmbraci.

— Îmi pot permite propriile haine, a răspuns Harvey tăios, în timp ce-și sumetea mânecile hanoracului ponosit.

Bruce și-a dres glasul.

— Ce am vrut să spun este că nu e nevoie să-ți aduci nimic de acasă. Ai tot ce-ți trebuie acolo. Dacă mai ai nevoie de altceva, doar cere-i lui Alfred.

— Mulțumesc. O să stau doar în noaptea asta. Tata se așteaptă să mă întorc mâine. Se va fi trezit din beție până atunci.

Dianne s-a uitat la Bruce cu subînțeles, apoi a întins mâna să-l atingă pe Harvey pe braț.

— Nu e nicio regulă care spune că trebuie să fii acolo mâine de dimineață, a spus ea cu blândețe.

— E tata. Și-apoi, dacă nu voi fi acolo, nu fac decât să-mi îngreunez singur situația.

Bruce a lovit cu pumnul în masă. Pierduse șirul dăților în care l-a reclamat pe tatăl lui Harvey la poliție, dar de fiecare dată când asistenta socială le făcea o vizită, bătrânul Dent părea calm și stăpân pe situație.

— Harvey, a încercat Bruce din nou, dacă îl reclami, nu mai trebuie să mergi acasă. Poți să…

— Nu o să devin dușmanul lui, Bruce, l-a întrerupt Harvey, învârtindu-și moneda atât de puternic încât a sărit de pe masă, căzând cu zgomot pe dalele podelei.

Bruce a oftat în sinea lui.

— Ei bine… poți să stai mai mult, în regulă? Dacă vrei.

— Mă mai gândesc.

Dar Harvey deja se ferea de întrebări și Bruce știa că a insista prea mult cu acest subiect însemna să întreacă măsura. Lângă el, Dianne îl fulgera cu privirea.

„Lasă-l în pace”, parcă încerca să spună.

Dintr-odată, pedeapsa de a face muncă în folosul comunității la Arkham părea ceva ușor, chiar banal, în comparație cu ceea ce Harvey era nevoit să îndure de fiecare dată când se ducea acasă.

Harvey s-a aplecat să-și recupereze moneda și a început să o învârtă din nou.

— Deci, a îngăimat el schimbând subiectul, ți-a spus detectiva de ce te trimite acolo?

— Nu a fost nevoie să spună nimic, a răspuns Bruce. Cred că a ales un loc unde mai mult ca sigur îmi voi învăța lecția.

— Care este lecția ta?

— Să nu ajut poliția, a încercat el să ghicească.

Harvey a oftat.

— Să nu te amesteci în treburile poliției. Nu e

datoria ta să salvezi lumea, Bruce.

— Știu, știu, a răspuns Bruce cu o grimasă, în timp ce a luat moneda lui Harvey și a studiat-o. Mi-e greu când vine vorba de asta. Chiar așteptam cu nerăbdare să ne petrecem cea mai mare parte din ultima noastră vară împreună.

Dianne l-a împins o dată pe Bruce cu cotul.

— Mă rog, urma să lucrezi la proiecte de securitate cu Lucius la WayneTech vara asta, nu-i așa? Poate faptul că vei vedea interiorul azilului Arkham îți va da niște idei.

„Niște idei”, a gândit el.

Bruce a reflectat la cuvintele ei câteva clipe. Dianne avea dreptate. Fusese obsedat de infracțiuni de când era mic; dar să citească romane polițiste și să asculte frecvențele radio ale poliției în toiul nopții nu era nimic pe lângă șansa de a vedea interiorul unei închisori cu proprii ochi. Poate că timpul petrecut la Arkham avea să fie studiul său personal despre cum funcționa justiția, o privire mai amănunțită la felul în care se comportau prizonierii și la sistemul de securitate al închisorii. Cel puțin ăsta era un mod mai bun de a se gândi la sentința lui.

— O să încerc să intru în grațiile lui Draccon, a spus el. Poate toată treaba asta nu va fi atât de rea.

— Ei bine, cel puțin poți spune că te-ai intersectat cu cei mai periculoși infractori din oraș, a adăugat Dianne în timp ce mușca din burger. Adică, când crezi că vei mai putea face *asta?*

Bruce văzuse odată un documentar despre Azilul Elizabeth Arkham când încă era un boboc de liceu. Era un reportaj de o oră despre sistemul penitenciarelor din întreaga țară, și Arkham, la

periferia orașului Gotham, complet în subordinea consiliului local, fusese evidențiat ca o închisoare controversată. Dacă era o închisoare, spuneau criticii, atunci trebuia numită ca atare, iar dacă era cu adevărat un spital, trebuia restructurat ca un pavilion, o instituție de sănătate mentală, sau un centru de reabilitare. Azilele erau relicvele unor vremuri întunecate și trebuiau lăsate în trecut. Bruce știa de câteva petiții care circulaseră în încercarea de a schimba numele Azilului Arkham și de a aduce instituția într-o eră modernă.

Dar, pe măsură ce Alfred conducea mașina de-a lungul unui drum sumbru care ieșea încolăcindu-se din oraș și intra într-o porțiune de pădure, apoi urca un deal cu iarbă îngălbenită și stânci abrupte, lui Bruce nu i se părea că Arkham arăta ca un loc care *ar fi putut* fi schimbat. Sau care se schimbase vreodată. Lungul drum care se apropia de porțile azilului era străjuit de trunchiuri scheletice ale unor copaci goi chiar și acum, la începutul verii. Indicatoare îmbătrânite de vreme te preveneau să nu iei autostopiști. În depărtare se vedea un vechi turn, și el o parte din penitenciar, care, în trecut, își aruncase luminile pe prizonierii care fuseseră norocoși – sau ghinioniști – să evadeze dincolo de zidurile închisorii.

„Ce mod de a petrece sâmbăta”, a gândit Bruce foarte trist.

Se întreba cum arătase toată zona când azilul era proaspăt construit. Nu-și putea imagina locul cu copaci înfloriți sau pajiști verzi. Poate fusese pe moarte dintotdeauna.

Arkham se înălța amenințător pe vârful dealului. Porțile din exteriorul închisorii arătau ca niște relicve dintr-o epocă de mult apusă, înalte, înfricoșătoare și

gotice, cu numele AZILUL ARKHAM scris cu litere de metal ruginit de-a lungul barelor ascuțite. De-o parte și de cealaltă a porților, statui gemene îi priveau fix, cu corpuri osoase sub glugile sculptate, cu expresii serioase și obraji scofâlciți. Una dintre statui ținea un taler într-o strânsoare înghețată. Bruce nu-și putea da seama dacă siluetele acelea trebuiau să reprezinte justiția sau moartea. Probabil că aici nu era nicio diferențiere între cele două.

Azilul Arkham avea forma unui U imens, o monstruozitate de piatră și turnuri, cu câteva etaje cărora le lipseau ferestrele cu desăvârșire. Patru turnuri de pază înalte supravegheau întregul complex, cu clădirea principală care se ridica în mijlocul proprietății, al cărei acoperiș se termina într-o țepușă. Mai multe turnuri erau situate de-o parte și de cealaltă atât a porților exterioare, cât și a celor interioare, și, chiar și din interiorul mașinii, Bruce putea să vadă paznicii la posturi cu armele pregătite, ale căror țevi ieșeau în relief pe fundalul cerului gri.

Pe măsură ce mașina înainta pe câmpul de ciment, Bruce a putut-o vedea pe Draccon – la fel de aranjată ca de obicei, cu cozile împletite strâns în familiarul coc perfect – deja așteptându-i lângă ușile uriașe de la intrare, alături de doi paznici și o femeie scundă și plinuță, îmbrăcată într-o cămașă neagră simplă.

Bruce a tras adânc aer în piept. Nu trebuia să fie atât de emoționat, dar când și-a privit mâinile pe care le ținea în poală, a observat că tremurau. Le-a strâns. Trecând de porțile azilului, și-a adus aminte cât de impenetrabil era, probabil, acest loc și a avut sentimentul neplăcut că *el* era acum un prizonier trimis aici. Cum reușiseră deținuții să evadeze în trecut, habar nu avea.

„Nu vei sta mult timp aici. Cinci săptămâni or să zboare numaidecât”, a încercat el să-și spună.

— Succes astăzi, conașule Wayne, a spus Alfred pe când opreau în fața treptelor ce duceau spre ușile de la intrare.

Bruce și-a luat privirea de la fereastră și s-a uitat în oglinda retrovizoare, unde putea să vadă ochii familiari ai lui Alfred. Cu un oftat, Bruce a aprobat din cap spre tutorele său, apoi a deschis portiera mașinii și a ieșit să se întâlnească cu cei care îl așteptau.

Pe măsură ce se apropia, femeia cu cămașă neagră a întins mâna către el. Era mai scundă decât Bruce, dar el tot a tresărit la strânsoarea ei puternică. Avea pielea de un maroniu deschis, iar ochii ei de un căprui deschis păreau ca de piatră. Bruce a observat că paznicii care o flancau purtau veste antiglonț pe care scria SECURITATE cu litere albe îngroșate.

— Ai ajuns devreme, a mormăit femeia, apoi s-a uitat peste umărul lui la mașina lui Alfred, care se întorcea să plece. Mă bucur că ai angajat o bonă care știe cât e ceasul.

— Numele lui e Alfred, a spus Bruce. Este tutorele meu.

Femeia doar a rânjit la el.

— Da, sunt sigură că el nu se gândește niciodată că ești un copil de care trebuie să aibă grijă.

— Bruce, dumneaei este Dr. Zoe James, a spus Draccon cu un oftat, în timp ce își aranja ochelarii. Gardianul-șef de la Arkham. Îi vei raporta direct ei.

— Doamna detectiv crede că sunt dificilă, a spus Dr. James făcându-i lui Bruce cu ochiul. Dar vom face această vizită una distractivă, nu-i așa, Wayne?

— Chiar ești dificilă, a răspuns Draccon, dând ochii peste cap. Nu mă face să regret asta, James.

— N-am fost niciodată altfel decât o dulce.

Înainte ca Draccon să poată răspunde, James a început să fluiere un cântecel vesel și le-a făcut semn cu mâna să o urmeze. S-a uitat peste umăr la Bruce.

— Va trebui să semnezi la recepție de câte ori vii aici, și apoi trebuie să semnez și eu; în caz contrar, nu ți se vor pune orele la socoteală. Așa că fii băiat bun, sau putem să facem jocul ăsta foarte greu pentru tine.

Stăteau în fața ușilor de la intrare. De-abia acum a văzut Bruce că ușile erau din metal solid, un design modern care contrasta cu arhitectura gotică. Dr. James și-a pus mâna pe o tabletă care se afla pe o parte a ușilor, apoi a tastat un cod lung. S-a auzit un zăngănit puternic, iar ușile au început să se deschidă în ambele părți, lăsând să se vadă un hol luminat slab.

Bruce le-a urmat pe Dr. James și pe Draccon către un mic ghișeu protejat de un perete gros de sticlă. În spatele lor, ușile de la intrare s-au închis cu zgomot, încuindu-i acolo. Un funcționar ursuz s-a uitat la ei și a plescăit guma de mestecat. S-a oprit pentru o clipă din mestecat când l-a văzut pe Bruce. Și-a ridicat o jumătate din buza de sus.

— E puștiul ăla, a spus el, mijind ochii în timp ce îi dădea lui Bruce un formular prin mica deschizătură de la baza ferestrei și îi făcea un semn aprobator din cap. N-arată așa de bogat pe cât se vede la televizor.

Bruce și-a lăsat capul în jos, sperând că bărbatul nu va observa roșeața din obrajii săi, și a încercat să completeze formularul cât de repede a putut. I l-a dat înapoi. Draccon și James l-au condus tot mai adânc în interiorul clădirii, unde au trecut de o pereche de uși glisante cu gratii, păzite de santinele înarmate cu puști încărcate.

Se aflau pe holurile dinăuntrul azilului Arkham.

Primul lucru care l-a marcat pe Bruce a fost cât de rece erau luminate coridoarele. Lumini fluorescente se reflectau ca gheața în podelele placate cu dale și în pereții văruiți, învăluind totul într-un verde bolnăvicios. Zidurile îi dădeau lui Bruce sentimentul că se apropiau din toate părțile, și că până la urmă îl vor strivi ca pe un gândac. De undeva dintr-o altă sală se auzea ecoul unor țipete furioase și un hohot sălbatic care putea la fel de bine să fie râs sau plâns isteric.

— Acest loc este în subordinea administrației primarului Price, a spus Dr. James în timp ce mergeau. Faptul că supraveghează foarte strict tot ce se întâmplă aici – paznicii noștri, tehnologia, baza materială, muncitorii – ar trebui să-ți spună tot ce ai nevoie să știi despre cât de periculoși sunt considerați acești infractori de către cei care locuiesc în oraș.

Doi gardieni mărșăluiau pe culoar, fără să facă contact vizual cu ei, aproape târând un deținut care avea o cicatrice în zig-zag pe mai mult de jumătate din față. Prizonierul a devenit brusc atent când i-a văzut.

— Ca să vezi, a spus el, lungindu-și gâtul și încruntându-se la Bruce. Ce caută bucățica asta delicată într-un loc ca ăsta?

Înainte ca cineva să-l poată opri, s-a năpustit asupra lui Bruce.

Din instinct, Bruce a luat poziție de atac, dar James era deja acolo, sucindu-i prizonierului brațul drept, întorcându-i-l la spate și țintuindu-l de perete atât de tare încât obrajii i se coloraseră într-o puternică nuanță de roz.

— Ce reflexe bune ai, a comentat Draccon, ușor surprinsă de Bruce.

Inima lui Bruce bătea cu putere.

— Se pare că mersul la sală e bun de ceva, a reușit el să răspundă.

— Încă o ieșire ca asta, l-a avertizat James pe prizonier, și o să-ți adaug ani buni la sentință. Știu cât de mult îți place timpul petrecut împreună.

I-a aruncat un zâmbet amar și prizonierul a mârâit la ea drept răspuns. Ochii lui au picat din nou pe Bruce, și cât l-a fixat cu privirea, i-a arătat un rânjet fioros.

— Ai pielea prea delicată și curată pentru un loc ca ăsta, drăguțule, a spus apăsat. Dacă ai nevoie de cicatrici, caută-mă.

Bruce s-a uitat în altă parte, inima încă bătându-i cu putere, pe când gardienii au continuat să-l târască pe deținut de-a lungul coridorului. A încercat să și-l imagineze pe acel bărbat ca și cum era un copil, ca și cum era chiar el, un băiat care stătea pe gazon cu tatăl lui și se uita la liliecii care zburau în lumina înserării. Poate că unii oameni n-au fost niciodată tineri.

Lângă el, Dr. James îl privea cu brațele încrucișate.

— La ce te gândești, Wayne?

— Mă întrebam în ce moment din viață cineva se transformă dintr-un copil într-un criminal.

— Aha. Ești interesat de psihologie judiciară? a răspuns Dr. James. Ei bine, te afli în locul potrivit. Deținuții noștri te vor face să tremuri în pantofi. Bărbatul pe care tocmai l-ai văzut? A omorât patru oameni într-o cafenea.

Un fior l-a străbătut pe Bruce.

— Mda, părea un tip plăcut, a murmurat el.

— Dr. James este gardian-șef aici de 10 ani, a adăugat Draccon. După cum poți vedea, e nevoie de

multă putere să te ocupi de un loc ca ăsta.

Au părăsit coridorul mic, și dintr-odată au ajuns într-un imens spațiu deschis, cu un tavan boltit, de unde puteau vedea etaje întregi de celule. Bruce a încremenit pe loc la imaginea întinderii uriașe a Azilului Arkham. Era o poartă către iad.

— Ce s-a întâmplat? a spus Draccon sec. În sfârșit îți pare rău de ceea ce ai făcut?

— Aceasta este aripa de est pentru femei, a spus Dr. James în timp ce mergeau spre dreapta. Bărbații sunt ținuți în aripa de vest. Cabinetele medicale sunt în sălile din centru care unesc cele două aripi.

„Așa se explică forma de U”, a gândit Bruce.

— Mai este un nivel suplimentar sub picioarele noastre, unde se află deținuții de la tratament intensiv. Tu vei da cu mătura, apoi cu mopul pe coridoarele din aripa pentru femei, și vei mai freca toaletele pe care le folosesc gardienii. Mâine vei face curat la subsol. Ne vom adapta programul la ceea ce a mai rămas din anul tău școlar, dar odată ce începe vacanța de vară, mă aștept să te văd aici în fiecare dimineață. Îngrijitorii noștri nu au o problemă cu a menține curățenia, așa că mă gândesc că nici unui miliardar nu-i va fi foarte greu. Îți sugerez să înveți repede.

Bruce a privit înăuntrul unei celule. O deținută în uniformă portocalie se sprijinea de gratii, și când s-a uitat la ea, a rânjit batjocoritor.

— Hei, fetelor! a strigat ea pe când ei treceau. Se pare că ne-au îmbunătățit paza!

Celelalte deținute i-au ținut isonul, făcându-i sugestii vulgare. Bruce a scrâșnit din dinți și și-a pironit privirea pe perete. Văzuse bărbați fluierând după Dianne, chiar se luase la bătaie cu câțiva dintre

ei din cauza asta. Dar acum era prima dată când i se întâmpla lui așa ceva.

„De ce nu zâmbești, Bruce?”

Îi aducea aminte de paparazzii care roiau în jurul lui ca mușteleș, sâcâindu-l neîncetat, pedepsindu-l când nu le răspundea pe placul lor. S-a uitat pe furiș la fața lui Draccon; în ciuda dorinței detectivei de a-l pedepsi, chiar și ea părea să simpatizeze puțin cu el.

Din fericire, au ajuns până la urmă la capătul aripii. Dr. James i-a condus prin cabinetele medicale, trecând de muncitori care reparau ușile, și au străbătut mai multe coridoare cu lumină fluorescentă, verde și rece.

Au coborât cu liftul la subsol. Era întuneric, rece și umed, un aer veșnic închis infiltrându-se peste tot. Un panou era atârnat deasupra intrării: SALONUL DE TRATAMENT INTENSIV AL AZILULUI ARKHAM.

— Cei mai răi dintre cei răi stau aici, Wayne, a spus Dr. James peste umăr. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să-mi termin repede treaba aici.

Doi muncitori reprogramau încuietoarea de siguranță a ușii. Bruce a observat camerele de supraveghere instalate pe tavan din loc în loc. Ușile celulelor de aici erau din metal solid, versiuni mai mici ale ușilor glisante de la intrarea principală a azilului și în mod evident mult mai fortificate decât cele de pe coridoarele superioare. Fiecare ușă avea o fereastră din ceea ce probabil era geam antiglonț, prin care Bruce putea să vadă din când în când un prizonier care stătea într-o cameră goală. Uniformele pe care deținuții de aici le purtau erau diferite de cele portocalii ale celorlalți. Acestea erau albe, ca și cum se dorea să fie însemnați ca având o formă specială de periculozitate.

— Sunt mai mulți decât de obicei aici jos, James, a spus Draccon în timp ce mergeau.

James a dat din umeri.

— Sunt și mai multe infracțiuni decât de obicei, a răspuns gardianul-șef. Doar ieri am mutat trei Creaturi ale nopții aici de la Penitenciarul Orașului Gotham.

Când a auzit asta, Draccon a dat din cap cu frustrare.

— Tot nu v-ați dat seama ce naiba puseseră la cale în noaptea aia, nu? a întrebat James.

— Mi-e teamă că nu.

— Creaturi ale nopții? a întrebat Bruce, recunoscător că avea ceva la care să se gândească în afară de sentința lui. Cam cât de mulți membri sunt?

— Nu-ți bate capul cu asta, Wayne, a venit răspunsul aspru al lui Draccon. Să fii recunoscător că nu este treaba ta.

Câteva voci s-au auzit dintr-o celulă aproape de capătul culoarului. În timp ce s-au apropiat, Dr. James a făcut semn cu capul spre ușa celulei.

— Acolo este unul dintre transferurile despre care vorbeam, a spus ea. Cea mai dificilă Creatură a nopții pe care am avut-o.

Prin fereastră, Bruce a putut zări întreaga scenă. Trei bărbați – unul îmbrăcat ca detectiv, ceilalți doi în uniforme de poliție – erau strânși în jurul cuiva, interogând deținutul. Vocile frustrate erau ale polițiștilor.

— Crezi că e amuzant, nu-i așa?

Bruce l-a auzit pe unul dintre polițiști răstindu-se.

— Să-i tai gâtul unui bătrân, să-l vezi cum i se scurge tot sângele? Cum ai reușit să-i accesezi conturile? Ce face echipa ta cu toate acele milioane?

Niciun răspuns, nu? Mai bine ți-ai șterge rânjetul de pe fața aia mică.

— Înainte să ți-l ștergem noi, a adăugat celălalt polițist.

— Cine a mai fost cu tine? a mârâit primul polițist.

A spus asta ca și cum îi mai pusese întrebarea de câteva ori.

Bruce a încercat să vadă cine era deținutul, dar când au trecut de fereastră, a pierdut șansa. Strigătele se auzeau din ce în ce mai pierdut, până au dispărut.

Dr. James a dat din cap dezaprobator.

— Fata încă nu a vorbit.

— Chiar eu am ordonat să fie transferată aici, a spus Draccon privindu-l pe Bruce rece. Nu-ți face griji. Infractorii mereu cedează.

Până când au părăsit coridorul, întrebările furioase au continuat să se audă până la ei. Bruce și-a dat seama că încă se gândea la ceea ce încercau polițiștii să afle. Urma să fie acolo destul de des – probabil că va vedea aceeași scenă repetându-se la nesfârșit. Poate până va ajunge acolo din nou, polițiștii vor reuși să descopere ceva.

Și poate Bruce va reuși să vadă cine era acolo. Cine era, de fapt, acea fată.

Capitolul 5

— Care e problema, frumosule? Nu ți-ai mai murdărit mâinile alea curate până acum?

Arkham, ziua 1. Deținutele se uitau chiorâș la Bruce printre gratii când făcea curat, cu rânjetele fixate asupra lui și cu batjocura ce răsuna pe coridoare. Bocanci și periuțe de dinți erau zdrăngănite

de gratiile celulelor.

Felul în care el arăta azi era de o diferență uluitoare față de cum apăruse la evenimentul caritabil de ziua lui de naștere, îmbrăcat într-un costum făcut pe comandă, lângă Aston Martin-ul său personalizat. Acum purta din cap până în picioare o uniformă albastră de muncitor, iar mâinile îi erau ascunse într-o pereche de mănuși de curățenie galbene.

„Ignoră-le. Concentrează-te”, își readucea Bruce aminte în timp ce înainta sigur de-a lungul coridorului.

Ele voiau să vadă cum i se schimbă expresia feței, voiau doar să-l enerveze.

— Fetelor, avem un miliardar care ne curăță murdăria, s-a auzit o nouă fluierătură.

— La naiba! Se pare că banii nu mai au aceeași valoare.

— Dar e drăguț, nu-i așa?

— Aș face pușcărie și numai pentru o bucățică din el. Haide, Bruce Wayne. Arată-ne un zâmbet.

— Fii atent – n-o să te mai deranjăm dacă îți scoți cămașa și o folosești să freci podeaua.

Un val de chiote a răsunat pe coridor.

Au continuat așa toată ziua, coridor după coridor, până când totul a devenit un singur zgomot. Bruce și-a ținut capul în pământ. Dr. James a venit să-l verifice de trei ori – chiar dacă nu-i acorda prea multă atenție, Bruce tot și-a dat seama că aștepta cu nerăbdare prezența ei. Deținutele amuțeau ori de câte ori apărea ea, și batjocura se oprea timp de câteva minute bune după ce pleca, oferindu-i lui Bruce scurte momente de repaos.

În sfârșit, la finalul zilei, Dr. James a venit la el.

— Cară-te de aici, Wayne, i-a spus făcându-i semn cu capul s-o urmeze de-a lungul coridorului. Ești atât

de obosit că nu faci altceva decât să mânjești mai rău podelele.

Nu era chiar milă, dar Bruce a hotărât că era pe aproape. De-abia și-a amintit că a semnat de plecare. N-a putut să-și amintească nici cum s-a suit în mașina lui Alfred. Singurul lucrul de care își mai putea da seama era recunoștința de a se cuibări pe bancheta răcoroasă de piele și de a se trezi dimineața următoare în patul său.

— Cum e până acum? l-a întrebat Dianne a doua zi pe când se îndreptau spre clasa unde făceau engleză.

Bruce a încercat să ignore șoaptele și privirile colegilor care treceau pe lângă ei pe hol. Își putea auzi numele rostit, împreună cu frânturi de zvonuri despre motivul pentru care a făcut accidentul. „Era beat. Nebun. Nu-și poate controla furia”.

Lumina care intra prin ferestrele academiei alungea umbrele tuturor și le făcea să arate ca niște dungi pe hol, ca și cum școala era înconjurată de gratii. Bruce a oftat, forțându-se să privească înainte. Ziua de ieri i se păruse interminabilă – și va trebui să se întoarcă în acea închisoare adevărată, în fiecare zi, timp de săptămâni bune.

— Ar fi putut fi mai rău, a răspuns el, apoi i-a dat detalii în timp ce mergeau spre clasă și s-au așezat în bancă.

Dianne a dat din cap în semn de compătimire.

— Ce nasol. Încă cinci săptămâni așa?

— Nu e așa de rău. Doar multe fluierături.

Bruce a scris câteva dintre cele mai memorabile ocări, ca să nu fie nevoit să le spună cu voce tare.

Dianne a făcut o grimasă.

— Da, ei bine, știu cum este. Nu e distractiv,

Bruce.

— Îmi pare rău, Di. Nu-ți face griji pentru mine, pe cuvânt. Se va termina mai repede decât îmi voi da seama.

Dianne i-a pus mâna pe braț în semn de încurajare.

— Vei supraviețui, a răspuns Dianne. Toți vom pleca de aici în câteva săptămâni, și…

S-a întrerupt când a auzit clopoțelul, apoi a continuat mai încet.

— Și timpul pe care trebuie să-l petreci la Arkham se va termina mai repede decât îți vei da seama.

Cuvintele ei l-au încurajat într-o mică măsură. Bruce a tras adânc aer în piept și a încercat să pună cuvintele la inimă.

— Mai repede decât o să-mi dau seama, a repetat el.

După toate ironiile din ziua precedentă, salonul de tratament intensiv de la subsolul Azilului Arkham i s-a părut, prin comparație, sinistru de liniștit, când a ajuns acolo după ore.

Tăcerea îi făcea părul măciucă. Dacă nu ar fi știut, ar fi putut jura că salonul acela e ieșit dintr-un film de groază – lumina verde palidă, pereții goi, ecoul ușor al ghetelor lui. Dacă fantomele ar fi existat în realitate, ar fi locuit acolo, șoptind în aer.

Pe când mergea de-a lungul coridorului, a căutat să audă vocile detectivilor din ultima celulă. Poate că astăzi interogau din nou prizoniera. Bruce tocmai ajunsese în dreptul ferestrei primei celule când un zgomot puternic a răsunat dinăuntru. Instantaneu, a sărit în spate – și a văzut un deținut uitându-se fix la el din spatele ferestrei.

— Ca să vezi, a spus bărbatul. E băiatul cel nou. Arăți suficient de bine ca să te crestez.

A rostit cuvintele ca și cum le-ar fi scuipat, și pe când vorbea, a trezit tot salonul la viață, până când alte țipete s-au auzit de-a lungul coridorului. Bruce și-a luat privirea de la el și s-a concentrat, în schimb, la podeaua dinaintea lui.

— Ce s-a întâmplat, băiete? a spus deținutul. Ce te-a adus în cocina asta, ia zi, să ne cureți nouă rah… Hei, hei! Unde dracu' crezi că te duci?

A bătut cu furie în geam când Bruce a făcut un pas înapoi.

— Știi ce am făcut eu ca să ajung aici? Am crestat. Am crestat *foarte bine.*

A făcut un gest ca și cum și-ar fi tăiat gâtul și brațele.

Bruce a mărit pasul, încercând să alunge din minte sunetul obsedant al vocii bărbatului. Nici la celula următoare nu era mai bine – acolo era închis un bărbat uriaș, care arăta încă și mai mare în salopetă, cu fiecare centimetru al pielii sale măslinii tatuat, inclusiv pe față. A râs când Bruce a trecut pe acolo, și nu a încetat să se uite fix la el până nu s-a îndepărtat complet. Apoi a lovit cu putere fereastra cu umărul, făcând-o să tremure cu totul. Un al treilea deținut era înalt și incredibil de sfrijit, cu degete lungi și unghii rupte, cu vene foarte albastre în contrast cu pielea. Bruce l-a recunoscut de la știri, era un criminal în serie condamnat pentru cel puțin două duzini de crime îngrozitoare. Al patrulea deținut era chel și cu gâtul gros, avea niște ochi la fel de palizi și deschiși ca apa, mergea de la un capăt la celălalt al celulei până i se loveau pantofii de pereți.

Aceștia erau ucigași care au terorizat orașul

Gotham când erau în libertate, care au dominat toate buletinele de știri. Acum, singurul lucru care îl separa pe Bruce de fiecare dintre ei era un strat de metal și sticlă.

În sfârșit, a ajuns la capătul culoarului. A încetinit, apoi a pășit mai aproape de ultima celulă, unde polițiștii interogaseră prizoniera cu câteva zile în urmă, cu glasurile ridicate și enervați. Gândurile lui au zăbovit asupra deținuților pe lângă care tocmai trecuse, cu zâmbetele și privirile lor psihopate, cu infracțiunile lor cumplite. Dacă astfel de oameni erau închiși aici, atunci ce ar fi trebuit să faci ca poliția să-ți acorde atenție deplină? Cine era în ultima celulă?

Fereastra ușii de la celulă era cam cât jumătate din înălțimea lui, suficient cât să poată vedea înăuntru. Era o celulă simplă, la fel ca celelalte, fără altceva în afară de o saltea, o toaletă și o chiuvetă pe o parte. Ochii i s-au îndreptat spre silueta singuratică dinăuntru, lipită într-un colț, cu picioarele întinse, îmbrăcată într-o uniformă albă cu mâneci lungi.

Ea era femeia. Nu, nu era așa – ea era *fata.*

Nu părea să fie mai în vârstă decât Bruce, stând apatică, cu capul sprijinit de perete, fără nicio expresie pe față, asemeni unei păpuși, ochii ei privind fix în gol. Avea ochi foarte, foarte negri. Avea părul lung și drept și atât de negru încât parcă era albastru. Iar pielea ei era atât de palidă în lumina aceea, de parcă ar fi fost presărată cu făină. Gura ei era mică și roșiatică, fața avea formă de inimă, gâtul era arcuit și subțire.

Bruce a clipit. Aceasta era deținuta pe care o interogau polițiștii orașului Gotham? Nu știa ce se aștepta să vadă, dar nu arăta deloc așa cum își imaginase el. Arăta ca și cum locul ei era în clasa lui

de la academie, o fată mult prea tânără să fie într-un loc ca Arkham. Spre deosebire de toți ceilalți din închisoare, era calmă ca moartea. Și nu era nimic la ea care ar fi dat de bănuit că înăuntru se ascunde un comportament criminal. În această cetate a celor violenți și distruși, ea părea complet nelalocul ei.

Și cu toate astea, era ceva *ciudat* în privirea ei… ceva ce îi îngheța sângele în vine. Ochii oblici ai fetei s-au mișcat. S-a uitat la el fără să-și miște capul.

Bruce a tresărit și a făcut un pas în spate de la fereastră. *Acei ochi.* Nu doar că păreau întunecați – era ceva mai mult în acele adâncimi, ceva ascuns și păzit bine, calculat. Erau ferestre către o minte inteligentă, și în momentul ăsta îl analizau pe Bruce. El a avut senzația stranie că memora totul despre el, că îi putea citi gândurile.

Când a privit la mâinile ei, a observat că împăturise un șervețel într-o formă complicată de floare… dar când și-a răsucit încheieturile, floarea s-a transformat într-un scorpion. Tot făcea mișcarea asta din floare în scorpion. Imposibil, gândea el, să creezi ceva atât de elaborat doar dintr-un șervețel. Îi aducea aminte de felul foarte ordonat în care mama sa obișnuia să îndoaie scrisorile înainte de a le trimite; întindea cu grijă pliurile hârtiei cu unghia, astfel încât fiecare segment de hârtie se alinia perfect.

S-au uitat fix unul la altul timp de alte câteva momente. Apoi Bruce a ieșit din raza ei vizuală și a răsuflat. Simțea cum i se învârtește capul.

Poate că personalul mutase deținutul care fusese acolo o aduseseră pe fata asta în loc. Ar fi avut mai multă logică. Bruce s-a încruntat în timp ce s-a întors la treabă. Ce făcuse ca să ajungă în salonul de tratament intensiv al celei mai cunoscute închisori a

orașului Gotham? Părea atât de… calmă. Atentă. Chiar inocentă.

S-a gândit la sistemul lui de a clasifica oamenii. Unde s-ar încadra ea?

Când n-a mai putut zăbovi acolo, și-a strâns lucrurile și s-a îndreptat spre ieșire. Pe când pleca, a mai aruncat o privire în celulă. Pe jumătate, se aștepta ca fata să aibă privirea încă îndreptată asupra lui; privirea aceea întunecată și fără expresie, care îl ardea până în adâncul oaselor.

Dar ea se uita din nou în gol. Nici nu s-a mișcat. Origami-ul din mâinile ei era iar în formă de floare. Bruce s-a gândit puțin la asta, apoi a dat din cap în timp ce ieșea. Poate că ea nici nu-l observase, și el și-a imaginat totul.

Capitolul 6

Bruce încă se gândea la fată pe măsură ce ziua de lucru se termina, iar el se îndrepta spre ușile azilului Arkham și mai apoi către mașina lui Alfred, care îl aștepta.

— Cum a fost azi? a întrebat Alfred.

Bruce i-a aruncat tutorelui său o privire rece în oglinda retrovizoare.

— M-am distrat de minune, a răspuns el. Chiar recomand genul ăsta de amuzament.

Alfred s-a încruntat la el.

— De la cine ai moștenit sarcasmul ăsta, conașule Wayne?

— Nu știu.

Bruce s-a apropiat de scaunul lui Alfred și și-a lăsat o mână să atârne de spătar.

— Poate e de la tine, a adăugat el.

— Eu? Sarcastic?

Alfred a tras puțin aer în piept, și o urmă subtilă de zâmbet i-a apărut pe buze.

— E ca și cum ai avea impresia că sunt englez.

În ciuda faptului că avusese o zi lungă, Bruce nu s-a putut abține să nu rânjească la replica lui Alfred. A privit crengile moarte ale copacilor cum dispăreau în goana mașinii. Imaginea fetei nu-i putea ieși din minte, și când și-a permis să se gândească mai mult la ea, îi putea vedea ochii arzători, mai negri decât noaptea, printre copaci, la intervale regulate.

După câteva minute, mașina s-a oprit în fața sălii de forță unde Bruce își petrecea multe seri. Bruce a tras adânc aer în piept când a ieșit din mașină, a deschis ușa sălii și a intrat. Avea nevoie să tragă zdravăn de fiare, ca să nu se mai gândească la fata aceea.

Sala de forță era, de fapt, un club exclusivist în care antrenorul – Edward Chang, campion olimpic medaliat cu aur la box și la wrestling – era foarte subiectiv și îi accepta doar pe cei care i se păreau potriviți. Bruce și-a aruncat privirea peste spațiul deschis imens, care se oprea la tavanul înalt cât aproape două etaje. Saltele albastre erau aranjate în diferite feluri peste tot pe podea, și un ring în formă de octogon se afla în centru, unde lupte oficiale aveau loc între antrenorul lui Bruce și elevii săi. Erau zeci de locuri unde se putea lucra cu greutăți și sări coarda; erau saci de box și echipament de protecție, precum și numeroase panouri de escaladă. Într-un colț îndepărtat, era chiar și o piscină cu opt culoare.

Bruce s-a dus la vestiar și s-a schimbat repede; și-a bandajat ambele mâini, și-a dat cu pudră, apoi a luat o pereche de ochelari tip aviator din dulap, pe care și

i-a pus.

Condițiile de acolo erau impresionante, dar ceea ce făcea sala să fie atât de costisitoare era tehnologia din spatele acelor ochelari. Cu ei la ochi, Bruce putea să vadă inscripții, precum SALTELE și RING și PISCINĂ – scrise deasupra fiecărei zone. Un panou de control îi arăta un carusel de peisaje care se roteau, dintre care putea alege pe care să-l vadă în timp ce se antrena.

Bruce a căutat printre imagini până când a găsit decorul lui preferat. A întins mâna în aer să seteze opțiunea și totul în jurul lui s-a cufundat în întuneric.

Într-o secundă, imaginea s-a schimbat – iar Bruce s-a trezit stând la marginea unui bloc-turn care se pierdea în nori la apus, și putea vedea o mare de zgârie-nori sclipitori, toți conectați prin cabluri astfel încât ar fi putut să alerge de la unul la altul. Scări se încolăceau în spirală în afara fiecărei clădiri. Deasupra capului era un cer virtual de noapte. Când a privit în jos, înălțimea părea atât de realistă, încât a simțit că amețește.

Zgârie-norii și obstacolele se potriveau cu felul în care era aranjată sala, cu aranjamentul saltelelor și al ringului octogonal, iar scările virtuale se sincronizau cu saltele reale, așezate ca niște trepte sub formă de cerc. Bruce putea să selecteze și dintre mai multe opțiuni în ceea ce privea peisajul; dacă voia să alerge printre zgârie-nori și apoi pe scări, atunci cablurile și treptele erau evidențiate, fiind luminate în alb astfel încât să-i fie mai ușor să le vadă. Dacă ar fi vrut să escaladeze clădirile, atunci erau luminate locuri unde putea pune picioarele, corespunzând panourilor de escaladă.

Bruce a ales opțiunea de a lumina cablurile și

scările. S-a aprins o lumină albă, contrastând cu apusul. Bruce a început să facă încălzirea, pregătit să scape de imaginea coridoarelor întunecate ale azilului Arkham și să-și îngăduie să se uite în jos de la înălțimea ametitoare a blocului. Apoi a sărit.

A aterizat pe un cablu care se întindea între el și cel mai apropiat zgârie-nori. Imediat a început să alerge, fără să-și piardă echilibrul, punând piciorul exact unde trebuie, fiind obișnuit după ani de antrenamente. Când a ajuns la final, a făcut un salt ca să se poată prinde de barele casei scării exterioare a clădirii. În realitate, s-a prins de barele paralele care erau deasupra unor saltele albastre, și mâinile sale bandajate au ridicat un mic nor alb de praf. Bruce s-a urcat dintr-o singură mișcare, cu mușchii brațelor și ai spatelui foarte încordați, apoi s-a rotit pe scări și a continuat să alerge. A luat-o în sus pe trepte, apoi a făcut un salt în aer, și din nou a alergat pe un cablu. Broboane de sudoare i s-au adunat pe față. Cu fiecare minut, exercițiile de încălzire îl calmau, și se putea concentra doar la bătăile inimii sale.

— Bruce!

Bruce a luat o pauză de la simulator, apoi și-a scos ochelarii, văzând cum antrenorul Chang iese din biroul său din spate și-i face cu mâna.

Bruce a zâmbit.

— Domnule antrenor.

Bărbatul i-a răspuns la salut. Avea părul tuns foarte scurt în părți, arătând ca un fel de creastă, și când și-a încrucișat brațele, asta i-a evidențiat mușchii. Urechile îi erau pline de cicatrici, aducând aminte de trecutul lui ca luptător de wrestling.

— Ai alergat frumos.

Bruce se pregătea să răspundă, când o altă

persoană a venit lângă antrenor în sală. Era Richard.

Richard a zâmbit forțat.

— Hei, Bruce, a spus el, flexându-și încheieturile.

— Richard mi-a spus că pleacă din oraș în seara în care se antrenează de obicei, a spus antrenorul. Sper că nu te superi că este și el aici în seara asta. Voi doi ați putea să vă antrenați împreună, așa cum obișnuiați s-o faceți.

„Cum obișnuiați”, a gândit Bruce.

Trecuseră ani buni de când el și Richard luptaseră împreună ca prieteni.

„Cred că nu o să mai am parte de o seară relaxantă de antrenament”, a gândit Bruce.

Richard a dat din cap.

— Ca pe vremuri.

Bruce a simțit exagerarea și sarcasmul din glasul lui.

Antrenorul părea că nu observă tensiunea dintre cei doi când a pus câteva piese de echipament pe podea. Apoi a privit în jos la telefon.

— Faceți puțină încălzire, relaxați-vă. Începem cu un număr imediat.

Și-a dus telefonul la ureche și a ieșit din sală, lăsându-i singuri.

Cei doi s-au dus la o saltea de luptă, unde Richard a început să se învârtă în jurul lui Bruce.

— Am auzit că ai plecat mai devreme de la evenimentul caritabil, a spus Richard. Chiar așa rău te-am deranjat?

— Am vrut doar să-mi pun gândurile în ordine.

Bruce a căutat o slăbiciune în apărare; era cu ochii fixați pe celălalt băiat.

Richard a râs forțat.

— Fii serios. Crezi că nu te cunosc suficient de

bine să-mi dau seama când minți?

Bruce și-a încordat mâinile, apoi a deschis pumnii. Și-a adus aminte cum se învârtea în jurul lui Richard în același loc când erau mici; și-a amintit de felul în care râdeau și se întreceau. Cât de diferit era totul atunci.

— Dacă mi-ai fi spus asta când eram copii, te-aș fi crezut, a răspuns Bruce.

— Nu e vina mea că n-am mai petrecut timp împreună.

— Atunci cine e de vină? a spus Bruce mânios. A fost ceva ce am făcut eu?

Când a auzit asta, Richard s-a întunecat la față.

— Poate cuiva i s-a urcat inteligența la cap.

Bruce a simțit cum se enervează.

— De ce – pentru că nu te-am mai lăsat să copiezi de la mine tot timpul? Pentru că n-ai putut să te mai folosești de mine?

— Nu te mai supraestima.

„Deci asta era”, a gândit Bruce resemnat.

Richard își dorea să se certe cu el, își dorea chiar foarte mult. Bruce a mijit ochii și l-a văzut pe Richard luând o poziție ofensivă, apoi și-a pus ochelarii din nou la ochi. Amândoi s-au conectat la același canal și ringul din jurul lor s-a transformat într-un heliport pe acoperișul unui zgârie-nori.

Richard a sărit la atac, cu un pumn bandajat țintind spre capul lui Bruce. Bruce și-a ridicat umerii din instinct; lovitura l-a nimerit în braț și imediat a contracarat. Bruce și-a înconjurat adversarul, abținându-se, așteptându-l pe el să atace din nou.

„Mai întâi apărarea”, a gândit Bruce.

Un nou atac – un nou schimb de lovituri. Bruce fusese mereu mai rapid, așa că s-a ferit de atacul lui

Richard, dar își putea da seama că și Richard se antrenase. Ei bine, nu era singurul care se schimbase. Una, două lovituri – Richard de-abia a reușit să pareze a doua lovitură a lui Bruce.

Se vedea uimirea pe fața lui Richard. A sărit înapoi și l-a împins pe Bruce suficient de puternic încât să-l facă să-și piardă echilibrul.

„O mișcare neregulamentară”, a gândit Bruce.

Înainte ca Bruce să-și poată redobândi echilibrul, Richard l-a lovit puternic cu piciorul în genunchi. Durerea a explodat în corpul lui Bruce – a strâns din dinți în încercarea de a nu țipa, dar piciorul tot nu i-a mai putut susține greutatea și aproape că a căzut. S-a redresat în ultima secundă, clătinându-se.

Bruce a mijit ochii. Părul negru i-a căzut pe frunte. Aceea nu a fost o mișcare pe care Richard s-o fi învățat acolo de la antrenorul lor.

Loviturile lor au devenit mai rapide și mai frecvente. Richard avea un avantaj de greutate și de înălțime față de Bruce, dar era mai încet, și Bruce putea să vadă că obosise. A folosit momentul să-l lovească pe Richard de două ori la coaste, într-o succesiune rapidă. Băiatul s-a îndoit de durere.

În momentul în care Bruce s-a repezit din nou la el, Richard l-a apucat de încheietură și i-a răsucit brațul cu un singur gest, folosindu-se de faptul că era mai solid ca să-l arunce pe Bruce spre marginea ringului. Bruce s-a poticnit, dar de data asta a fost pregătit. Și-a luat avânt și a făcut un salt înapoi, lovindu-l pe Richard cu putere în stomac.

Richard s-a chircit de durere și a ridicat o mână, semn că voia o pauză. Bruce a ezitat, respirând greu, în timp ce durerea îi străbătea tot corpul. A lăsat pumnii jos.

În secunda în care a făcut asta, Richard l-a lovit. Pumnul l-a nimerit în bărbie. Bruce a văzut stele verzi.

Următorul lucru de care și-a dat seama a fost că era întins pe podeaua ringului cu ochelarii îndepărtați de la ochi, uitându-se la fața îngrijorată a antrenorului în timp ce acesta îl ajuta să se ridice. Când se întorsese antrenorul în sală?

Antrenorul s-a încruntat și le-a făcut semn să iasă amândoi din ring.

— Despărțiți-vă, despărțiți-vă.

S-a uitat la ei furios.

— Voi doi obișnuiați să luptați atât de bine împreună. Acum nu vă mai pot lăsa singuri nici câteva minute, că și încercați să vă omorâți.

Bruce a tresărit de durere, atingându-și ușor falca umflată în timp ce antrenorul s-a dus să aducă o pungă cu gheață. Bruce s-a uitat cu dușmănie la Richard.

— Singurul mod în care câștigi tu e să trișezi, nu-i așa?

— Sărăcuțul Bruce Wayne. Nimeni nu se comportă corect cu el.

Richard s-a uitat și el cu o privire rece la Bruce înainte de a pleca. Într-un fel, era mai rău decât durerea fizică pe care o simțea Bruce.

— În lumea reală nici nu există conceptul de a trișa, nu-i așa? Așa e viața de fapt.

Capitolul 7

— Ce ți s-a-ntâmplat? l-a întrebat Draccon pe Bruce când l-a văzut în cantina de la Arkham weekendul acela.

Privirea ei s-a îndreptat direct spre vânătaia de un

mov închis care îi brăzda falca lui Bruce.

Bruce nu a răspuns imediat; întâi s-a așezat în fața ei și și-a pus tava pe masă. Din fericire, ce mai rămăsese din acea săptămână trecuse foarte repede, fiind ocupat cu examene finale, albume de absolvire și pregătiri de final de an școlar. Bruce s-a bucurat că lucrurile stăteau așa, că își putea, astfel, muta gândurile de la bătaia sa cu Richard. De fapt, era chiar bucuros că se afla la Arkham într-o zi de sâmbătă.

— Întotdeauna arată mai rău când e aproape vindecată, *a* spus el în sfârșit. O să-mi treacă.

Detectiva nu a insistat cu întrebările, spre ușurarea lui Bruce. În schimb, și-a frecat tâmplele și și-a îndreptat din nou atenția la mâncare.

— Sper că tot te mai simți îngrozitor aici, Wayne, a spus ea.

— Aproape la fel de îngrozitor ca dumneavoastră, a răspuns el.

— Chiar așa?

Ea a râs ușor.

— Înseamnă că este destul de rău, a continuat ea.

Bruce a privit-o pe detectivă câteva momente. Oja de pe unghiile ei nu se cojise nici măcar puțin, era aceeași nuanță de maro deschis care se potrivea cu mâinile ei. Bruce a mai observat că ea mânca cu aceeași grijă pe care o acorda modului în care arăta – felul în care lua mâncarea cu furculița, felul în care își aranjase șervetul într-un pătrat perfect lângă farfurie astfel încât marginile erau paralele cu masa. Nu era de mirare că devenise defectivă, atât de preocupată cum era de toate detaliile. Contrar sentimentelor lui, prezența ei acolo începuse să-i placă. Cel puțin ea nu era deloc interesată de lucruri fără sens, și nu avea

nici cea mai mică dorință de a-l tachina. De fapt, dacă Bruce n-ar fi venit să stea de vorbă cu ea, probabil l-ar fi evitat pe toată durata sentinței lui.

Gândurile lui Bruce s-au îndreptat din nou către fata de la subsolul azilului Arkham. Mai trecuse pe acel culoar de câteva ori de când se priviseră atunci, deși în celula ei era mereu o echipă de detectivi și polițiști – inclusiv Draccon, care tot timpul cât se afla acolo își freca ceafa de frustrare pentru că fata nu zicea nimic.

Bruce chiar se minuna de încăpățânarea fetei. Ea nici măcar nu se obosea să-i privească pe cei care o interogau; pur și simplu se uita fix înainte, ca și cum nici nu-și dădea seama că ei se aflau acolo. De fiecare dată avea în mână un șervețel împăturit diferit – o lebădă, o bărcuță, o stea. Bruce rămânea mereu lângă celula ei, așteptându-se ca ea să miște din încheieturi și să transforme șervețelul în altceva. Ceva mai periculos.

Acum, Draccon l-a surprins când o studia.

— Ce vrei, Wayne? l-a întrebat ea. Arăți de parcă ai vrea să întrebi ceva.

— V-am văzut pe dumneavoastră și pe echipa dumneavoastră la subsol de două ori săptămâna trecută, a răspuns Bruce. Care e povestea fetei din ultima celulă?

Draccon a ridicat o sprânceană pensată perfect.

— Locul ăsta te plictisește așa de mult încât îți bagi nasul unde nu trebuie?

— Doar mă întrebam, a adăugat Bruce, în timp ce-și amesteca piureul de cartofi în încercarea de a-l face mai cremos. E dificil să nu observi agitația.

Draccon a lăsat furculița jos și și-a frecat din nou fruntea.

Oricare ar fi fost motivul, a gândit Bruce, acest interogatoriu era, în mod evident, un punct sensibil pentru ea.

— Fata aceea. Se află acolo cu un motiv întemeiat, crede-mă, dar ceea ce vorbim cu ea nu te privește pe tine.

Bruce s-a uitat la el în farfurie, alegându-și cu grijă următoarele cuvinte.

— Nu prea părea că vorbeați mult, a răspuns el. Doamnă detectiv.

— Poftim?

Bruce și-a tăiat cu nonșalanță încă o bucată de carne.

— Cu tot respectul, eu v-am văzut pe dumneavoastră și pe ceilalți ofițeri punându-i ei întrebări. Ea nu pare că și răspunde.

După expresia de pe fața lui Draccon, Bruce și-a dat seama – fata nu răspunsese la nicio întrebare până acum. Probabil că ea se uita în gol tot timpul cât îi adresau întrebări și se comporta ca și cum ei nici nu erau acolo, în timp ce crea origami-urile. Bruce s-a mirat cum de nu-i distruseseră hârtiile de supărare.

Draccon a murmurat o înjurătură.

— Creaturile nopții sunt responsabile de multe dintre cazurile pe care trebuie să le rezolvăm.

„Creaturile nopții”, a gândit Bruce, aplecându-se mai în față.

— Ce vor?

Draccon a dat din umeri.

— Le-ai văzut simbolul, nu-i așa? O monedă în flăcări, de obicei desenată cu spray pe perete? Sunt o rețea imensă de hoți și criminali. Îi vânează pe cei bogați – e vorba de sute de milioane de dolari. Și se folosesc de banii aceștia ca să-și finanțeze

operațiunile.

— Ce operațiuni?

— Până acum, sunt responsabili de asasinate, de bombe plasate în fabrici. Au terorizat orașul. Ei se consideră asemeni lui Robin Hood, cu toate că nu pot fi mai diferiți. Lor le place să pretindă că iau de la bogați și dau la săraci, dar tot ce le-au oferit săracilor până acum e doar un oraș și mai periculos pentru a trăi.

— Iau de la bogați și dau la săraci, a repetat Bruce fără să se poată opri să nu râdă.

Draccon i-a aruncat o privire.

— Ce?

— E doar că… oamenii mereu par să uite să îndeplinească și a doua parte a zicalei.

Draccon și-a lăsat în jos ochelarii cu rame roșii ca să-l poată privi pe Bruce pe deasupra lor.

— Ce filosofic ești, a spus ea, părând puțin amuzată.

Apoi a făcut un semn cu mâna.

— E drăguț din partea ta să întrebi, Wayne, a spus ea din nou în timp ce s-a ridicat și și-a luat haina bej de pe spătarul scaunului. Dar tu ești aici în perioada de probă, nu să faci pe detectivul. Hai să încercăm să te scoatem de aici, nu să te înfundăm și mai mult.

* * *

Când Bruce s-a dus la subsol după prânz, unul dintre becurile de pe coridor pâlpâia într-un mod care îl neliniștea. Arunca o lumina tremurândă pe pereți, astfel încât culoarul părea ireal, ca și cum ar fi putut să dispară dacă Bruce ar fi închis ochii. Vreo două celule erau goale, în timp ce în alte câteva erau

deținuți care dormeau. Deja pe câțiva dintre ei nici nu-i mai recunoștea. Deținuții nu stăteau prea mult timp acolo. Poate că și fata fusese mutată, deși Bruce a fost uimit să-și dea seama că se simțea dezamăgit la gândul acesta.

A ajuns la capătul coridorului, unde celula fetei se afla lângă lumina care pâlpâia. Bruce și-a încetinit mersul. Ea era încă acolo, de data asta singură.

„Se află acolo dintr-un motiv întemeiat”, și-a amintit el cuvintele detectivei.

Dar era atât de *tânără.* Cu mult mai tânără decât oricine de acolo. Bruce s-a încruntat în timp ce o privea, așteptând o reacție din partea ei – o criză violentă, o insultă amenințătoare – care să-i dea un indiciu cu privire la motivul pentru care era considerată atât de amenințătoare încât trebuia să fie închisă acolo. Privirea lui s-a îndreptat spre noua formă în care aranja șervețelul. Arăta ca un leu neterminat. Bruce s-a întrebat în ce se va transforma când va fi gata.

Pe când o privea, ea s-a uitat spre ușă. La el.

Din nou, privirea ei l-a luat prin surprindere. De data asta, Bruce a încercat să nu se mai îndepărteze de ușă. S-a apropiat și s-a oprit chiar în fața ferestrei.

Fata s-a uitat fix la el câteva momente.

„Cu siguranță că nu va vorbi”, și-a spus Bruce.

Ea se afla acolo de câteva săptămâni bune, poate chiar luni, și nu a rostise niciun cuvânt. Cât timp va mai încerca Draccon să scoată ceva de la ea? Până la urmă, ce voiau ca ea să spună? Dacă…

— Ești Bruce Wayne.

Bruce a încremenit.

Tocmai a auzit-o vorbind? Și nu doar atât, dar l-a și recunoscut. Sunetul vocii ei l-a luat atât de mult

prin surprindere, încât, timp de câteva secunde, nu a mai putut să se miște. Ea vorbea încet, dar rostea cuvintele foarte clar. Frumos. Chiar liniștitor.

— Chiar el, a răspuns el până la urmă.

S-a întrebat dacă îl putea auzi.

A urmat încă o pauză, dar fata nu și-a luat privirea de la el. În schimb, a continuat să se uite la el în felul ei calm și tăcut, aproape fără să clipească, cu ochii asemeni unor lacuri întunecate în contrast cu albul ca de marmură al feței. Într-un final, și-a ridicat buza de sus foarte puțin.

— Ești diferit de cei care vin aici în mod obișnuit.

„Ține-o de vorbă”, a gândit el.

— Pot să spun același lucru și despre tine, a reușit el să zică.

Ea a pus deoparte șervețelul în formă de leu.

— Cine are tupeul să lovească un miliardar?

Bruce a clipit, frecându-și instinctiv falca. Ea vorbea acum despre vânătaia lui.

— Nu e mare lucru, a murmurat el.

Ea a strâns din buze.

— Hmm. Cineva care ți-e apropiat. Pun pariu că e vorba de cineva care te cunoaște bine.

Și-a aplecat capul într-o parte și părul i s-a revărsat pe umeri ca un râu negru. Era ceva în mișcările ei care îl duceau pe Bruce cu gândul la o dansatoare; se mișca cu grație și abilitate, ca și cum era conștientă de faptul că el îi urmărea fiecare gest.

— Toți avem dușmanii noștri. Dar uite ce ochi ai – atât de încordați de frustrare. Cine ți-a făcut asta încă te preocupă.

Bruce nu a răspuns. Era foarte dezarmant felul în care îl studia și îl desfăcea bucată cu bucată ca pe un puzzle.

La tăcerea lui, în ochii ei a apărut o sclipire.

— Chiar te deranjează, nu-i așa? Îți place să înțelegi de ce se întâmplă unele lucruri, să dezlegi misterul și să-l așezi frumos într-o cutie – dar pe ăsta nu l-ai elucidat încă.

Rotițele minții lui au început să se învârtă în încercarea de găsi categoria potrivită pentru ea.

Ea a oftat.

— Îmi dau seama ce problemă ai.

— Și care este? a spus Bruce, găsindu-și în sfârșit glasul.

— Nu-ți exprimi sentimentele. Biata inimă rănită, vrea mereu să acorde o a doua șansă.

Ea l-a analizat cu o privire care îl ardea până în suflet.

— Nu mai face asta, a spus ea.

— Ce să nu mai fac?

— Să-ți reprimi sentimentele, desigur.

Bruce s-a încruntat. Fascinat de cuvintele ei ciudate.

„Nu-ți mai reprima sentimentele”, spusese ea.

În decursul a 30 de secunde, fata asta l-a descris perfect. Cum și-a dat seama? Cum putea să vorbească de parcă îi putea auzi toate gândurile care i se plimbau prin minte?

— Cine ești?

— Eu sunt Madeleine.

„Madeleine”, a gândit el.

Bruce era destul de convins că auzit-o vorbind în câteva minute mai mult decât a auzit-o cineva de când era acolo. A așteptat, crezând că va mai spune ceva. Dar fata și-a pus mâinile la ceafă și și-a arcuit spatele, întinzându-se apatic, încât el îi putea vedea coastele și abdomenul prin uniformă. S-a așezat picior peste

picior.

— De ce ești aici? a întrebat-o el în speranța că îi va răspunde.

Dar ea n-a mai spus nimic. Ce o făcuse să îi vorbească, câtuși de puțin, în mod evident dispăruse atât de repede încât el a avut impresia că și-a imaginat totul.

Bruce a mai rămas puțin acolo, în caz că s-ar fi răzgândit, dar când ea n-a mai spus nimic, a plecat și a lăsat-o singură; fantoma vocii ei încă îi bântuia gândurile, aducând cu ea mai multe întrebări decât răspunsuri.

Capitolul 8

Ziua absolvirii.

Tocile au zburat în aer și s-au auzit urale de la elevii așezați pe scaune pe peluzele verzi și întinse ale academiei.

Bruce era cu Alfred și Lucius, zâmbind când l-au felicitat, făcând toate gesturile pe care trebuia să le facă – strângeri de mână, îmbrățișări, încercări de a-l îndepărta pe Alfred, care îi tot atârna de gât șiraguri de flori și de medalii. Bruce de-abia așteptase să se termine liceul; numărase întruna zilele cu Dianne și cu Harvey.

Ar fi trebuit să fie cea mai importantă zi din viața lui.

Dar mintea îi era departe, în timp ce privea în jurul său. Cuvintele lui Madeleine încă îi răsunau în amintire.

„Ești diferit de cei care vin aici în mod obișnuit”, spusese ea.

Chiar și acum, o putea auzi clar, ca și cum stătea

în fața lui, de partea cealaltă a ferestrei celulei. Ea știa cine era el, în mod evident, ea îi dăduse atenție tot atât cât el îi dăduse atenție ei.

De ce se obosise să facă asta?

— Bruce.

Bruce și-a concentrat atenția pe Lucius, care îi vorbea.

— Haide să plănuim să facem asta cât de curând, nu vrei?

Lucius l-a bătut pe umăr.

— O demonstrație corespunzătoare a dronelor la care lucrăm. Fundația Wayne găzduiește o imensă gală de caritate pentru a le arăta în acțiune, a continuat el.

Și-a îndreptat sacoul sport pe care îl purta.

— Avem niște oameni importanți pe lista de invitați – consiliul local, oficiali de la poliție, familia Luthor… Toată lumea e interesată de ceea ce construim, Bruce.

Lucius i-a făcut semn cu capul unui bărbat care se afla mai departe și care avea câțiva polițiști în jurul lui.

— Inclusiv primarul, a adăugat el.

Bruce a devenit încordat. Dacă primarul era aproape, asta însemna că și Richard era.

Dianne și Harvey au venit la el, fiecare dintre ei foarte încărcați cu propriile șiraguri de flori și de medalii. Dianne i-a surprins privirea lui Bruce, apoi a luat una dintre medaliile ei și i-a pus-o de gât.

— Trebuie să le porți, Bruce, i-a spus zâmbind. Vezi? Harvey e un bun exemplu de urmat.

— Bună ziua, domnule, l-a salutat Harvey pe Alfred, dând mâna cu el cu un gest atât de formal, încât toate medaliile au început să zornăie.

Harvey părea să se simtă inconfortabil aici, unde veniseră familiile tuturor, în afară de tatăl lui.

— Atât dumneavoastră, cât și Lucius probabil că sunteți mândri de Bruce, a adăugat Harvey.

— La fel cum sunt și de tine, a spus Alfred zâmbind și făcându-i cu ochiul. Felicitări, domnule Dent.

Dianne l-a luat pe Harvey de braț și a început să-l tragă de-acolo. În spatele ei se afla o mulțime uriașă formată din membrii familiei ei, care aclamau gălăgioși. I-au făcut semn să meargă la ei.

— Haideți, Harvey, Bruce… Familia mea de-abia așteaptă să vă vadă.

Harvey a deschis gura să se împotrivească, dar Dianne deja începuse să-l tragă înspre ai ei. Cei din familia lui Dianne au salutat zgomotos când Harvey a ajuns lângă ei, apoi l-au sufocat în îmbrățișări de bun-venit. El s-a înroșit, dar în ciuda îmbujorării, începuse să se înveselească.

— Du-te să stai cu ei, a spus Lucius împingându-l pe Bruce. Pot să-i țin de urât lui Alfred aici.

Bruce i-a mulțumit, apoi s-a îndreptat spre ceilalți. Nu a ajuns prea departe, când primarul Price i-a ieșit în cale, alături de Richard, care mergea în spatele lui.

— Bruce Wayne! a exclamat el, punându-i o mână pe umăr și zâmbindu-i binevoitor, cu pistruii întinzându-i-se pe fața palidă.

— Au trecut ceva ani de când nu te-am mai văzut. Ia uite ce-ai crescut! Felicitări, fiule – nu că ne-am îndoit vreunul că vei ajunge așa de bine. Nu-i așa, Richard?

Primarul a aruncat o privire dezinteresată către medalia fiului său, iar Richard s-a încordat asemeni unui tirbușon.

Bruce a dat țeapăn din cap. Primarul mereu se purtase frumos cu el.

— Mulțumesc, domnule, a răspuns el, dând mâna cu primarul. Felicitări și dumneavoastră, și lui Richard.

Când Bruce a spus asta, primarul nici măcar nu a zâmbit.

— Ești un băiat binecrescut, dar o să accept felicitări pentru el când or să fie și adevărate.

Expresia de pe fața primarului era atât de nepăsătoare, încât lui Bruce i-a venit foarte greu să creadă că Price avea astfel de sentimente pentru propriul său fiu. Richard doar stătea acolo, fără să spună nimic și simțindu-se incomod, în timp ce tatăl său vorbea peste el.

— Ce păcat că nu mai vii pe la noi așa de des ca înainte, Bruce.

— Am fost prea ocupat în ultima vreme ca să mai vin, cu lucrul din timpul verii și cu… timpul… pe care trebuie să-l petrec la Arkham…

— A, da.

Primarul a făcut un semn cu mâna.

— Ai dat dovadă de inițiativă, în ce-ai făcut s-o oprești pe acea Creatură a nopții. Ai tot ce-ți trebuie pentru a ajunge un mare lider. Țin minte că atunci când erai mic, erai cel mai deștept copil pe care l-am văzut vreodată. Și încă ești.

L-a plesnit pe Richard tare pe spate. Acesta s-a clătinat, ținând ochii în pământ.

— Ai putea să-l înveți și pe el câte ceva, a adăugat primarul.

Bruce și-a îndreptat din nou atenția către Richard, care evita intenționat să intre în vorbă. Câteva amintiri i-au venit în minte lui Bruce, de când mergea

să-și facă temele acasă la Richard. Primarul îl lăuda mereu pe Bruce, și întotdeauna suficient de tare încât să-l audă Richard.

La momentul acela, și chiar și acum, nu părea ceva suficient de important încât să merite atenție – și Alfred era dur cu Bruce uneori, chiar și de față cu prietenii lui. Dar ceva în cuvintele de acum ale primarului, ceva în atitudinea distantă a lui Richard l-au făcut pe Bruce să se gândească mai mult la acele amintiri. Poate că ruptura din prietenia lor era mult mai mare decât crezuse.

— Am auzit că vei lucra cu Lucius Fox vara asta.

— Așa e, domnule.

— Foarte bine!

Zâmbetul primarului s-a lărgit.

— Era de așteptat din partea unui pasionat de tehnologie cum ești tu. Poți să treci pe la biroul meu oricând, și îți pot arăta cum funcționează orașul. Vei face lucruri importante pentru orașul ăsta, fiule. Sunt sigur de asta.

„Fiule”, a gândit Bruce.

Lângă primar, Richard arăta mai nefericit decât oricând și Bruce a simțit cum i se strânge stomacul într-un sentiment de disconfort. Pentru prima dată, s-a întrebat dacă faptul că primarul l-a ignorat pe Richard pentru a-i crește lui Bruce încrederea de sine era motivul pentru care prietenia lor s-a destrămat.

— Mulțumesc, domnule, a răspuns el, neștiind ce să mai zică.

Primarul i-a făcut un semn din cap, apoi s-a oprit ca să îi facă cu mâna cuiva din capătul celălalt al peluzei. Fără să-i spună niciun cuvânt lui Richard, a plecat de lângă fiul său și s-a îndepărtat.

— Tata a avut mereu o părere foarte bună despre

tine, a spus Richard în timp ce-și băga mâinile în buzunare. Puteai să-i furi și portofelul și te-ar fi lăudat pentru asta.

Bruce s-a gândit la încercările disperate ale lui Richard de a-l depăși, la ușurința cu care trișa mereu.

— Ăsta e motivul pentru care nu mai petrecem timp împreună? Din cauza tatălui tău?

Richard a ridicat din umeri, deși privirea l-a dat de gol că Bruce îl lovise mai rău decât lăsase el să se vadă.

— Aseară i-am arătat unde era numele meu pe lista de absolvire. Știi ce mi-a zis fără măcar să se uite la mine? M-a întrebat pe ce loc ești tu.

Bruce a tresărit.

— Îmi pare rău. N-am știut.

— Mda, niciodată n-ai știut.

Mânia lui Richard s-a accentuat.

— Și pe urmă, tu n-ai fost nevoit să asculți așa ceva tot timpul, nu-i așa? Tu îl ai pe Alfred.

— Vorbești de parcă Alfred nu se ia niciodată de mine.

— E doar majordomul tău, nu este…

În momentul acela, simpatia pe care Bruce o simțea a început să se clatine.

— Alfred este tutorele meu. Tu știi asta. Și dacă erai pe punctul de a face un comentariu la adresa părinților mei, te rog să nu mai zici nimic.

Avertizarea din glasul lui Bruce l-a făcut pe Richard să se enerveze mai rău.

— Ce? Nu spun că e vina ta.

Bruce a dat din cap.

— Ce te deranjează de fapt?

Richard s-a oprit preț de câteva secunde. Apoi și-a îndesat mâinile în buzunare și și-a îndreptat privirea

spre locul în care tatăl său stătea acum cu un grup de părinți.

— Am aflat că tata m-a dezmoștenit.

Dintr-odată, totul avea sens. Bruce primise acces la averea părinților lui – aceștia îi dăduseră fiului lor cheile întregului imperiu fără să aibă vreun dubiu, chiar dacă Bruce simțea mai mult greutatea responsabilităților decât a beneficiilor. Dacă Richard tocmai aflase că *tatăl său* hotărâse să-l excludă din testament, atunci recenta avere a lui Bruce trebuie să fi fost ca o insultă la adresa lui.

— Îmi pare rău de tatăl tău. Uite, nu știu ce ai vrea să spun.

Expresia de pe fața lui Richard a devenit plină de cruzime.

— N-am nevoie de simpatia ta. Cel puțin tu nu ești un fiu de mâna a doua. Tatăl tău nici măcar nu mai e aici ca să…

Un fior de mânie l-a străbătut pe Bruce.

— Ai grijă.

— Ziceam doar. Tu poți să faci orice ai chef și tot primești binecuvântarea părinților tăi.

— Vrei să spui că viața mea e *mai ușoară* pentru că ei nu mai sunt?

Mânia se acumula, făcându-l pe Bruce să vadă încețoșat.

— Tu chiar crezi că nu-mi doresc *în fiecare zi* să dau totul înapoi doar ca să-i am din nou lângă mine?

— Nu mai fi atât de sensibil, Bruce.

Privirea încruntată a lui Richard s-a transformat într-un zâmbet batjocoritor.

— Știi foarte bine că-ți place să nu fii nevoit să muncești pentru aprobarea părinților tăi. Toți îl iubesc pe sărmanul Bruce Wayne, pentru că părinții lui sunt

la doi metri sub…

Bruce n-a mai știu ce s-a întâmplat pe urmă. Acum stătea în fața lui Richard, tensionat, când cu pumnii strânși, când cu ei desfăcuți, încercând să se înțeleagă cu fostul său prieten; iar în clipa următoare, erau amândoi la pământ, și el îl apăsa pe Richard în piept cu genunchiul. Din nasul băiatului curgea mult sânge – Bruce trebuie că l-a lovit foarte rău, pentru că atunci când s-a uitat la pumn, avea încheieturile degetelor mânjite de sânge. A auzit vag niște țipete speriate în jurul său, de parcă erau zgomote înfundate, sub apă. Toată curtea academiei, ceilalți oameni care erau acolo au devenit neclari, și pentru câteva secunde a avut-o în fața ochilor pe fata din celulă – pe Madeleine – iar ea se uita fix la el cu ochii ei negri.

„Nu-ți reprima sentimentele”, îi spusese ea.

Apoi s-a terminat totul, la fel de repede pe cât începuse. Richard se ținea de nas iar sângele îi șiroia. Niște mâini îl apucaseră pe Bruce și îl târau de acolo în timp ce el lovea pământul cu picioarele. I-a luat câteva secunde să-și dea seama că mâinile care îl trăgeau erau ale lui Dianne și ale lui Harvey, care aveau niște expresii uimite și precaute.

Mâna lui Harvey era încleștată puternic pe brațul lui Bruce, și era foarte serios. Cu o tresărire de vinovăție, Bruce și-a dat seama că Harvey era obișnuit cu scene ca asta. Dar când s-a uitat la prietenul său, Harvey a dat din cap o dată.

— Știu, a spus el. Respiră adânc. Știu.

— Hei, e în regulă, îi șoptea Dianne la ureche în timp ce-l ținea de celălalt braț.

Bruce nu s-a mai împotrivit și s-a uitat înapoi la Richard, care încă se ținea de nas și îl privea pe Bruce cu multă ură. Inima lui Bruce bătea cu putere, iar

ultimele fraze ale lui Richard i-au năvălit în minte. Se simțea de parcă toată lumea era un vid înfundat, și el era de partea cealaltă a unui geam, uitându-se la o prietenie care acum se destrămase de tot.

Richard s-a ridicat încetișor de jos. Mâneca îi era plină de sângele care îi curgea din nas, dar spre surprinderea lui Bruce, un zâmbet îi flutura pe buze, cu o expresie de satisfacție malefică pe față.

— O să regreți asta, a spus Richard.

Înainte ca Bruce să poată răspunde, Richard i-a întors spatele și s-a îndepărtat.

Capitolul 9

Atât Draccon, cât și Dr. James au observat tăcerea neobișnuită a lui Bruce la Arkham în ziua următoare și au văzut julitura care se vindeca pe încheieturile degetelor lui. Spre ușurarea lui, însă, ele au ales să nu spună nimic.

Zvonurile despre bătaie s-au răspândit repede. Și în loc ca incidentul să fie uitat, cum ar fi fost în cazul unei persoane obișnuite, Bruce n-avea niciun dubiu că, undeva, un tabloid dădea la tipar o imagine neclară trimisă de un elev care se afla în apropiere când se întâmplase totul, potrivindu-i și un titlu exact așa cum voiau ei. Avea de gând să nu se apropie de vreun ziar astăzi.

Pe când Bruce se îndrepta spre detectivă și spre gardianul-șef la cantină, a auzit fără să vrea ce îi spunea Draccon lui James.

— … că este ceva în neregulă cu fata aceea… nu, încă niciun cuvânt… știe, știu că știe, a mai lucrat cu conducătorul Creaturilor nopții înainte, probabil chiar foarte îndeaproape… vizează toate acțiunile, băncile,

fabricile Bellingham Industries… or să atace și restul în curând…

Îți spun, am făcut mulți oameni să vorbească la vremea mea, dar ea…

„Vorbesc despre Madeleine”, a gândit Bruce.

Poate că Draccon fusese acolo în acea dimineață s-o interogheze din nou, în mod evident fără succes.

Draccon l-a privit pe Bruce venind spre masa lor; Dr. James s-a întors să se uite la el, aruncând scântei din ochii ei căprui deschis, și discuția lor s-a întrerupt.

— Doamnă detectiv, a spus Bruce, așezându-se cu ele la masă. Dr. James.

— Bună ziua, Bruce, a spus Draccon, întorcându-și atenția la cafeaua ei.

Întâlnirea lui Bruce cu Madeleine încă îi persista în minte. Știa că e doar o chestiune de timp până vor vedea înregistrarea camerelor de securitate și îl vor întreba. Și-a dres vocea.

— Eu… a început el, încercând să găsească cea mai bună metodă de a le spune ce se întâmplase. Am auzit fără să vreau despre ce vorbeați, doamnă detectiv. E tot despre fata aceea, nu-i așa?

Draccon s-a încruntat ca și cum Bruce ar fi acuzat-o că nu-și face meseria cum trebuie. Dar apoi a oftat și și-a dus din nou ceașca de cafea la gură.

— Fata tot nu vrea să vorbească, s-a plâns ea. Astăzi se fac exact patru luni de când e aici, și nu a rostit niciun cuvânt nimănui.

— Ba da, a spus Bruce.

Draccon a ridicat din sprânceană la el pe deasupra ceștii de cafea, în timp ce Dr. James se scobea în dinți.

— Vrei să spui că în visele tale, Wayne? a spus gardianul-șef. Cred că nu e de nasul tău, băiatule.

Bruce s-a uitat urât la Dr. James, dar a continuat

să vorbească în timp ce Draccon își sorbea cafeaua.

— A știut cine sunt. Mi-a spus că numele ei este Madeleine.

Draccon s-a-necat cu cafeaua. Lichidul maro a țâșnit din ceașcă când detectiva a trântit-o pe masă și apoi a scuipat.

Bruce a așteptat ca ea să-și revină. Când și-a venit în fire, abia trăgându-și sufletul, și-a șters ușor gura cu șervețelul și i-a aruncat lui Bruce o privire veninoasă.

— Ți-ai băgat nasul în dosare?

— N-am făcut asta, a răspuns Bruce.

— Să nu mă minți.

— Nu credeți că aș fi putut inventa o minciună mai bună? V-aș fi spus că ea mi-a zis ceva mult mai interesant decât un simplu nume.

— Cum ai știut că numele ei este Madeleine? De la vreun deținut?

Draccon s-a rezemat de spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele.

— Pentru că în mod clar eu nu ți-am spus, a adăugat ea.

— Mi-a spus ea. Mi-a spus săptămâna trecută, când făceam curat acolo.

Dr. James se uita la el cu neîncredere.

— Nu te cred, a spus Dr. James.

— Verificați înregistrările, a răspuns Bruce.

— Ești arogant? a continuat ea.

— Calmați-vă, amândoi, a spus Draccon, punându-i ambele palme în față. Bruce, spune-mi tot ce ați vorbit. Nu cred că ea și-a spus pur și simplu numele, fără niciun motiv.

— Vă văd pe dumneavoastră și pe alți polițiști deseori în celula ei, a răspuns el. O interogați. Dar

săptămâna trecută era singură și m-a observat uitându-mă în direcția celulei ei. A spus: „Ești Bruce Wayne”.

Bruce s-a oprit un moment, sigur că Draccon îl va întrerupe, dar detectiva a rămas tăcută, încurajându-l să continue.

— Așa că am spus „da”. Mi-a zis că în mod evident nu sunt ca cei ce vin de obicei pe acolo și apoi mi-a spus numele ei.

O lumină ciudată i-a aprins ochii lui Draccon, ca și cum și-ar fi dat seama de un lucru pe care Bruce nu-l înțelesese încă. Ceva în cuvintele lui i-a adus aminte de un lucru.

— Poate te place pentru că are aceeași vârstă cu tine, a spus până la urmă cu voce tare Dr. James.

— Poate te place pentru că știe că ești un miliardar nou-nouț, a adăugat Draccon.

L-a analizat pe Bruce câteva clipe, înainte să se ridice de pe scaun. Ce își planificase inițial pentru ziua aceea părea uitat acum, concentrându-și atenția asupra băiatului.

— Bine, a spus ea. Vrei să afli mai multe despre fata asta?

— Orice mi-este permis să știu.

Draccon i-a făcut semn cu mâna spre ușa cantinei.

— Vino cu mine la secție.

Până au ajuns la secția de poliție, a început să plouă tare și constant, făcând totul în jur să arate cenușiu. Prin ferestrele aburite ale biroului lui Draccon de la secția de poliție din centrul orașului, Bruce de-abia putea să vadă luminile teatrului independent al orașului Gotham cum strălucesc în ploaie. Și-a luat ochii de la fereastră doar în momentul

în care Draccon s-a întors în birou, cu două căni cu cafea aburindă și cu un plic gros la subraț.

A pus una dintre căni în fața lui Bruce, apoi a lăsat plicul să cadă cu o bufnitură pe masa dintre ei.

— Numele ei este Madeleine Wallace, a început Draccon. Are 18 ani.

„18 ani”, a gândit Bruce. „Ar fi putut fi la absolvire, încărcată de medalii și ghirlande de flori”.

— Asta e tot? a răspuns Bruce.

Draccon i-a făcut un semn cu capul să se uite în plic.

— Tocmai am primit dosarul ei înapoi de la funcționarii noștri. Conține tot trecutul ei. Cea mai tânără deținută din istoria azilului Arkham, nu că ar face-o mai puțin periculoasă. I se trage din familie – de la mama ei, ca să fiu mai exactă. Madeleine este acuzată că a comis trei crime, pe toate în același mod, și a fost pe lista noastră luni bune până am reușit, în sfârșit, să o arestăm în februarie, pe moșia Grant.

Draccon l-a fixat pe Bruce cu o privire serioasă.

— Sunt niște fotografii foarte explicite în plic. Nu te uita dacă simți că nu ești în stare.

Bruce a deschis dosarul. Privindu-l fix din poze era fotografia față-profil a lui Madeleine Wallace, palidă ca de alabastru și fără să zâmbească, cu părul ei negru care îi cădea foarte drept de-o parte și de alta a feței. Dacă nu ar fi avut salopeta de închisoare și numărul pe care îl ținea sus, ar fi arătat ca o elevă de liceu oarecare. Bruce i-a analizat și restul profilului, dar era foarte puțină informație acolo, în afara faptului că avea un talent deosebit pentru tehnologie. La gândul că cineva ca ea a putut să comită trei crime atât de înfiorătoare încât să fie închisă la Azilul Arkham, pe Bruce l-au trecut fiori reci; s-a întrebat ce

fel de gânduri îi treceau ei prin cap. A dat pagina.

Bruce a tresărit. Toată pagina era o fotografie de la scena uneia dintre crime.

Draccon a dat din cap încruntată.

— Crezi că e amuzant să te amesteci în treburile poliției? Bine ai venit în lumea mea.

Erau foarte multe pagini cu fotografii. Bruce a putut să zăbovească doar asupra unor detalii evidente – un bărbat mai în vârstă, o baltă de sânge, o privire îngrozită pe fața împietrită, ultima expresie pe care a avut-o înainte să moară. Bruce a simțit cum i se întorcea stomacul pe dos pe măsură ce se uita la poze; nu-și putea lua ochii de la ele și cu toate astea îi era frică să vadă mai mult. Privirea i s-a încețoșat, iar respirația i-a devenit tot mai greoaie.

„Teatrul. Sânge pe trotuar. Cineva țipa, țipa necontenit”, a gândit Bruce.

— Bruce?

Prin ceața minții, Bruce i-a simțit mâinile lui Draccon pe umeri, scuturându-l zdravăn. Și-a fixat privirea pe detectiva care se uita la el îngrijorată.

— Ești bine?

Ea a dat din cap.

— N-ar fi trebuit să te amestec în toate astea. Ne putem întoarce…, a continuat Draccon.

Bruce s-a uitat urât la ea și i-a dat mâinile la o parte.

— Sunt bine.

A respirat adânc, apoi s-a forțat să se uite din nou la fotografii.

„Concentrează-te”, și-a spus el.

— Îl recunosc pe bărbatul ăsta, a spus Bruce.

Draccon s-a așezat și s-a sprijinit cu brațul de spătarul scaunului, încă privindu-l pe Bruce cu

atenție.

— Probabil l-ai mai văzut la un eveniment marca Wayne. Sir Robert Bartholomew Grant, manager de fonduri comune devenit membru în consiliul local. Era foarte cunoscut în cercuri filantropice și mai mult ca sigur organiza câte un bal caritabil în fiecare lună.

Când a spus asta, buza de sus i s-a încrețit ușor, ca și cum gândul că exista un om așa de bogat îi lăsa un gust amar. Draccon a dat din cap și expresia de pe fața ei a dispărut, fiind înlocuită cu una care aducea a vină pentru că a gândit de rău pe cineva care a murit.

— A fost găsit în felul ăsta în propria lui casă. Ultima victimă a lui Madeleine.

Draccon a ezitat un moment, timp în care amândoi s-au uitat la fotografie.

— Gâtul tăiat, multiple răni provocate de cuțit. Conturile sale bancare au fost complet golite de toate milioanele de dolari pe care le avea. În săptămânile care au urmat morții lui, membrii grupării Creaturile nopții au bombardat o clădire din campusul Universității Gotham care îi purta numele, apoi organizațiile caritabile pe care le finanța.

Bruce a dat ușor din cap. A avut nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a-și ține amintirile în frâu. Își amintea vag de bărbat, știa că părinții lui trebuie să-l fi cunoscut.

Bruce a dat pagina și a văzut fotografii cu următoarea victimă.

— Annabelle White, a continuat Draccon. Fost președinte al Airo Technologies, și ea cu o fire profund caritabilă, care era totuși foarte rezervată în a apărea în public. A fost găsită în casă, într-o stare asemănătoare cu cea a lui Sir Grant. Și conturile ei fuseseră golite de bani. Sediile laboratoarelor

AiroTech au fost bombardate la scurt timp după aceea.

— Am auzit despre crima aceasta, a murmurat Bruce pe când dădea paginile foarte repede, astfel încât să nu le observe în detaliu. Locuia aproape. Mi-amintesc că am văzut luminile de la farurile mașinilor de poliție tocmai de la mine de acasă.

Bruce auzise panica din vocile polițiștilor, de fapt, la radioul său și urmărise în direct toată agitația.

Draccon a dat din cap. Bruce a ajuns la ultima pagină, iar ea a continuat.

— Edward Bellingham al III-lea, moștenitorul afacerii cu petrol Bellingham. Același tip de crimă, comisă tot la el acasă. Aici, în sfârșit, am găsit o amprentă care ne-a condus la Madeleine, deși, în mod evident, au fost mai mulți infractori implicați în fiecare dintre crime – am găsit două seturi diferite de urme de cauciucuri pe aleea care ducea atât spre ușa de la intrare, cât și spre cea din spate, și încuietori ale ușilor sparte la capete opuse ale moșiei.

„Bellingham Industries & Co”, a gândit Bruce.

Era numele scris pe clădirea unde Bruce a urmărit-o atunci pe Creatura nopții.

— Era proprietarul clădirii pe care au bombardat-o Creaturile nopții, nu-i așa? a întrebat Bruce.

Draccon a dat afirmativ din cap.

— Aceeași poveste. Averile secate, și încă nu i-am găsit. Ce a lăsat în urmă Bellingham a fost distrus. Creaturile nopții au declarat război păturilor de sus ale societății, Bruce – vor să pedepsească elitele pe care ei le consideră răspunzătoare de coruperea sistemului, și fac asta furând banii acelor persoane și folosindu-i să finanțeze distrugerea a tot ce a fost important pentru oamenii ăia.

Victimele de care vorbea detectiva puteau foarte bine să fie părinții lui. Pe cine lăsaseră în urmă acești oameni care au fost uciși? Au avut toți fii, fiice, frați, surori, persoane care acum erau nevoite să-și dea seama cum să trăiască fără cineva drag? Gândul ăsta îl lăsa pe Bruce fără aer și aducea cu el un sentiment de furie. Exista vreodată un motiv întemeiat să ucizi? Putea oare Madeleine să doarmă bine noaptea, cu tot sângele care-i păta mâinile?

„Sânge pe trotuar. Sânge pe pământ”, a gândit Bruce.

A închis dosarul și a simțit o ușurare imensă. S-a uitat peste masă la Draccon, care își folosea cana de cafea ca să-și încălzească mâinile.

— Toate victimele au fost filantropi bogați, a spus el.

— Și toți au fost uciși la ei acasă, a adăugat Draccon. În fiecare situație, sistemul de securitate nu doar că a fost compromis, ci a fost complet reprogramat să lucreze împotriva proprietarului, astfel încât aceștia au devenit prizonieri în propriile case, în loc să fie protejați. Sistemul de securitate al lui Sir Grant ar fi trebuit să apeleze poliția, de exemplu, dar, în schimb, a descuiat ușa de la garaj, permițând infractorilor să intre. Camerele de supraveghere din casă au fost reconfigurate ca să îi ajute pe intruși să știe exact unde se afla Sir Grant. Și așa mai departe.

I-au întors sistemul de securitate împotriva lui, apoi i-au întors și banii împotriva lui. Pe Bruce l-au trecut fiori imaginându-și cum conacul lui îl poate ține captiv ca într-un mormânt.

— Și Madeleine are legături cu Creaturile nopții?

— La momentul arestării ei, a fost găsită

încercând să fugă de pe proprietatea ultimei victime; avea o doză de spray cu vopsea în rucsac, care se potrivea cu vopseaua folosită să deseneze simbolul Creaturilor pe pereții casei. Asta ne face să credem că atât ea, cât și cel puțin unul dintre complicii ei sunt Creaturi. Ea ar putea fi chiar unul dintre membrii foarte importanți. Am încercat să scoatem informații de la ea timp de câteva luni bune – cu promisiuni că vom face o înțelegere, apoi cu amenințări – dar nu a scos nici măcar un sunet. Cel puțin până ai răsărit tu.

— Eu nu răsar.

Draccon a ridicat din sprâncene la replica asta, și un privire ușor amuzată i-a apărut pe față.

— Ai apărut, a spus ea sec. Pari genul care apare.

Bruce nu a spus-o eu voce tare, și a apreciat că nici Draccon nu a zis-o – dar nu putea fi o coincidență că și el era un moștenitor foarte bogat care le urma exemplul părinților lui filantropi. Era un membru al elitei orașului Gotham. O victimă perfectă pentru ea – pentru ei.

— Am reușit să aflăm câte ceva despre Madeleine de la ceilalți deținuți Creaturi, a continuat Draccon. Nu foarte mult, nici suficient, dar e mai bine decât nimic. Este foarte pricepută în a manipula. Se pare că poate citi o persoană mai bine decât se poate citi pe sine, își poate da seama cine sunt oamenii care contează pentru tine și se folosește de relația ta cu ei ca să-ți intre în minte.

Bruce s-a gândit la privirea ei sfredelitoare, la cum și-a dat seama de problemele sale cu Richard și apoi a plantat sămânța îndoielii în mintea lui.

„Nu-ți reprima sentimentele”, și-a amintit el.

Și nu-i spusese nici măcar un cuvânt despre problemele lui. L-a trecut un fior rece.

— Îmi dau seama de asta, a răspuns el cu o voce răgușită.

— Bruce, a spus Draccon, uitându-se la el cu atenție. Mentorul tău, Lucius Fox. Am vorbit cu el să creeze un sistem de securitate mai bun pentru noile tale conturi bancare. Acesta este motivul.

Bruce a clipit.

„Sistemul de securitate pe care Lucius l-a instalat de curând la conturile mele”, a gândit Bruce.

— A fost de fapt o cerere din partea poliției orașului Gotham? a întrebat el.

Draccon a dat din nou afirmativ din cap.

Deci de-asta fusese Lucius atât de nerăbdător să dezvolte sistemele de securitate special pentru conturile lui Bruce. Aveau de gând să le folosească pentru a proteja și mai mult băncile orașului, desigur – dar le creaseră inițial ca să-l apere pe Bruce de Creaturile nopții.

— Bine, a spus Draccon urmărindu-i reacția.

— Acum ești implicat în cazul ăsta, a spus ea până la urmă, fie că vrei, fie că nu vrei.

Bruce a dat din cap afirmativ. Acum că știa mai multe despre crimele pe care le comisese Madeleine, gândul că o va vedea din nou la Arkham îi trezea un sentiment diferit. Inima i s-a transformat într-un sloi de gheață.

„Poate că eram prea tânăr să-i salvez pe părinții mei, dar acum pot să caut dreptatea. Pot opri moartea altora înainte ca Creaturile nopții să atace din nou. N-am de gând să le las să mă adauge și pe mine la numărătoarea lor.

— Vreau să ajut, a spus el. Chiar aveți nevoie de ajutorul meu.

Draccon a făcut o grimasă.

— Dacă n-aveai 18 ani, deci n-ai fi fost oficial adult, nici n-aș fi luat asta în considerare. Încă nu sunt convinsă, având în vedere cine ești și pe cine urmăresc Creaturile nopții. Dar ea nu a spus niciun cuvânt nimănui în afară de tine.

Detectiva l-a studiat pe Bruce.

— Așa că… Hai să vedem dacă o poți face să vorbească.

Capitolul 10

În noaptea aceea, Bruce s-a sucit și s-a învârtit fără încetare în pat din cauza coșmarurilor care l-au tot bântuit. Se făcea că era din nou pe străzile din fața teatrului, la o oră târzie în noapte, cu mâinile îndesate bine în buzunare, tremurând din cauza frigului și a burniței, iar mama lui îl ținea pe după umeri, ceea ce îl făcea să se simtă în siguranță. A încercat să strige la tatăl lui, spunându-i să se întoarcă și să o ia pe altă parte, dar acesta nu părea să-l audă. În schimb, mergeau tot mai departe de felinarele de pe stradă, până au ajuns să rătăcească pe alei unde era întuneric beznă, afundate în abur și ceață. Mergeau din ce în ce mai repede, încât, la un moment dat, începuseră să alerge pe stradă. Își simțea picioarele ca și cum și le târa prin noroi, dar se încăpățâna să meargă mai departe.

Și apoi aleile nu mai erau deloc alei, ci coridoare, holurile familiare ale conacului Wayne, scăldate în lumina lunii. Îl striga pe Alfred acum, dar Alfred nu era de găsit. Nu-și putea aminti de ce alerga – știa doar că trebuia să alerge, și că era în pericol. De fiecare dată când ajungea la ușa care ar fi trebuit să se deschidă spre stradă, o dădea de perete doar ca să

nimerească iar pe coridorul care ducea în conac.

De ce nu putea să plece?

S-a împiedicat de ceva pe podea, apoi s-a redresat. Când a privit în jos, a văzut că se împiedicase de cadavrul însângerat și mutilat al lui Richard. Își aducea vag aminte că l-a lovit, fără se oprească nici când niște mâini străine încercau să-l tragă de acolo.

— Bună, Bruce.

S-a întors pe loc la auzul acelei voci. Era o voce pe care o auzise doar o dată, și totuși a recunoscut-o imediat. Madeleine s-a uitat la el de sub genele stufoase, cu buzele ei pline și fața uluitoare.

— Cât de simplu faci tu să pară, a spus ea privind, cu zâmbetul pe buze, la corpul lui Richard.

Apoi a ridicat brațul și a înfipt un cuțit în stomacul lui Bruce.

Bruce s-a ridicat din pat gâfâind speriat. Afară, un vânt puternic făcea crengile să se lovească de fereastra lui. A stat nemișcat un moment, tremurând, trăgând puternic aer în piept, până când bătăile inimii i s-au liniștit în sfârșit. S-a forțat să-și adune gândurile.

Nu putea să meargă s-o vadă pe Madeleine, dacă ea i se strecura în minte chiar înainte ca interogatoriul să înceapă. Bruce a încercat să-și alunge din minte imaginile celor trei crime pe care i le arătase Draccon. Dar dacă își dorea cu adevărat să ajute investigația, atunci trebuia să fie în stare să înfrunte întunericul.

— Asta merge sub cămașă. Asta merge în buzunar.

Bruce s-a aplecat pe scaun în biroul lui Draccon. Detectiva ținea un pătrățel plat care arăta ca o bucată de aluminiu. I-a dat-o lui Bruce, iar el a pus-o cu grijă în interiorul buzunarului din față al uniformei. Când a

apăsat-o de material, s-a lipit ferm.

Draccon i-a întins un card dreptunghiular pe care Bruce l-a pus într-un buzunar în pantalonii de serviciu.

— Pătrățelul din buzunar este un microfon fără fir, a spus ea. O să transmită discuțiile voastre, foarte clar. Celălalt va înregistra totul.

Bruce a dat din cap.

— Ar mai trebui să știu ceva despre Madeleine?

— Chiar și fără să spui vreun cuvânt, ea va găsi o cale să te facă să te îndoiești. Este imposibil de intimidat și nu am văzut-o niciodată pierzându-se cu firea. Ai grijă ce îi spui. Te vom supraveghea tot timpul, bineînțeles, și ne vom asigura că nu ești în pericol. Totuși, ai grijă de tine.

Era un avertisment foarte ciudat. Madeleine era închisă în spatele unor pereți de oțel solid. Nu avea absolut nimic pe care să-l poată folosi pe post de armă.

— Voi avea, a răspuns el, deși cuvintele detectivei i s-au întipărit în minte, făcându-l să se gândească din nou la faptul că întreg departamentul de poliție a eșuat în a o face pe fata asta să vorbească.

— Și ține minte, a spus Draccon în timp ce s-au ridicat amândoi de pe scaune, nimeni în afară de mine, de tine și de Dr. James nu știe de toată treaba asta. Este decizia ta dacă vrei să-i spui sau nu tutorelui tău, dar în ceea ce privește pe oricine altcineva, tu doar îți execuți sentința de a munci în folosul comunității.

— Ce să știe? a răspuns Bruce și o umbră de zâmbet a apărut pe fața lui Draccon.

— Ești foarte amuzant, Wayne, a răspuns detectiva.

Vântul din noaptea trecută s-a transformat într-o

dimineață întunecată cu nori negri și joși. Până când Draccon și Bruce au ajuns la azil, stropi mari de ploaie deja începuseră să cadă, și un zgomot ușor de tunete se auzea constant.

Nimic nu s-a schimbat la rutina de fiecare zi. Bruce a semnat pontajul în liniște, și-a luat materialele de curățenie și s-a îndreptat spre subsol, în timp ce Draccon a dispărut să vorbească cu Dr. James. Dar când s-au îndepărtat unul de celălalt, Bruce a știut că Draccon merge să instaleze echipamentul în biroul gardianului-șef și să asculte discuția pe care sperau că o vor avea.

Nivelul de tratament intensiv arăta în ziua aceea mai sinistru decât de obicei, iar presiunea aerului părea să-l împresoare pe Bruce din toate părțile. Pe măsură ce se apropia de celula lui Madeleine, a aruncat o privire înăuntru pe geam. Ea era, după cum se aștepta, din nou singură. De data asta, era în mijlocul celulei și se uita fix pe tavan, la ceva pe care Bruce nu-l putea vedea.

Și-a lăsat privirea să se concentreze asupra ei timp de câteva momente, în speranța că-l va observa. Când ea tot nu s-a mișcat, s-a prefăcut că a scăpat mopul cu un zgomot puternic, și apoi s-a uitat la ea în celulă să vadă dacă era atentă.

Nu era.

Poate că prima dată când au vorbit a fost și ultima. Bruce a simțit o ciudată dezamăgire la gândul ăsta.

— Ești mai neîndemânatic decât mi-aduceam eu aminte.

Vocea s-a auzit brusc și l-a speriat; era ca un ecou venit din coșmarul lui – dar când Bruce s-a răsucit și s-a uitat pe geam, Madeleine încă era cu fața întoarsă

spre tavan, ca și cum îl ignora. A continuat, totuși, să vorbească.

— Nu trebuia să faci curat la subsol astăzi. De ce ești aici?

A ținut cont de zilele când trebuia să vină la subsol? Un milion de gânduri i-au trecut prin minte lui Bruce.

Ar putea să spună, bineînțeles, că i-au schimbat programul – dar părea genul de minciună de care ea și-ar fi dat seama foarte ușor, care ar fi avertizat-o imediat că el se află acolo s-o interogheze. Așa că a hotărât să folosească o altă tactică.

— Nu trebuia să fiu aici, a răspuns el vorbind încet.

Bruce s-a apropiat mai mult de geamul ei.

— Cea care mă supraveghează are liber azi.

Când a auzit, Madeleine și-a arcuit spatele și și-a dat capul pe spate. Avea ochii închiși, iar genele foarte întoarse ieșeau în evidență pe fundalul obrajilor. Își strânsese într-o parte părul negru, asemeni unei cortine, și îl împletise într-o coadă groasă de pește, dar la capăt i se desfăcea, nefiind prins. S-a întors să se uite la Bruce.

— Ca să vezi, ce rebel ești tu! Ai venit să-mi mulțumești pentru sfat?

Sfatul ei? De parcă asta era ce îl făcuse să-l lovească pe Richard? Cum și-a putut da seama că ceva se întâmplase? Când s-a uitat pe geam din nou, ea îl privea. Ochii ei i-au dat un fior rece, la fel ca prima dată când o văzuse.

Bruce trebuia să aibă grijă cu ceea ce lăsa să se vadă pe fața lui. Fata citea în expresiile de pe chipul lui mult mai mult decât crezuse el vreodată că poate să facă o persoană.

Bruce a verificat să vadă dacă se uita cineva înainte să se apropie mai mult de celula lui Madeleine.

— Am venit aici pentru că ai vorbit cu mine data trecută, a răspuns el. Și aproape mereu ai o mulțime de polițiști aici care încearcă să te facă să vorbești.

Ochii ei s-au îndreptat din nou spre tavan.

— Și ești curios?

— Da.

Ea și-a întors capul spre el atât de încet și calculat, încât lui Bruce i s-a ridicat părul pe ceafă.

— De ce ești așa de curios?

Cum poate cineva care a ucis cu atâta cruzime să facă niște gesturi atât de calme și atente? Oare ea nu se gândea niciodată la morțile pe care le provocase? Nu o bântuiau niciodată coșmaruri?

— Am auzit despre crimele pe care le-ai comis, a spus el.

— Chiar așa?

Ea a clipit o dată la el.

— Și cum te face asta să gândești despre mine?

— Încă nu sunt sigur. N-am mai vorbit cu un criminal până acum.

— A da, noi, deținuții de la Arkham, suntem cei înfricoșători, a murmurat Madeleine, neatentă, întorcându-și din nou privirea spre tavan. Câte vieți ați distrus voi, miliardarii?

Bruce a simțit un fior de furie, pe măsură ce cuvintele ei sarcastice îl atingeau.

„Ce comparație falsă”, a gândit el.

Se juca cu mintea lui.

— De ce i-ai omorât pe oamenii ăia?

Ea a dat iar din umeri, fără să mai scoată vreun cuvânt, iar nonșalanța cu care se comporta l-a enervat și mai rău.

— La ce te uiți fix acolo? a întrebat-o el, făcând semn cu capul spre tavan.

Madeleine a țuguiat buzele, gândindu-se ce să răspundă.

— La camerele de supraveghere din tavan, a spus ea tare, ca și cum o spunea special ca să audă cineva.

— De ce te uiți la ele?

— Ca să le sparg, desigur.

Bruce s-a uitat la ea circumspect. Încerca să-l păcălească, deși încă nu și-a dat seama cum.

— Poate că nu e cea mai bună idee să spui asta cu voce tare.

— De ce? N-ar fi greu. Este tehnologie veche, vezi?

Ea a arătat cu degetul la firele care străbăteau tavanul, securizate cu carcase de metal, și care se terminau cu camerele mici și rotunde fixate în afară fiecărei uși.

— Tot ce trebuie să faci ca să dezactivezi sistemul este să folosești un aparat potrivit de bruiat frecvența, pe care să-l setezi corespunzător. Orice dispozitiv care se află pe raza semnalului poate să le oprească.

Și-a lovit tâmpla cu un deget subțire.

— Să n-ai niciodată încredere în tehnologie. Tot ce e făcut spre avantajul tău poate fi folosit și împotriva ta.

Bruce a ascultat-o confuz și fascinat. Ea spunea toate astea în mod direct persoanei care se afla la celălalt capăt al monitorului camerei de supraveghere, și care se uita la ea – era ca și cum se juca cu operatorul precum o pisică se juca cu șoarecele, provocându-l să fie pregătit, poate chiar distrăgându-i atenția de la ceea ce voia ea să facă de fapt. Sau poate că doar se distra. Ochii lui Bruce s-au îndreptat spre

patul din celulă, singura piesă de mobilier pe care o avea. Dacă ar fi sărit pe el din unghiul potrivit, probabil că ar fi putut să ajungă la camera de supraveghere – dar încă nu făcuse acest lucru.

— Încerci să-i convingi să-ți ia patul? a spus el cu scepticism.

Era ceva de nepătruns în expresiile de pe fața ei, care se schimbau repede de la una la alta, la fel ca formele norilor înainte de furtună.

— Astea chiar sunt întrebările pe care ai venit să mi le pui? a întrebat ea.

Privirea lui Bruce s-a îndreptat către degetele ei albe și subțiri, care au început din nou să împletească strâns capetele cozii.

— De ce vorbești cu mine? a întrebat el. N-ai spus niciun cuvânt nimănui de luni bune.

— Aha.

Zâmbetul ei s-a lărgit.

— Așa mai merge.

Și-a aruncat coada nonșalant peste umăr, împletitura desfăcându-i-se din nou într-o mare de onduleuri, și a căscat.

— Ți-au dat o uniformă nouă azi, nu-i așa? Prima era prea mare de tine, și o nuanță de albastru puțin diferită. S-au răzgândit supraveghetorii tăi în ceea ce te privește? Le-a luat câteva săptămâni să-ți dea o uniformă pe măsura ta.

Bruce s-a uitat la hainele lui. Nici măcar nu observase diferența. De cât timp îl urmărea?

— Ce ochi buni ai, a spus, uitându-se la ea.

Fața ei s-a luminat și se vedea că este cu adevărat mulțumită. Apoi a spus:

— Sper că polițiștii au auzit asta prin microfonul pe care îl porți. Au obiceiul să-mi vorbească de parcă

aș fi idioată.

„Știe despre microfon. Cum?”, a gândit el.

Bruce a înjurat în sinea lui. Ar fi trebuit să știe mai bine de atât; de fapt, Draccon ar fi trebuit să știe. Pe când se lupta să-și păstreze expresia feței calmă, Madeleine se tot uita fix la el, așteptând să-i vadă reacția. Nu avea niciun rost să nege.

„Ești mai neîndemânatic decât mi-aduceam eu aminte”, îi spusese ea cu doar câteva momente înainte. Crezuse că se referea la faptul că a scăpat mopul, dar acum și-a dat seama că ea se referise și atunci la microfon.

„Cel puțin acum Draccon are dovada faptului că ea a vorbit”, a gândit Bruce.

— De unde ai știut? a întrebat el.

— Ești aici în altă zi decât de obicei. Îmi vorbești puțin mai tare decât înainte, pentru că încerci să-ți dai seama dacă ți se aude vocea la microfonul pe care îl porți. Postura ta este altfel decât ultima dată când am vorbit – ești aplecat spre stânga și îți întinzi gâtul puțin spre microfon. Ești stângaci, nu-i așa? Și microfonul este în buzunarul din stânga al cămășii, nu-i așa? Mi-am dat seama după felul în care faci curat.

Vocea lui. Postura. Mâna lui dominantă. Bruce a rămas acolo câteva momente, redus la tăcere. Ea avea dreptate, bineînțeles, despre fiecare lucru.

Fruntea lui Madeleine s-a încruntat cu dezamăgire la expresia feței lui.

— Ei bine. Dacă aveam dubii înainte, sunt absolut convinsă acum. Tot ceea ce exprimă fața ta evidențiază clar faptul că am dreptate. Ești ca o carte deschisă. La naiba.

Bruce i-a aruncat o privire piezișă.

— Poate ești prea sigură pe tine.

Madeleine s-a întins leneș, și-a luat ochii de la el și a făcut un pas spre pat.

— Mă plictisești, a spus ea cu un oftat.

„Ai grijă de tine”, îi spusese detectiva.

Avertismentul lui Draccon i-a răsunat din nou în urechi, iar de data asta avea o altă semnificație, mai importantă. Bruce se întreba ce-i trecea lui Draccon prin minte acum, când asculta conversația.

„Trebuie să fac ceva, și repede”, a gândit Bruce.

Dacă nu făcea ceva, era posibil să-i piardă de tot încrederea lui Madeleine și astfel să pună capăt interogatoriului.

Fără să se gândească prea mult, Bruce și-a dus mâna la buzunar și a scos microfonul pătrat. Dacă Draccon i-ar fi putut vorbi în ureche, probabil că ar fi țipat la el. Bruce a ținut pătratul la geam, astfel încât Madeleine să-l poată vedea și apoi l-a aruncat departe pe coridor. A dus mâna la buzunarul pantalonilor, a smuls aparatul care înregistra și l-a aruncat și pe acela.

— Poftim, a spus el, ridicând ambele mâini. M-ai prins.

Expresia de pe fața Madeleinei nu s-a schimbat – prea mult. Dar sprânceana ei s-a ridicat suficient cât să-i spună lui Bruce că nu se așteptase să renunțe la acoperire atât de repede. A surprins-o.

„Toate astea n-au niciun rost, dacă ea nu are încredere în mine”, a gândit el.

— Cred că e destul pentru azi, a spus ea, dar un zâmbet încă persista în colțurile buzelor.

Apoi s-a așezat pe pat și s-a întins pe-o parte.

— Hei…, Bruce a ridicat o mână.

Enervarea lui s-a revărsat odată cu vorbele.

— Stai așa. Tu ai vorbit cu mine prima, cu mult

înainte de a atrage atenția poliției. Eu nu am început nimic din toate astea. Tu ai știut de la început că dacă vei vorbi cu mine, poliția mă va contacta și îmi va pune microfon ca să vin să vorbesc din nou cu tine. Și acum îmi spui că e gata. Care a fost motivul pentru toate astea?

— Am vrut să văd dacă meriți efortul de a vorbi cu tine, a strigat Madeleine.

— Și?

Dar ea nu a mai răspuns.

Bruce a făcut un pas mai aproape de geamul ei, astfel încât stătea la mai puțin de un metru depărtare. Ținuse piept la nenumărate aparate de fotografiat ale paparazzilor îndreptate asupra lui. Reușise s-o convingă pe Draccon să-l lase să se implice într-un caz. Și cu toate astea, acum, îi era greu să se gândească la ce să-i spună fetei ăsteia; nu mai era sigur de ceea ce știa ea sau de cum aflase, și dacă ea își dădea seama pe loc de alte lucruri în legătură cu el sau îl juca pe degete. Bruce se întreba dacă ea se gândea la diferite metode de a-l ucide dacă ar fi fost liberă. Fotografiile de la cele trei crime i se perindau în minte.

Din ce categorie făcea ea parte? Nici nu știa de unde să înceapă.

Poate că misiunea lui acolo chiar se terminase. Nu-i mai putea fi de folos lui Draccon dacă Madeleine nu mai vorbea cu el. Bruce s-a uitat lung la ea timp de câteva momente, ca și cum se aștepta ca fata să se întoarcă să se uite la el din nou – dar ea a rămas unde era, cu ochii închiși, prefăcându-se că doarme, cu părul răsfirat pe spate ca un ocean întunecat.

Exact când era pregătit să plece, Madeleine s-a mișcat, punându-și mâinile sub cap pe pernă.

— Nu ești ca toți ceilalți, a spus ea.

El a încremenit. S-a întors la geam.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, a continuat ea, că ei mă interoghează pentru că asta e meseria lor. Tu de ce o faci? Nu e ca și cum ai nevoie de salariu.

Bruce s-a gândit la nopțile târzii în care asculta frecvențele poliției și lucra obsesiv la problemele de securitate de la Waynetech.

— Nu-mi place să stau deoparte și să mă simt neajutorat, a răspuns el. Vreau să înțeleg „de ce”.

— Hmm, a murmurat Madeleine, ca și cum gândea profund.

Ea s-a întors astfel încât Bruce îi putea vedea o parte din fața așezată pe pernă, cu ochii încă închiși.

— Ai o inimă grea pentru cineva care are totul.

Bruce n-a putut decât să se uite la ea în continuare. Se întreba cum știa ea toate astea, dacă auzise ceva în tonul vocii sau în cuvintele lui.

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat-o el, dar ea deja nu-i mai acorda atenție.

Se vedea cum respiră la intervale regulate, ca și cum dormea.

Au trecut câteva minute până ca el să-și desprindă în sfârșit ochii de la ea și să se îndepărteze. În mintea lui, îi vedea silueta subțire stând pe pat. Rostise ultimele cuvinte fără amuzament sau sarcasm. Vorbise serios.

Erau cuvintele cuiva care, într-un fel, îl înțelegea.

Capitolul 11

— Ești un fraier.

— Am vrut ca ea să aibă încredere în mine.

Draccon a făcut o grimasă din spatele biroului, pe când i-a aruncat lui Bruce un sandviș care arăta cam rău. Câteva hârtii au zburat dintr-un teanc de la marginea biroului.

— Așa că ai aruncat întreaga misiune în aer? Nici măcar n-ai încercat să minți? N-am reușit să înregistrăm nimic din ce a zis când era aproape de tine.

— Ea deja știa adevărul, a răspuns Bruce. I-am citit asta în ochi. Voiați să-i câștig încrederea, nu-i așa?

— Nu mai presupune ce voiam eu să faci, s-a răstit Draccon la el.

— Nu vă enervați pe mine pentru că am spus adevărul.

Draccon și-a aruncat mâinile în aer și apoi și-a frecat fața.

— Asta primesc pentru că am avut încredere într-un copil să găsească ceva de folos pentru noi.

Bruce s-a aplecat în față și s-a uitat fix la detectivă.

— Mai dați-mi o șansă să vorbesc cu ea. N-ar fi spus ultima replică dacă nu mai avea niciun interes să vorbească cu mine. Era curioasă. Mi-am dat seama din vocea ei.

— Să nu ai încredere în nimic din ce zice.

— Dumneavoastră nici măcar n-ați vorbit cu ea vreodată.

— Am făcut mulți deținuți să vorbească la vremea mea, a spus Draccon. Madeleine îți oferă fraze strategice, învârte întrebările ca să afle de ce ești interesat de ea; te ademenește vorbindu-ți despre tine. Ar fi putut la fel de bine să te păcălească să vorbești despre părinții tăi.

— Nu faceți asta.

Până și Draccon a ezitat un moment, știind că a exagerat. A oftat, o umbră de vinovăție luminându-i fața.

— Îmi cer scuze, Bruce, a spus ea, mai blând de data asta. Ceea ce vreau să spun este că… nu lua de bune conversațiile cu ea. Dacă o lași în continuare să conducă discuțiile unde vrea ea, atunci ea te va juca pe tine pe degete, nu invers.

Bruce a deschis gura să protesteze, dar pe urmă s-a gândit mai bine. Draccon avea dreptate. Și dacă nu era atent, defectiva nu-l va mai lăsa să participe la investigație; probabil îi va interzice și să mai meargă la subsol, și asta însemna să se întoarcă la serviciul obișnuit, adică zile nesfârșite de muncă. Și-a imaginat cum Madeleine își împletea părul cu mâinile ei subțiri, și cum și-a întors ușor capul să-i arunce acel zâmbet care îl neliniștea. Era un ocean de mister în ochii ei, o suferință nerostită în spatele ultimelor cuvinte pe care le-a șoptit doar pentru urechile lui. A simțit o nevoie de a descoperi mai mult, de a auzi secretele pe care ea refuza să le divulge poliției.

— O să fiu atent, a hotărât Bruce să spună în schimb. Promit. Și o să vă ascult când îmi spuneți cum să vorbesc cu ea.

* * *

Subsolul azilului Arkham părea mai îngust și mai sufocant de fiecare dată când Bruce mergea acolo.

Când a ajuns din nou lângă fereastra ei, Madeleine stătea în șezut, uitându-se fix înainte cu brațele încolăcite în jurul genunchilor. Bruce și-a lăsat produsele de curățenie într-un colț al coridorului și a

mers spre ușa celulei cu mâinile în buzunare. Când a ajuns la geam, și-a scos mâinile din buzunare și le-a ținut în sus ca să le vadă ea.

— M-am gândit că poate nu te vor mai trimite, a spus Madeleine înainte ca el să spună ceva.

Ea și-a întors încet capul ca să-l privească în ochi. Se uita din nou la el cu ochii aceia adânci și întunecați – și când i-a întâlnit privirea, se uita la el întrebătoare, ca și cum îi scotocea prin gânduri.

— Nu mai ai microfoane astăzi, a spus ea.

— Cum poți fi atât de sigură?

Ea a ridicat din umeri.

— Detectiva a fost mai furioasă pe mine decât de obicei. N-ar fi fost așa de frustrată dacă știa că încă mai poți afla informații, ceea ce înseamnă că nu a mai încercat să-ți pună microfoane, a spus ea.

Madeleine și-a pus bărbia pe genunchi cu un gest care o făcea să pară straniu de inocentă.

— A vrut să nu te mai lase să participi la caz, nu-i așa?

Bruce a făcut o grimasă. Era ca și cum Madeleine putea să prezică fiecare gând din mintea lui.

— Da, a recunoscut el.

— De ce te-ai întors?

„Nu crede nimic din ce spune”, l-a prevenit Draccon în mod repetat. Dar ultimele cuvinte pe care i le spusese Madeleine cu o zi înainte continuau să-i răsune în minte.

— Mă gândeam la ce-ai spus ultima dată când am vorbit, a început el. La felul în care ai spus-o.

Madeleine s-a uitat la el cu o privire de inocență prefăcută.

— La ce te referi?

— Mi-ai spus că am inima grea, a spus el mai

încet. Am simțit ceva diferit în vocea ta, ca și cum era ceva… ceva despre viața mea care îți era familiar.

Ea și-a sprijinit capul pe o mână.

— Nu, a spus ea. Doar că știu ce s-a întâmplat cu părinții tăi. Toată lumea știe, nu-i așa? Îți ofeream condoleanțe, în stilul meu. Contează, chiar dacă vine de la o persoană ca mine?

Zâmbea din nou la el, într-un mod leneș și atotștiutor, ca și cum găsise ceva interesant și voia să se joace – dar de data asta vorbea despre părinții lui.

„Nu o lăsa să domine discuția”, îi spusese Draccon.

Și exact cum prezisese detectiva, Madeleine făcea chiar lucrul acela, se juca cu detaliile din trecutul lui.

— N-am nevoie de condoleanțele tale, a spus el. Încerc doar să te înțeleg.

— Ce drăguț din partea ta, a murmurat ea, cu ochii ei negri ascunși de gene dese. Adu-mi flori data viitoare. Chiar nu știi nimic despre seducție?

— Îți bați joc de mine.

Madeleine i-a arătat dinții ei albi preț de câteva secunde, într-un zâmbet mai larg.

— Aș vrea eu.

Spre enervarea lui, Bruce a simțit cum i se înroșesc obrajii. Ce făcea el acolo, încercând să afle mai multe de la ea? Madeleine Wallace era prizonieră la Azilul Arkham – ea era, în orice sens al cuvântului, dusă cu capul, și acum juca cu el un joc bizar de seducție. Omorâse trei oameni cu sânge rece, le tăiase gâtul cu precizia unui chirurg psihopat. Bruce s-a simțit dintr-odată un idiot că venise acolo și că așteptase un răspuns logic din partea ei. Nimic din ce spusese ea până atunci și nimic din ce urma să spună n-avea cum să fie folositor. Bruce avea nevoie de o

nouă tactică.

A dat din cap și s-a întors să plece.

— Știi ce? Las-o baltă, a spus el peste umăr. În mod evident n-ajungem nicăieri.

— Așteaptă.

El s-a oprit. Când s-a uitat înapoi, a văzut că Madeleine stătea acum cu fața la el, cu picioarele atârnându-i pe marginea patului și brațele sprijinite de rama patului. Părul ei lung și drept îi încadra fața, și se uita la el fix, cu o expresie serioasă.

— Și eu mi-am pierdut mama, a spus ea.

Bruce s-a întors spre ea.

— Minți, a răspuns el, vrând să vadă cum se apără.

— Și eu mi-am pierdut mama, a repetat ea, așa că știu cum e să-ți simți inima atât de grea. De-asta am vorbit așa.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Bruce.

— Ce curios ești tu.

Bruce nici nu a clipit.

— Tu deja știi ce s-a-ntâmplat cu părinții mei.

— Așa, și?

— Așa că mi se pare o întrebare corectă. Poliția a spus că mama ta a comis crime.

Amuzamentul din ochii ei a dispărut într-o clipă și a fost înlocuit de furie.

— Nu știi nimic despre mama mea, a spus ea încet. Sau despre mine.

Apoi a oftat și și-a întors privirea, pierdută în gânduri.

— Mama a fost profesor de robotică la Universitatea Gotham. Era cea mai bună din departamentul ei, una dintre cele mai bune din domeniul ei. Obișnuia să petreacă weekenduri întregi

cu mine, să-mi arate cum să dezmembrez ceasuri și cum să le asamblez la loc. Chiar și în cele mai aglomerate zile ale ei, stătea cu mine noaptea și-mi arăta cum funcționează un software, cum un șir de coduri face un braț artificial să se miște.

Madeleine i-a făcut un semn cu capul.

— Tu ar trebui să înțelegi asta, nu-i așa, Bruce Wayne? Adică, tu te ocupi de Waynetech, nu-i așa?

Cuvintele ei i-au dat lui Bruce fiori pe șira spinării, chiar dacă faptul că Madeleine vorbea despre robotică i-a stârnit interesul. Nu era și el exact la fel?

Madeleine a observat schimbarea din comportamentul lui.

— Un suflet înrudit, a murmurat ea, apropiindu-se de marginea patului. Tu ce dezmembrai când erai mic? Ceasuri? Roboți?

— Telefoane, a răspuns el, în timp ce amintirile i se perindau prin fața ochilor, cum obișnuia să stea la birou și să se uite la grămezile de circuite și baterii care fuseseră cândva dispozitive întregi.

— Laptopuri, a continuat el.

— Și eu, a spus Madeleine. Obișnuiam să mi le construiesc singură.

— Da. Pentru mine, sau pentru alții.

Bruce a arătat spre mâinile ei.

— Așa ai făcut bătături la degete?

— Mi-ai observat bătăturile, a spus ea țuguindu-și buzele roșiatice. Aa, Bruce Wayne nu este atât de plictisitor pe cât pare.

A fost rândul lui Bruce să zâmbească de data asta.

— Crezi că ești singura cu o privire ageră?

Madeleine a râs; un râs frumos ca un sunet de clopoțel.

— Este treaba mea să știu ce alții nu știu, a

răspuns ea, făcându-i cu ochiul.

— Sherlock Holmes, a răspuns Bruce, dezvăluind sursa citatului ei și privind cu plăcere expresia ei impresionată.

— Foarte bine, a spus ea frecându-și vârfurile degetelor. Bătăturile mele sunt de la vioară, însă. Se pare că am mai multe lucruri în comun cu Holmes decât credeam.

Vioară. Bruce a început să se gândească dacă era ceva ce fata asta nu știa să facă.

„Ai grijă, Bruce”, a gândit el.

Se simțea atras de fata asta, simțea că-și dorește cu ardoare să vorbească mai mult cu ea, să afle totul despre ea.

Dar el nu stătea de vorbă chiar cu oricine – nu, aceasta era Madeleine, o criminală închisă la Azilul Arkham, o criminală care îl provoca la un fel de joc nerostit. Victimele ei își văzuseră clădirile și laboratoarele aruncate în aer de infractorii cu care se asocia ea. Probabil că n-ar fi ezitat să facă la fel cu el și cu Waynetech. Bruce și-a repetat asta în minte de câteva ori, până când s-a simțit din nou puternic ancorat în realitate.

„I se trage din familie”, îi spusese detectiva Draccon.

„Destulă conversație de complezență”, a gândit Bruce.

— Și ai învățat toate astea de la mama ta? a întrebat el, încercând să îndrepte discuția din nou spre trecutul ei.

Madeleine s-a uitat în altă parte. Bruce s-a simțit puțin dezamăgit că a trebuit să încheie micul lor moment de intimitate.

— De ce te interesează pe tine? a spus,

strângându-și picioarele sub ea și sprijinindu-se de perete. E moartă. A murit în închisoare.

„A murit în închisoare”, s-a gândit el.

— Ce a făcut să ajungă la închisoare?

Ochii lui Madeleine păreau neliniștiți în spatele genelor lungi, și parcă s-au întunecat și mai mult. Oricare ar fi fost motivul, ea nu voia să vorbească despre asta.

— Ești curios mereu, nu-i așa? a spus ea. De-asta te-ai întors aici, ca să vorbești cu mine, pentru singurul motiv de a-ți satisface propriul interes. De-asta ți-ai distrus mașina în urmărirea aceea și ai ajuns să speli podelele aici la Arkham. Ai impresia că o să dezlegi misterul Creaturilor, nu-i așa?

— Și tu? a răspuns Bruce. Ce vrei tu de fapt? Pe cine protejezi? De ce nu-i spui detectivei Draccon nimic despre planurile Creaturilor? Sau despre clădirea Bellingham Industries?

— Aha, asta era. Nu poți să treci peste, nu-i așa, Bruce?

— Să trec peste? Mi-am distrus mașina, iar tipul pe care l-am oprit este mort, așa că, da… Mi-e cam greu să trec peste.

Erau slabe șanse să reușească, dar a vrut să vadă dacă ea va mușca momeala. I-a aruncat o privire cu coada ochiului.

— Eu nu sunt precum Creaturile nopții. Nu sunt dispus să arunc oamenii când nu mai am nevoie de ei. Aș vrea să știu ce era atât de important la clădirea aia.

Madeleine i-a studiat chipul câteva momente.

— Să zicem, Bruce Wayne, că tu ești o persoană care trăiește într-o lume alb-negru. Tu știi că undeva trebuie să existe culoare. Așa că citești toate cărțile despre culoare pe care le găsești. Cercetezi problema

zi și noapte până când poți recita lungimile de undă ale luminii albastre, și roșii, și galbene; știi că este logic ca un fir de iarbă să fie verde, și că atunci când te uiți la cer e normal să fie albastru, îmi poți spune totul despre culoare, chiar dacă tu nu ai văzut-o niciodată.

Ea s-a sprijinit pe genunchi.

— Și apoi, într-o zi, vezi culoare. Ai știi ce e? Ai fi în stare să o recunoști? Poți cu adevărat să înțelegi ceva despre un lucru, sau despre o persoană... dacă nu ai trecut și tu prin aceleași experiențe?

Bruce a mijit ochii. Madeleine vorbea ca și cum deja îmbătrânise.

— Îmi spui experimentul de gândire al lui Frank Jackson acum? a spus el.

— Și tu știi despre filosofia lui Jackson? Ei bine. Chiar ești o persoană foarte interesantă, Bruce Wayne.

— Ce încerci să spui?

Madeleine s-a ridicat de pe pat și a venit spre el. Expresia feței ei era ca o mare calmă, care ascundea monștri în adâncurile ei, iar Bruce s-a dat instinctiv un pas în spate, în timp ce ea se apropia. S-a oprit chiar în fața geamului care-i separa, apoi s-a aplecat până când Bruce o putea vedea foarte clar – un semn din naștere, mic ca un punct, pe gâtul ei subțire, grosimea genelor ei și fiecare fir din părul ei strălucitor, senzualitatea buzelor ei ridicându-se ușor într-un zâmbet.

„Dumnezeule”, a gândit el.

Era înfricoșător de frumoasă.

— Prima regulă în a minți pe cineva, a spus ea, este să amesteci câteva minciuni cu mult adevăr.

Și-a lăsat bărbia în jos și s-a uitat la el de sub

desimea genelor.

— Este greu, nu-i așa? Să crezi ceva din ce spun eu, a continuat ea.

Madeleine chiar îl luase drept fraier tot timpul, chiar și cu vorbele ei pline de suferință, și cu privirile furioase.

— Atunci poate că îmi pierd vremea, a răspuns el.

— Ar trebui să fii recunoscător. Te învăț.

Zâmbetul ei enigmatic s-a lărgit.

— Să nu ai încredere în nimic, să pui totul la îndoială. Dacă vrei să descoperi adevărul, n-ar trebui să stai acolo încercând să mă faci pe mine să vorbesc. Du-te afară și uită-te singur la culori.

Felul în care acel membru al Creaturilor nopții scăpase din intersecția străzii Eastham cu Wicker i-a apărut acum clar în minte lui Bruce. Ce se întâmplase în spatele fațadei de cărămidă ștearsă a clădirii Bellingham? Bruce nu-și putea dezlipi ochii de la privirea lui Madeleine. A simțit fiori pe șira spinării.

— Ți-e frică de mine, a spus ea.

În loc ca el să găsească o categorie în care s-o pună, de fapt, ea îl distrugea pe el, cu fiecare gest pe care îl făcea.

— Ești închisă în subsolul azilului Arkham, a răspuns el. Nu-mi e frică de tine.

— Poate ți-e teamă că mă placi, a spus ea zâmbind dulce.

— De ce mi-ar plăcea de tine?

— Ei bine, cu siguranță vorbești mult când ești aici.

— Aș putea spune același lucru despre tine.

O lumină zeflemitoare i-a apărut în ochi, și și-a tras părul într-o coadă strălucitoare pe un umăr.

— Poate că îmi place să încerc să-ți citesc

gândurile, *a* răspuns ea.

Bruce și-a sprijinit umărul de geamul care îi separa și a oftat.

— Ai măcar habar de ce erau acolo?

Madeleine și-a pus o mână în șold și și-a mușcat buza, gândindu-se la un răspuns. El se întreba ce căuta ea de fapt. Într-un final, ea a spus.

— Du-te înapoi la clădire. Dacă vrei să găsești ceva, va trebui să mergi înăuntru.

„Înăuntru”, a gândit el.

— Și asta e o bănuială sau știi pentru că ai lucrat cu Creaturile nopții?

Ea a dat din umeri.

— S-ar putea să știu niște lucruri.

— Știi cine este șeful Creaturilor?

— Atât de multe întrebări. Nu pot să-ți dau toate răspunsurile – du-te și află ceva pe cont propriu.

— Cum știu dacă spui adevărul? Tocmai mi-ai spus să suspectez pe toată lumea.

Ea a părut mulțumită.

— Ar trebui să mă suspectezi, mai mult decât pe oricine, a răspuns ea. Dar mie mi se pare că vrei să te lămurești care e treaba cu Creaturile nopții, și că poliția nu mai vrea să fii implicat. S-ar putea să am chiar informația de care ai nevoie, dar tu ești cel care trebuie s-o folosească.

Pentru asta se întorsese – informații pe care Draccon s-a chinuit luni bune să le obțină de la ea.

„Rămâi cu capul pe umeri. S-ar putea ca ea să se strecoare în mintea ta”, a gândit el.

Bruce s-a întrebat dacă într-adevăr ar fi vrut ca Madeleine să i se strecoare în minte, doar ca că vadă cât de puternică era.

— Știi că s-ar putea să dau informația asta mai

departe poliției. De ce mi-ai spune asta, când ai tăcut în fața lor atâtea luni?

O lumină jucăușă a apărut în ochii lui Madeleine.

— Pentru că, domnule Wayne, a spus ea, cred că au început să-mi placă vizitele tale.

Chiar dacă toate simțurile lui îl avertizau să stea departe de ea, că era o fată ale cărei mâini erau pătate de sânge, care probabil lucra pentru o organizație de criminali – tot voia să stea acolo, să continue să vorbească cu ea.

„Trebuie să fac asta”, și-a spus, încercând să justifice sentimentul. „Ajung mai departe decât a reușit orice polițist până acum. Sunt singura lor șansă”.

— Și ce-o să găsesc, odată ce sunt înăuntru? a întrebat-o Bruce.

Ea și-a lipit seducător un deget de buze și i-a făcut un semn de „la revedere” cu mâna, întorcându-se la pat.

— Uită-te la cărămizile de pe peretele dinspre nord al clădirii. Te las pe tine să hotărăști dacă se dovedește a fi o informație folositoare sau nu.

Bruce s-a îndepărtat și el. Ea ar fi putut foarte bine să mintă despre orice îi spusese, dar tot nu-i făcea inima să-i bată mai încet în piept.

„Informație folositoare”, a gândit el.

Cuvintele ei i-au rămas întipărite în minte și s-a simțit obligat să le urmeze.

Capitolul 12

— Tu urăști formația asta, a spus Dianne în timp ce l-a luat pe Bruce de braț.

Bruce a trebuit să se aplece ca s-o audă.

Bruce, Dianne și Harvey se îndreptau spre un concert de vară care se ținea pe iarba noului parc din centrul orașului Gotham. Aerul era surprinzător de rece în seara aceea, după o săptămână de furtuni, iar pe cer puținii nori care se vedeau erau luminați de razele apusului în nuanțe de roz și auriu.

— Nu e vorba că urăsc formația asta, a mințit Bruce. E doar că după mine Midnight Poets sunt supraestimați.

Dar, de fapt, el se gândea la cartierul unde se aflau. Parcul era la doar câteva străzi depărtare de strada Eastham colț cu Wicker, unde clădirea Bellingham Industries & Co. fusese aruncată în aer. Dacă ar găsi un moment potrivit să se depărteze de mulțime, ar putea să inspecteze cu atenție intersecția, poate chiar să intre și să urmeze indiciul pe care i-l dăduse Madeleine.

Bruce și-a ridicat rucsacul mai mult pe umăr, în același timp simțindu-se foarte conștient în legătură cu tot ce adusese cu el în caz de nevoie. O unealtă care taie lacăte, ca să poată trece de orice încuietori care s-ar afla în clădire. Un cuțit. O mască de ski. Mănuși. Obiecte pe care un infractor le-ar avea asupra lui, sau cel puțin asta ar crede oricine dacă s-ar uita la ele. Timp de câteva momente, gândurile i s-au îndreptat din nou spre Madeleine, la amintirea zâmbetului ei discret și secret. Oare ce mai știa ea și a refuzat să spună poliției?

— Bruce? i-a dat Dianne un cot care l-a adus în prezent. Am spus: ce poate să nu-ți placă la ei? Sunt considerați cea mai nouă formație de indie care va ajunge departe.

— Hei, în mod evident, cineva îi ascultă, a răspuns Bruce, venindu-și repede în fire.

A rânjit la Dianne cu jumătate de gură.

— Departe de mine gândul de a vă opri să participați la un spectacol oribil.

Dianne a făcut o grimasă și a dat ochii peste cap. Bruce știa că ea și-a dat seama că era cu mintea în altă parte.

— Ei bine, dacă îi vedem cântând în pauza de la Super Bowl cândva în viitorul apropiat, o să-ți aduc aminte de ce-ai zis, a spus ea.

— Bruce, din ziua absolvirii te comporți ciudat, a intervenit Harvey în timp ce mesteca un churro din care tot sărea zahăr. De regulă, trebuie să fie ceva foarte serios să te enerveze în halul ăla. Ce se întâmplă la Arkham? Te afectează nebunia de acolo?

Bruce a ezitat înainte să răspundă. Tot ceea ce le spusese a fost că Draccon începuse în sfârșit… nu neapărat să se comporte mai blând cu el, ci să-l pună la curent cu unele aspecte ale investigației. Despre restul, însă – discuția cu Madeleine despre Creaturile nopții – nu a amintit nimic, nici lui Dianne, nici lui Harvey.

Așa că Bruce a ridicat din umeri.

— Poate într-o mică măsură. La Arkham este foarte multă gălăgie, iar deținuții se iau tot timpul de mine.

— Poate detectiva Draccon va găsi o modalitate să-ți scurteze pedeapsa, a spus Harvey, ca să nu te lovești în fiecare zi de asta. Nu sună deloc sănătos.

„Nici n-ai idee”, a gândit Bruce.

— O s-o întreb, a spus el cu voce tare.

Harvey părea pregătit să mai pună întrebări, dar Dianne a oftat și-a mărit pasul, obligându-i și pe ei să facă la fel.

— Putem să sărim peste discuțiile despre azil

astăzi? a spus ea, astfel scutindu-l pe Bruce de a mai dezvolta subiectul.

Bruce a simțit o urmă de ușurare când Dianne i-a făcut cu ochiul cu subînțeles și apoi a făcut semn cu capul spre parc, unde oamenii ocupau iarba cu pături de picnic și scaune de grădină. Câteva siluete zăboveau după copaci, așteptând ca cei de la pază să se uite în altă parte ca să se poată urca și să stea pe crengi.

— Adică… voi vă dați seama că asta este una dintre ultimele dăți când noi trei petrecem timp împreună în Gotham?

— Avem toată vara, a răspuns Harvey. Nu pleci până la sfârșitul lui august, nu-i așa?

Dianne i-a arătat toate degetele.

— Zece săptămâni, a răspuns ea. Da. Mama mi-a adus aminte de asta azi-dimineață – aproape că a început să plângă în farfurie. Mâncam orez cu ouă.

Bruce și-a dat seama de semnificația numărului. S-a simțit dintr-odată foarte agitat când a înțeles cât de puțin timp mai aveau de petrecut împreună.

Cei trei au ajuns în parc, iar subiectul despre viitorul lor a fost abandonat ca să-și caute un loc bun de unde să vadă concertul. S-au hotărât până la urmă să stea pe o porțiune liberă de iarbă și au așteptat ca formația să apară pe scenă. Pe când Dianne se ciondănea cu Harvey despre care e cea mai bună melodie, iar Harvey încerca s-o facă să cânte versurile cu voce tare, Bruce și-a lăsat gândurile să rătăcească din nou spre Madeleine.

Detectiva Draccon l-a avertizat că Madeleine va încerca să-l manipuleze. Cel mai probabil avea dreptate. Dar era ceva în tonul vocii fetei…

„Ai o inimă grea, pentru cineva care are totul”,

spusese Madeleine.

Rostise acele cuvinte într-un mod familiar, ca și cum ceva din trecut o trăgea și pe ea în jos. Ce pierduse ea demult? Draccon nu-i spusese prea multe despre trecutul lui Madeleine, sau despre familia ei. Dacă vorbele fetei însemnau mai mult decât știa Draccon?

Mulțimea a început să aclame, ceea ce i-a distras pentru moment atenția. Formația a intrat pe scenă, iar microfonul a țiuit în timp ce solistul își dregea vocea. Dianne și-a pus mâinile pâlnie la gură și a strigat numele unei melodii, în timp ce Harvey a împins-o într-o parte ca să strige și el. Când formația a început să cânte, oamenii din public și-au unit vocile la refren.

Bruce stătea și asculta, cu privirea fixată pe prietenii lui, cum toată lumea din jur cânta cu formația. I se părea că era foarte ușor pentru Dianne și Harvey să se apropie de cineva, să lase garda jos și pur și simplu să trăiască. Un sentiment de singurătate l-a învăluit din nou pe Bruce când și-a dat seama că el probabil nu va fi niciodată capabil să-și permită a fi vulnerabil așa cum puteau ei s-o facă. Se uita la Harvey – era prezentabil, respecta litera legii și era hotărât să facă bine din interiorul sistemului. Iar Dianne, rezultatul unei familii numeroase și iubitoare, pur și simplu credea în sistem.

Dar dacă sistemul avea nevoie de ajutor? În toate poveștile pe care le citise, poliția era mereu cu un pas în urma Creaturii. Dacă singura cale reală de a îndrepta totul era să ia lucrurile în propriile mâini?

A aplaudat și el la al doilea cântec, încercând să nu lase să i se vadă pe față cât de urât i se părea, până când Harvey și Dianne și-au concentrat din nou toată atenția la concert. Apoi, când a început o melodie care

i-a făcut pe toți să se ridice în picioare, Bruce s-a sculat și s-a îndepărtat prin mulțime. Dianna i-a aruncat o privire când a văzut că pleacă.

„La baie”, a dat el din gură, înainte să-și continue drumul.

În afara parcului, străzile peste care se lăsa seara erau surprinzător de liniștite. Arătau ca și cum toată lumea care se afla în preajma parcului s-a hotărât ori să meargă la concert, ori să-l evite, astfel încât trotuarele erau pustii. O briză răcoroasă sufla ușor, aducând mirosul oceanului, dar și o miasmă înțepătoare de canalizare.

Bruce și-a aranjat sacoul și hanoracul de sub el, apoi și-a tras gluga pe cap. Liliecii din Gotham ieșiseră în forță în seara aceea; când Bruce s-a oprit să se uite în sus, a putut să vadă o întreagă colonie dând roată spre orizont, dornici să-și înceapă vânătoarea de seară. Bruce a mărit pasul pe măsură ce lumina dispărea cu totul, până când doar becurile felinarelor mai luminau strada.

În sfârșit, s-a oprit la colțul intersecției, chiar sub indicatoarele pe care scria EASTHAM și WICKER, și a studiat atent toate clădirile.

Nu i s-a părut nimic ieșit din comun, cel puțin la prima vedere.

Grupul de mașini de poliție și baricadele nu mai erau acolo de mult, iar geamurile sparte și cartușele gloanțelor fuseseră adunate de pe străzi, așa că părea ca și cum nu se întâmplase nimic neobișnuit acolo. Dar urmele de cauciucuri pe șosea rămăseseră – dungi adânci și furioase – și clădirea Bellingham încă purta rănile carbonizate ale exploziei și incendiului. Un labirint de schele acoperea acum mai tot din ce fusese distrus; ferestre noi și cărămizi erau acolo pe jumătate

terminate, și un gard de plasă acoperit cu o prelată neagră împrejmuia proprietatea, ascunzând parterul.

Bruce a mers încet după colț, observând detaliile și amintindu-și ce se întâmplase acolo. Baricadele poliției și mașina fugarului care rula cu viteză. Focurile de armă și explozia care a distrus clădirea.

„Creaturile nopții distrug ceea ce victimele lor lasă în urmă”, a gândit Bruce.

Bruce s-a oprit când a ajuns la intersecție, apoi a cotit. Aici putea în sfârșit să vadă firma vopsită pe cărămizile care delimitau cel de-al doilea etaj: BELLINGHAM INDUSTRIES & CO.

A traversat strada și a ajuns la clădire. Deasupra gardului de plasă putea să vadă locul unde cărămida se ciobise odată cu trecere anilor; se gândea la istoria care exista în pereții acelui loc. A mers în liniște de-a lungul gardului, căutând ceva, orice, care ar fi putut arăta neobișnuit. Minutele treceau foarte repede.

Până în momentul în care o voce din spatele lui l-a făcut să tresară.

— Bruce.

Capitolul 13

Bruce s-a întors ca să dea cu ochii de Dianne.

A răsuflat ușurat și s-a sprijinit pe genunchi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a spus el. Nu puteai să faci și tu puțină gălăgie? M-ai luat prin surprindere.

— Eu te-am luat pe tine prin surprindere? a exclamat ea, depărtându-și larg brațele și, rostind o înjurătură în tagalogheză, pe care Bruce nu a înțeles-o.

„Chiar e supărată”, s-a gândit Bruce.

— Ce naiba faci aici? a întrebat el.

Bruce a oftat și și-a trecut o mână prin păr.

— E și Harvey cu tine?

— L-am pus pe Harvey să ne țină locurile. Acum, spune-mi ce se întâmplă cu tine. Îl ataci pe Richard, te aventurezi singur la locul crimei unde ai dat de bucluc – serios, Bruce!

— Nu se întâmplă nimic. Doar mă uitam.

I-a întâlnit privirea furioasă. Bruce își putea da seama după cum îi luceau ochii că Dianne știa că îi ascundea ceva – nu mai era de mult vremea să păstreze secretul. Și-apoi, deja îl prinsese furișându-se.

— Bine.

Bruce și-a încrucișat brațele. A tras adânc aer în piept și a început să-i spună lui Dianne despre Madeleine. Despre prima dată când i-a vorbit. Despre crimele ei. Despre cum a ajuns el să fie implicat în investigația lui Draccon. Bruce a vorbit repede și șoptit, ca și cum se temea că-l va auzi cineva și-i va spune detectivei Draccon.

Când a terminat de vorbit, fața lui Dianne a devenit, din cafenie, cenușie de furie.

— Nu-mi vine să cred că te-au amestecat în ceva atât de nebunesc. Glumești.

— Au avut nevoie de ajutorul meu.

Dianne i-a aruncat o privire tăioasă.

— Ascultă. Să spunem că fata asta – care, să fie clar, este o criminală dementă – chiar a spus adevărul. Cum de nu a găsit poliția niciun indiciu până acum? Au cercetat cu grijă colțul ăsta de stradă timp de câteva săptămâni bune fără să găsească nici cel mai mic indiciu care le-ar fi arătat ce au de gând Creaturile nopții.

Bruce a ridicat o mână.

— Și dacă nu este nimic de găsit, atunci tot ce voi fi pierdut este o noapte din viața mea. Dar dacă Madeleine mi-a dat un indiciu real? Mi-a spus să mă uit cu atenție la peretele din partea de nord. Poate este ceva ce polițiștii nu au observat.

Dianne s-a aplecat spre el și l-a privit cu atenție.

— Stai, îmi dau seama, a spus ea după câteva clipe. Știu.

— Ce știi?

— Despre tine. Știu ce se întâmplă cu tine. Mi-am dat seama.

Și-a încrucișat brațele și s-a uitat la el.

— Îți place de Madeleine. Ți s-au aprins călcâiele după ea.

— Ce? a spus Bruce depărtându-se de ea. Asta ai înțeles tu din ce ți-am spus?

— E evident, Bruce. O ții minte pe Cindie Patel din clasa a VII-a? Erai înnebunit după ea – mai ții minte când a pierdut brățara bunicii ei după masa de prânz, și tu ai sărit peste cinci prânzuri după aceea ca s-o cauți?

— Hei, dar am găsit brățara aia.

Dianna a bătut din palme de două ori.

— Concentrează-te, Bruce! Tu trebuie mereu să fii cavalerul pe cal alb, iar acum te obsedează atât de mult un indiciu pe care fata asta ți l-a dat la întâmplare, încât ești dispus să-ți riști eliberarea pe bună purtare. Este exact același lucru.

Bruce i-a aruncat o privire piezișă.

— Doar că o cunoșteam pe Cindie Patel pentru că stătea lângă mine la biologie, iar pe Madeleine o cunosc pentru că e la pușcărie pentru că a comis trei crime.

Dianne a făcut un semn cu mâna în aer.

— Detalii. Știi la ce mă refer.

Madeleine i-a apărut din nou lui Bruce în minte.

„Poate că Dianne are dreptate”, a gândit el.

Dar nu avea nicio logică.

— Uite, sunt aici pentru că vreau să fiu aici, a spus el ferm, de data asta. Și atât.

— Cum spui tu. Știi ceva? Harvey ar fi foarte supărat pe tine dacă ar știi ce faci tu acum. Și ar avea dreptate, Bruce. Uneori trebuie să ai încredere că poliția face ce e bine. Dacă Draccon află că-ți bagi nasul pe aici, s-ar putea chiar să mai adauge la sentința pe care o ai.

„Ești mereu foarte curios, nu-i așa?”

Bruce a dat din cap încercând să-și scoată cuvintele lui Madeleine din minte.

— Uite cum facem: dacă nu găsesc nimic…

— Dacă nu găsim nimic, l-a corectat Dianne dând din umeri. Sunt implicată și eu acum. Nu pot să te las singur aici.

Bruce s-a uitat fix la ea, dar Dianne nu și-a luat ochii de la el.

— Bine. Dacă nu găsim nimic, promit că nu mai fac asta niciodată în toată viața mea. Dar nu poți să spui nimănui. Vorbesc serios.

Dianne s-a uitat urât la el.

— Îmi ești dator, ca să mă asigur că n-o să faci ceva care să te pună în pericol.

La auzul vorbelor ei, Bruce i-a zâmbit cu o jumătate de gură.

— Bine, de-acord. Îți sunt dator. Mulțumesc că ai grijă de mine. Și fii atentă – Lucius organizează o recepție imensă peste câteva săptămâni, să arate cum funcționează tehnologia de securitate a dronelor

Waynetech. Vrei să vii cu mine să te asiguri că nu fac ceva care să mă pună în pericol?

Dianne s-a uitat la el cu coada ochiului.

— Pe bune?

— E destul de simandicoasă.

— O să fie mâncare bună?

— Cea mai bună, a promis Bruce.

Ea s-a gândit puțin, țuguindu-și buzele.

— Bine, a spus ea. Așa facem.

Bruce i-a făcut semn cu mâna spre colțul străzii.

— Stai aici, lângă cadrul ușii. Perfect. Acum nu mai arăți deloc suspicios. Stai cu ochii în patru. Dacă nu mă întorc în 30 de minute, cheamă pe cineva.

— Bine. Dar doar dacă vorbim la telefon tot timpul.

Dianne și-a scos telefonul și l-a deblocat.

— Și dacă îți ia cumva mai mult de 30 de minute, o să trimit toți polițiștii din Gotham după tine.

— De acord.

Bruce s-a îndepărtat de Dianne și a luat-o înapoi pe lângă gardul care înconjura clădirea, fără a avea vreo cale de acces, astfel încât a ajuns înapoi în locul de unde pornise mai devreme. A făcut o pauză când a trecut din nou de colțul clădirii și și-a frecat ochii pentru că se tot uitase la construcție.

Ce căuta el de fapt?

Ceva văzut cu coada ochiului i-a atras atenția. S-a uitat la gardul de plasă. S-a încruntat, uitându-se cu mai multă atenție.

Gardul era intact, desigur… dar de-a lungul ochiurilor de plasă erau niște proeminențe de metal, care arătau ca și cum gardul fusese tăiat și apoi sudat la loc. Era un detaliu subtil, unul pe care Bruce aproape că îl trecuse cu vederea. Dar nu încăpea

îndoială. Gardul era închis prin sudură. Ceea ce însemna că cineva l-a tăiat la un moment dat, apoi a ascuns urmele cu grijă.

Lucrătorii din construcție. Poliția orașului Gotham. Detectivi particulari. Bruce a făcut o listă mentală cu toate variantele care nu luau în calcul și un infractor. Putea la fel de bine să nu însemne nimic, bineînțeles… dar aceasta era scena unei crime și a unui caz nerezolvat. Dacă Creaturile nopții făcuseră mai mult decât să distrugă moștenirea pe care o lăsase Bellingham? Bruce s-a uitat din nou la fațada clădirii. Ceva a făcut pe cineva să se întoarcă acolo, fără să se afle.

Bruce și-a deschis rucsacul și a scos masca de schi și mănușile, pe care și le-a pus astfel încât fața și mâinile sale să fie ascunse privirilor. A luat cleștele și a înlăturat cu grijă șuruburile de la gard. Țac. Țac. Unul câte unul, șuruburile au fost scoase și au căzut fără să facă vreun sunet în palma lui Bruce. Le-a aruncat în rucsac și a închis fermoarul. S-a creat o mică spărtură în gard. Bruce a lărgit-o cât să fie destul spațiu să se strecoare înăuntru, apoi a intrat cu greu și a dispărut în spatele prelatei negre.

Plăci de lemn erau bătute în cuie de jur împrejurul clădirii, dar rămâneau suficiente spații ca el să poată intra. Înăuntru era un miros de mucegai, de aer închis care duhnea a praf și a metal. Bruce a așteptat câteva secunde ca să i se obișnuiască ochii. Se simțea confortabil în întuneric. Imediat după moartea părinților lui, petrecuse multe nopți ascuns în spațiul sigur și întunecat al șifonierului sau într-o cămară goală din conac, ori sus în mansardă, unde era un curent de aer rece. Multora dintre colegii lui le era frică de întuneric, ca și cum acesta ar fi putut să le

facă rău. Dar Bruce știa că întunericul îl ascundea, la fel cum ascundea orice sau pe oricine altcineva. Întunericul era un avantaj.

Reflexele lui erau în alertă acum, ascuțite de timpul petrecut la sală antrenându-se. Pe măsură ce lucrurile au început să prindă formă în lumina slabă, și-a dat seama că se afla într-o cameră foarte mare. Becuri Edison atârnau de grinzile expuse de pe tavan, jumătate dintre ele arse și sparte, astfel încât podeau era acoperită de cioburi. Totul fusese acoperit cu cearșafuri – mesele, scaunele, aparatele. În praful de pe podele se vedeau urme de pantofi, probabil ale polițiștilor care trecuseră pe acolo.

„Poate și de la alții”, a gândit Bruce.

— Locul ăsta e un dezastru, a șoptit Bruce în telefon.

— Ce ți-a spus Madeleine? a răspuns Dianne.

— Peretele din partea de nord, a murmurat Bruce, încercând să se orienteze. Pe cărămizile care îl conturează. A spus să mă uit acolo.

Bruce s-a îndreptat spre peretele dinspre nord. Se întindea neîntrerupt de la un capăt la altul al camerei – și într-adevăr, conturând partea de jos a peretelui era un strat de cărămidă veche, de culoare închisă în contrast cu vopseaua albă de deasupra. Bruce s-a îndreptat spre capătul cel mai apropiat al camerei, s-a oprit chiar în fața peretelui și s-a aplecat. Și-a trecut o mână peste cărămizi. Erau toate acoperite de un strat fin de praf, la fel ca tot ce era acolo.

Așadar, Madeleine a avut dreptate, știa că peretele dinspre nord era conturat de cărămizi. Înseamnă că ea fusese acolo.

— Ai găsit ceva? Ce cauți de fapt? s-a auzit vocea lui Dianne.

— Ceva neobișnuit, a răspuns Bruce.

Deodată, Bruce s-a simțit ridicol în timp ce pipăia cărămizile, mergând încet de-a lungul camerei. N-avea nici cea mai vagă idee ce însemna neobișnuit – dar dacă va găsi ceva, va ști.

Aproape că a străbătut întreaga lungime a camerei când s-a oprit la una dintre cărămizi. A simțit ceva ciudat la textura acesteia – era mai netedă decât celelalte, ca și cum ar fi fost folosită mai mult. Bruce s-a încruntat și s-a aplecat să se uite mai bine.

— Stai așa, a șoptit el. Cred că am găsit ceva.

— Ce este? a întrebat Dianne.

— Cărămida asta este ciudată.

Bruce a apăsat pe ea cu grijă.

— Nu este tencuită ca restul cărămizilor. Marginile nu prea ating cimentul care le ține pe celelalte.

Bruce *a* apăsat mai tare. La început nu s-a întâmplat nimic. Apoi, dintr-odată, cărămida s-a mișcat în jos cu un centimetru, iar peretele s-a cutremurat. Bruce a sărit înapoi, aproape scăpând telefonul. Când s-a uitat în sus, a văzut că o parte din peretele de cărămidă se dăduse în spate cam 20 de centimetri, lăsând să se vadă o deschizătură întunecoasă.

Bruce s-a holbat încremenit timp de câteva secunde. Apoi a făcut un pas în întuneric și a simțit podeaua cu piciorul.

„Scări”, a gândit el.

Erau trepte de metal în spatele peretelui care duceau în josul unui culoar vertical către ceva care nu se putea vedea.

— Dianne, a șoptit el cu ochii larg deschiși. Sunt trepte în spatele peretelui ăsta.

Dianne a înjurat în telefon.

„Madeleine chiar a spus adevărul”, a gândit el.

Bruce a început să tremure, întrebându-se de ce l-ar fi ajutat – întrebându-se dacă, de fapt, ea voia să-l prindă într-o capcană.

— Nu te duce acolo, a spus Dianne cu voce tare ceea ce gândea și el.

Bruce a simțit frica din vorbele ei.

— Ce vei găsi cu siguranță nu-i a bună.

El a dat din cap.

— Mă duc. Fii cu ochii în patru acolo. Anunță-mă dacă vezi ceva dubios.

— Ai face bine să găsești tu ceva dubios acolo, a răspuns ea, ca să merite tot efortul pe care-l faci. Îmi ești dator vândut – atât de mult încât o să plătești mulți ani de-acum încolo.

Bruce a râs pe înfundate, apoi s-a întors și s-a strecurat prin deschizătura strâmtă. S-a îndreptat în jos prin întuneric. Mergea foarte încet – treptele erau înguste și înalte și formau o spirală. S-a oprit să verifice fiecare pas înainte să se lase cu toată greutatea. Treptat, a coborât prin întuneric, treaptă cu treaptă, până când a atins cu piciorul ceea ce părea a fi o podea de ciment. Se afla într-un spațiu îngust și aerul era închis, plin de praf. S-a forțat să tușească.

— Am ajuns jos, a șoptit el răgușit.

În apropiere, Bruce a putut să distingă conturul vag al unei bariere.

— Unde naiba ești?

— N-am nici cea mai vagă idee, a răspuns Bruce în șoaptă.

S-a ridicat și a întins ușor o mână deasupra capului, încercând să nu se lovească de ceva. A atins tavanul cu mâna. Era aspru, ca cimentul nefinisat. Și-a

scos telefonul și a aprins lanterna.

Telefonul a luminat câțiva metri înainte. Era un tunel care ducea spre un întuneric ca de smoală. Lui Bruce, tunelul îi amintea de culoarele strâmte din peștera de lângă moșia familiei lui și de liliecii care ieșeau de acolo. Aproape că se aștepta ca liliecii să dea năvală peste el acum.

„De ce ești așa de curios?”, îl întrebase Madeleine.

Gândul ăsta i-a făcut pielea ca de găină, dar a strâns din dinți și a mers mai departe. Pașii lui nu făceau niciun sunet.

— Merg înainte, a murmurat el.

Tunelul era mult mai lung decât se aștepta Bruce, iar tavanul era din ce în ce mai jos. De ce l-ar trimite Madeleine acolo? Ce știa ea despre locul ăsta? Dacă se prăbușea tunelul?

„Dacă mai e cineva aici?” a gândit el.

Deodată, Bruce și-a imaginat că îl aștepta un bărbat înarmat la capătul tunelului cu arma îndreptată asupra lui.

A continuat să meargă.

În sfârșit, tunelul s-a deschis într-un spațiu mai larg. Bruce s-a poticnit din cauza podelei cu o jumătate de treaptă mai joasă.

Terenul era diferit aici – lucios, finisat. Lanterna telefonului a format un mic cerc luminos pe perete. A luminat până a găsit un întrerupător. Gata.

A aprins lumina.

O lumină fluorescentă l-a orbit. Bruce a închis ochii și, din instinct, și-a acoperit fața cu mâna. Când a deschis ochii din nou, a tras adânc aer în piept.

— Rahat, a șoptit el.

— Ce? a spus Dianne, iar vocea ei părea întinsă la maxim. Ce este?

Bruce se afla într-o cameră plină de muniție. Arme, gloanțe, încărcătoare de rezervă. Erau cel puțin o sută de arme acolo, de toate formele și mărimile, aranjate pe mese și atârnate pe pereți. Bruce a rămas cu gura căscată. Ce era acolo arăta ca un arsenal militar.

— Bruce, a șoptit Dianne la telefon.

Chiar dacă ea nu putea să vadă ceea ce vedea el, putea să simtă tensiunea din tăcerea lui.

— Ieși de acolo, vin să te iau.

Un sunet slab a ajuns până la el. Bruce a încremenit. Venea din partea cealaltă a camerei, unde era o a doua ușă. Se auzea o voce groasă de bărbat, i se simțea frustrarea în glas. Părea că vorbește cu cineva. Imediat, Bruce a stins lumina și a închis telefonul, învăluind din nou camera în întuneric. A început să meargă cu spatele spre ieșire.

Prea târziu.

Cea de-a doua ușă s-a deschis – și silueta unui bărbat și-a făcut apariția, încă vorbind tare în timp ce a aprins lumina. Bruce a zărit o față bărboasă, palidă și obosită.

— Știi ce? N-am timp să mai păzesc depozitul ăsta. Spune-le să aducă mâine camionul ca să putem muta și restul…

S-a oprit din vorbit când a dat cu ochii de Bruce. S-au uitat unul la altul timp de câteva secunde, amândoi amuțiți.

Bărbatul s-a uitat la masca lui Bruce.

— Hei… tu nu ești… șeful te-a…

Bruce a luat-o la fugă, dar bărbatul s-a repezit după el. Exact când Bruce a ajuns la partea îngustă a tunelului, a simțit niște mâini aspre cum îl apucă de umeri. Instinctele de luptător s-au activat imediat.

Bruce s-a eliberat din strânsoare și, dintr-o mișcare, l-a lovit pe bărbat cu pumnul în față.

Adversarul său a parat lovitura în ultimul moment, și i-a dat și el un pumn. Bruce s-a lăsat în jos. A lovit cu piciorul, nimerindu-l pe bărbat în gambă suficient de puternic încât acesta să se dezechilibreze. Bruce a încercat din nou s-o ia la fugă, dar bărbatul l-a apucat cu degetele de pantaloni, trăgându-l în jos. Bărbatul l-a apucat cu ambele mâini de mască.

Mișcarea asta l-a lăsat pe bărbat descoperit timp de câteva secunde. Bruce s-a ridicat cu toată disperarea pe care o avea. L-a lovit pe bărbat în bărbie, exact unde trebuia. Omul căzut la podea, fără mișcare.

Tremurând din cap până în picioare, Bruce s-a uitat la cel care zăcea inconștient la picioarele sale. Își simțea mâinile și picioarele fierbinți. Mai erau și alții aici cu bărbatul ăsta?

„Strângeau arme”, a gândit Bruce.

Madeleine îl condusese direct acolo. Îl ajutase pe Bruce, când poliția nu a reușit timp de luni bune s-o facă să vorbească.

„Draccon o să mă omoare pentru asta”, a gândit el.

Dar pentru ce strângeau arme? Era atât de multă muniție acolo, încât părea că nu ar putea avea altă întrebuințare decât un raid în forță. Și dacă asta nu era singura ascunzătoare? Un sentiment rău-prevestitor l-a apăsat dintr-odată. Ce plănuiau să facă Creaturile nopții încât aveau nevoie de atât de multe arme?

„Ar trebui să spun poliției că am fost aici”, a gândit Bruce.

Dar ce ar fi putut să le spună? Că acționase dintr-o

bănuială bazată pe vorbele unei ucigașe? Că încălcase proprietatea cuiva? Era posibil să aibă și mai multe necazuri de data asta – și nu avea niciun chef.

„O să las poliția să pună piesele cap la cap singură. Or să găsească gardul tăiat și peretele deschis”, a gândit Bruce.

Bruce și-a deschis din nou telefonul, cu mâinile care încă tremurau. A sunat-o imediat pe Dianne, și când a răspuns, ea striga ceva cu o voce în care se auzea panica.

— Bruce? Bruce! Unde naiba ești? Am sunat la poliție. Ieși de acolo!

— Sunt bine. Vin sus, i-a spus Bruce lui Dianne, grăbindu-se să iasă pe unde intrase, cu misterul ascunzătorii care încă nu-i da pace.

Capitolul 14

A doua zi, Bruce stătea în liniște în biroul lui Draccon, uitându-se absent pe fereastră la străzile ude ale orașului Gotham, în timp ce detectiva stătea în fața lui, citind știrile de pe prima pagină. Dosarul lui Madeleine era deschis pe masă, cu documentele așezate într-un teanc ordonat. Într-un final, Draccon a aruncat ziarul și s-a aplecat pe birou sprijinindu-se pe coate.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Bruce.

Draccon a împins ziarul către el, astfel încât să poată citi titlul principal.

POLIȚIA DESCOPERĂ ASCUNZĂTOAREA CREATURILOR NOPȚII

— Au găsit o cale subterană neterminată, a spus

ea.

— Ca cele care fac legătura dintre clădirile din centru? a întrebat Bruce, având grijă ce cuvinte folosește.

Teoretic, el nu știa nimic despre acel incident.

Draccon a dat din cap afirmativ.

— Știi tunelul care traversează Turnul Wayne pe dedesubt, nu-i așa?

— Da, a răspuns Bruce.

Turnul Wayne avea una dintre acele căi de acces subterane; la fel avea și Turnul Seco Financial, precum toți zgârie-norii. În zilele toride de vară, când a face naveta pe străzile încinse ale orașului era ca și cum ai merge printr-un cuptor, sau în zilele în care se apropiau furtuni de zăpadă, oamenii puteau folosi rutele subterane, astfel încât nici nu mai era nevoie să scoată nasul afară.

— Ei bine, a continuat Draccon, făcea parte dintr-o rută subterană care nu mai primise fonduri de la consiliul local. Se pare că Creaturile nopții au transformat secțiunea de sub clădirea Bellingham într-un depozit de arme.

Seara precedentă i se derula neîncetat în minte lui Bruce. El și Dianne s-au întors la concert în liniște și au reușit să-l convingă pe Harvey că au fost interogați de poliție.

— Se întâmplă ceva ciudat puțin mai departe de aici, i-a spus Bruce lui Harvey, iar Dianne l-a susținut. Poliția cercetează din nou colțul ăla și interoghează oameni până aproape de cartierul ăsta.

Nici nu trecuse prea mult timp, că auziseră sirenele ajungând la clădirea Bellingham. Povestea lor părea adevărată, așa că Harvey a lăsat-o baltă.

Dianne nu a spus nimic despre ce se întâmplase, și

nici Bruce. Posibilitatea ca lui Bruce să i se mai adauge la pedeapsă – dar și ca Harvey să fie pus în pericol – i-a amuțit pe amândoi. Și deși Bruce se aștepta ca poliția să-l caute, sau ca Draccon să-i pună întrebări, se pare că nimeni nu și-a dat seama că ei fuseseră acolo.

— Cum a găsit poliția ascunzătoarea? a întrebat Bruce.

Draccon și-a masat gâtul obosită și a dat din cap.

— Am primit un telefon anonim, a spus ea oftând. Cine ar fi putut ști că cineva a deschis tunelul acela neterminat? Era un bărbat fără cunoștință în buncărul acela, probabil cel care transporta armamentul pentru Creaturile nopții. Era un membru insignifiant, îi fusese atribuit rolul de a muta armele la o altă adresă.

Bruce arăta curios și neștiutor.

— A spus de ce făceau asta?

— Nu cred că avea un rang suficient de înalt în organizație ca să știe, a răspuns Draccon. A dezvăluit adresa la care urma să ducă tot armamentul, dar când poliția a mers acolo să verifice, nu mai era nimic. Probabil că o altă Creatură a mutat totul de acolo și a curățat locul. Nu a mai spus nimic altceva. De fapt, amărâtul ăla era așa de speriat ieri încât a încercat să se spânzure cu cămașa, a spus Draccon ezitând. Tot spunea ceva despre un hoț mascat sau cineva care l-a atacat. Spunea că probabil era un polițist sub acoperire. N-a putut să dea mai multe detalii. E posibil ca Creaturile să-și fi făcut dușmani printre găștile locale cărora le-au încălcat teritoriul.

— Poate reușesc să scot ceva de la Madeleine, a spus Bruce.

Draccon și-a împreunat degetele și s-a încruntat la el cu o privire nesigură.

— Nu sunt convinsă de asta, Bruce.

— Poate știe ea motivul pentru care erau adunate armele.

Draccon a oftat din nou și a luat o gură de cafea.

— Nu-mi place să continuăm așa. Tu nu trebuie să fii implicat atât de mult, și faptul că ea încă vorbește cu tine mă neliniștește. De asemenea, nu vreau să mă pun rău cu tutorele tău.

Alfred. Bruce nu îi spusese încă nimic din toate astea, nici nu-i explicase de ce coșmarurile sale se înrăutățeau, bântuite de umbre sau de camere întunecate, ori de o fată cu părul lung și negru.

— Dar încă mă aflu aici, în biroul dumneavoastră, a răspuns Bruce, îndepărtându-și celelalte gânduri. Încă mă puneți la curent cu ce se întâmplă cu Creaturile nopții. Nu-i așa? Asta înseamnă că încă vreți să ajut cum pot – că sunteți de părere că pot să scot ceva de la Madeleine.

Draccon s-a uitat la Bruce cu o privire serioasă.

— Ține minte cine au fost victimele ei. Filantropi cu mulți bani. I-a ochit pentru averea lor și a furat sume mari înainte să îi omoare la ei în casă. Ai văzut cum au murit.

Draccon a ezitat să continue.

— Deja știi că te potrivești cu descrierea victimelor ei.

— O să fiu bine, a răspuns Bruce. Ea e închisă la Arkham. Dar noi suntem aproape acum. Putem găsi o cale să le descoperim pe Creaturi, până la cel mai înalt nivel, la șeful lor.

Draccon s-a uitat mult timp în ceașca de cafea.

— Nu-mi puneți microfon, a adăugat el. O să-și dea seama. Lăsați-mă doar să vorbesc cu ea în continuare.

În cele din urmă, Draccon s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Îți dau voie să mai ai o conversație cu ea, a răspuns ea ridicând un deget. Una. Vom vedea ce avem de făcut pe urmă.

O furtună a măturat orașul Gotham, iar în dimineața următoare cerul care se vedea de la ferestrele azilului încă era întunecat ca noaptea.

Când Bruce a mers la subsol să-și înceapă schimbul și s-a oprit la celula lui Madeleine, nu a văzut-o stând ridicată în pat. Timp de o secundă, a crezut că, poate, fusese luată din celulă, înainte să observe că ea era în pat, ghemuită, cu genunchii aduși spre bărbie. Tot ce putea Bruce să vadă erau salopeta ei albă de deținut și părul negru care se revărsa în jurul corpului.

— Ai avut dreptate, a spus el după o pauză lungă.

Ea nu s-a mișcat. Părea că se uita în gol, iar ochii ei se concentrau pe un punct undeva pe podea. Tava ei de mâncare era în partea cealaltă a celulei, iar șervețelul – care, de obicei, era împăturit într-o formă de origami complicată – stătea mototolit lângă marginea patului. Un sentiment de neliniște l-a cuprins pe Bruce.

„Ceva nu e în regulă”, a gândit el.

— Madeleine? a spus Bruce. Mă auzi?

Încă o pauză. Timp de câteva secunde, Bruce a crezut că paznicii i-au schimbat geamurile de la celulă cu unele izolate fonic, sau că era pierdută departe în gândurile ei. Sau poate îl ignora în felul în care o făcea uneori. Bruce s-a simțit ridicol aflându-se acolo, și se pregătea să se întoarcă și să se îndepărteze de ușă când, în sfârșit, i-a răspuns.

— Ce vrei, Bruce Wayne? a întrebat ea.

Vorbea mai încet astăzi, nu ca de obicei, bravând și discutând pe un ton iritat. Sentimentul de neliniște pe care îl simțea Bruce creștea.

— Nu știu dacă ai auzit veștile, a răspuns, deși o parte din el știa că ea probabil aflase, cumva.

Ea părea să știe tot, până la urmă.

— Dar poliția a descoperit una dintre ascunzătorile în care Creaturile nopții țineau arme în clădirea Bellin…

— Felicitări, a răspuns ea înainte ca el să termine de vorbit.

Madeleine s-a mișcat puțin, astfel încât Bruce a putut să-i vadă fața mai clar. Ea s-a uitat la el fără să-și ridice capul.

— Se pare că până la urmă poți să urmezi instrucțiuni, a spus ea.

Firea ei jucăușă dispăruse, la fel și zâmbetul ironic, iar în locul lor se afla o persoană rece. Bruce a clipit, derutat. Nu știa de ce îl deranja faptul că ea părea supărată.

— De ce faci asta? a întrebat el. De ce ai așteptat să apar eu ca să le dai informații polițiștilor? În mod evident, tu știai despre depozit – știai despre zidul de cărămidă. Cu siguranță ai avut legături cu Creaturile nopții în trecut. Așa că, de ce acum? Ce câștigi din asta?

— Poate m-am hotărât să întorc o nouă filă, a răspuns Madeleine cu o voce plină de sarcasm dur.

Tăcerea s-a așternut din nou peste încăpere. Bruce s-a uitat la ea cu mai multă atenție. Când privirea i-a ajuns pe brațe, a observat ceva nou – o vânătaie pe antebraț. Patru vânătăi, de fapt, ca și cum fuseseră făcute de mâna cuiva. Și-a îndreptat din nou

privirea pe chipul ei. Acum putea să vadă că umbra de sub unul dintre ochii ei ascundea încă o vânătaie.

Madeleine Wallace era o ucigașă, o criminală vestită care fusese închisă pentru comiterea a trei crime violente – dar în momentul acela, Bruce a uitat toate astea. Tot ce putea vedea înaintea ochilor era o fată de vârsta lui, încolăcită pe pat, ca și cum voia să se simtă protejată, aroganța ei obișnuită fiind înlocuită de ceva vulnerabil.

Un sunet înfundat de tunet a răsunat de afară. Madeleine a lăsat să-i scape o înjurătură printre dinți.

— Urăsc furtunile, a spus ea. Dacă fulgerele produc pagube electrice, ușile celulelor or să ne închidă aici ca pe niște șobolani.

Bruce s-a uitat spre uși.

— N-o să ți se întâmple nimic, a spus el.

Încerca oare s-o liniștească?

— Și chiar dacă s-ar întâmpla ceva, sunt sigur că o să vă evacueze pe toți.

Madeleine l-a ignorat și a continuat să se uite în jos.

— Șobolani în cuști, nimic mai mult, a spus ea, mai încet de data asta.

A tremurat și s-a făcut tot mai mică.

„E claustrofobă”, a gândit Bruce.

— Ești bine? a întrebat el. Ce ți s-a-ntâmplat?

I-a luat, din nou, ceva timp să răspundă.

— Am refuzat perfuzia azi, a spus ea până la urmă. Ne-am bătut puțin la clinică.

O perfuzie. Draccon nu-i spusese că Madeleine primea medicamente.

— Te-au lovit? a întrebat el.

— Este evident?

Madeleine și-a ridicat capul după ce a spus asta și

s-a uitat ironic la el. Apoi și-a pus din nou capul pe pat și a oftat.

— Nu-i spune lui Draccon că știi, a spus ea. Aș vrea să creadă în continuare că sunt dificilă.

— Îmi pare rău, a spus Bruce.

Spre surprinderea lui, chiar îi părea rău. Vânătaia de sub ochiul ei arăta urât. Cine i-o făcuse, cu siguranță o lovise puternic. Un sentiment de mânie l-a cuprins la gândul ăsta. Și-a amintit de deținutul pe care James îl împinsese în perete în prima lui zi acolo. Era adevărat că deținutul îl atacase, dar gardianul-șef în mod evident nu avea o problemă cu comportamentul dur față de prizonieri. Bruce nu crezuse că s-ar putea purta așa cu cineva atât de tânăr precum era Madeleine. Draccon chiar nu știa despre asta?

— Nu e vina ta, a spus Madeleine încet.

S-a aplecat mai aproape și și-a lăsat picioarele să atârne de marginea patului. Apoi s-a uitat la el.

— M-ai întrebat de ce am hotărât să-ți spun despre ascunzătoare.

Bruce a dat încet din cap, așteptând ca ea să continue.

— După ce au murit părinții tăi, cum ai făcut față durerii? Bruce a simțit lovitura din plin.

„Ai grijă”, a gândit el.

— Ce legătură are asta cu ce se întâmplă aici?

Madeleine s-a chircit până când s-a făcut mică de tot.

— Oamenii se așteaptă să depășești momentul foarte repede după ce pierzi pe cineva, nu-i așa? a spus Madeleine uitându-se în altă parte. În primele câteva luni toți te compătimesc. Apoi, treptat, sprijinul oamenilor dispare, până când, într-o zi, te trezești

singur lângă mormânt și te întrebi de ce toți sunt preocupați cu altceva în timp ce tu ești tot acolo, purtând în tăcere aceeași durere. Oamenii se plictisesc de amărăciunea ta. Vor să vorbească despre lucruri noi. Așa că nu mai discuți despre tristețea ta pentru că nu vrei să plictisești pe nimeni.

Bruce s-a trezit dând din cap. Apoi a spus acele cuvinte. S-a auzit rememorând zilele de dinainte și de după ce s-a întâmplat la teatru. Fiecare vorbă era plină de furie îndreptată către ea, către toți criminalii care au ucis oameni nevinovați și care au lăsat pe cineva în urmă care să plătească oalele sparte.

Când a terminat, aproape că se aștepta ca ea să zâmbească, să-l tachineze din nou, să se umfle în pene că l-a făcut să spună asta. Dar ea s-a întors astfel încât se uita fix la el, iar ochii ei negri erau serioși.

De ce spusese el toate astea? Voia s-o facă să înțeleagă durerea pe care a provocat-o altora? Sau voia să audă durerea ei, să încerce s-o înțeleagă?

— Mama a fost trimisă la închisoare pentru că a omorât pe cineva, a răspuns ea după o vreme. A făcut-o din dragoste pentru fratele meu.

Bruce nu se așteptase să audă asta. Nu știa de ce fusese mama ei trimisă la închisoare, și nici altceva despre familia ei.

— Fratele tău? a întrebat el.

Madeleine a dat din cap.

— Am avut un frate mai mare. Când era tânăr, o bacterie neobișnuită i-a atacat încheieturile și l-a îmbolnăvit foarte rău. A suferit dureri îngrozitoare pe măsură ce infecția se întindea.

A făcut o pauză, sprâncenele ei încruntându-se la amintirea fratelui ei. Bruce n-o văzuse niciodată așa – cu fața întunecată de o expresie care i-a aducea

aminte de primele luni când rămăsese orfan.

— Mama și-a concentrat toată energia în încercarea de a-l salva; l-a dus de la o clinică la alta, dar a fost refuzată de absolut toate. Era profesor universitar, dar cu siguranță nu era bogată. Asigurarea noastră de sănătate era o glumă. Nu acoperea costurile nici măcar pe aproape. Mama a trebuit să-și găsească alte slujbe.

Madeleine a tras adânc aer în piept. Bruce s-a simțit vinovat la amintirea averii sale, și lipsei banilor în cazul altora.

— Într-un final, a găsit o doctoriță care a fost de acord să-l primească pe fratele meu. Eram entuziasmați.

Pe măsură ce vorbea, Bruce își putea imagina scenele cum se derulau în fața ochilor lui; o femeie care stătea la căpătâiul fiului ei cu capul în mâini; într-o continuă fugă de la o clinică la alta, și de fiecare dată din ce în ce mai disperată.

— Ce s-a întâmplat?

— Fratele meu a murit în grija doctoriței aceleia. Doamna doctor a pretins că nu mai era nimic de făcut, că îi venise timpul și că a cedat, în cele din urmă, în fața bolii. Dar mama nu a crezut-o. Simțea că ceva nu e în regulă. Așa că a intrat fraudulos în biroul doamnei doctor într-o seară, a căutat printre hârtii, și a aflat că medicul nu se ocupase deloc de fratele meu. Ne luase banii și-i dăduse placebo și apă cu zahăr.

Madeleine s-a uitat din nou la Bruce.

— Doamna doctor a intrat în birou când mama era încă acolo. Mama nici măcar nu a lovit-o tare – doar suficient de puternic încât s-o omoare. A fost un accident.

Madeleine s-a oprit, iar tăcerea a devenit dintr-

odată copleșitoare.

— Îmi pare rău, a reușit Bruce să spună.

Ce cuvinte i-ar putea spune în afară de acelea? Ce cuvinte auzise *el* când proprii părinți au murit?

— A murit în închisoare. Nimeni nu-mi poate spune cu exactitate ce s-a întâmplat cu ea, deși am văzut cum sunt tratați prizonierii.

Madeleine a dat din umeri ca și cum era obișnuită pe deplin să trăiască cu informația aceea. Bruce și-a îndreptat din nou privirea spre vânătăile ei.

— În timpul pe care ea l-a petrecut aici, am văzut ce ușor ies bogătașii din închisoare. Am spart sistemul penitenciarului și am aflat că ei erau mereu eliberați în arest la domiciliu. Între timp, am văzut-o pe mama cum putrezește în închisoare. Noi nu aveam bani, iar eu aveam zece ani atunci.

„Zece ani”, a gândit Bruce.

Numărul a fost un șoc pentru Bruce, care și-a adus aminte cum era el la vârsta aia; mergea singur la școală pentru prima dată și făcea față fiecărei după-amiezi știind că Alfred – nu mama sau tatăl lui – îl va lua de la academie. Oare cum arăta Madeleine atunci? Un copil slăbuț și delicat, cu părul lung și privire serioasă? Mersese și ea singură la școală? Unde se ducea, fără un tutore sau bani care s-o protejeze? Cum a ajuns ea aici, doar un alt criminal, depășind crimele mamei sale?

Știa Draccon toate astea despre Madeleine? Bruce se îndoia – defectiva era severă, dar nu era crudă.

— M-ai întrebat o dată de ce am comis acele crime, a spus ea într-un final. Spune-mi, Bruce Wayne, te gândești la mine la fel ca la ucigașul cu sânge rece care ți-a omorât părinții? Crezi că merit să ard în iad, să mor cu otravă injectată în braț? a spus ea cu un

zâmbet disprețuitor. Tu ești miliardar. Ce știi tu cu adevărat despre mine? Ar înțelege cineva ca tine vreodată disperarea?

„Să nu crezi nimic, să suspectezi totul”, și-a amintit Bruce.

În mintea lui Bruce, imaginile cu părinții lui întinși pe trotuarul ud s-au amestecat cu cele în care o fetiță rămăsese singură, pierdută fără mama și fratele ei. Bruce a dat din cap și s-a încruntat.

— Dacă Draccon ar ști că ți s-a întâmplat asta, nu ar fi de acord. Și cred că nici Dr. James, a spus Bruce arătând spre vânătăi.

Madeleine a scos un sunet de dezgust. S-a ridicat de pe pat și a mers spre geam, până când tot ce-l despărțea pe Bruce de ea erau câțiva centimetri de sticlă.

— Încă ești atât de credul. Nimănui nu-i pasă ce se întâmplă cu mine, a spus ea. Ei vor doar informația pe care le-o pot oferi. Probabil că nici nu-ți vor mai da voie să vii aici.

A ezitat o clipă, apoi a continuat.

— Nu vreau să văd Gotham arzând, dar prefer să mor decât să le spun ce știu.

Ochii ei au devenit mai blânzi, și Bruce a putut observa că nu erau complet închiși la culoare – uneori, când lumina cădea într-un anume fel, se vedeau diferite nuanțe de maro. Dacă nu ar fi fost despărțiți de geam, dacă ea nu ar fi fost închisă într-o instituție ca Arkham, Bruce ar fi considerat apropierea lor stranie, poate chiar intimă.

— Și de-asta te-ai hotărât să vorbești cu mine? a întrebat Bruce. Pentru că ai impresia că avem un trecut asemănător?

Madeleine și-a încruntat sprâncenele cu o

expresie nedumerită.

— Îți spun toate astea pentru că… mi-e greu să te înțeleg. Poate că, de fapt, îți spun să ai grijă.

Madeleine a spus ultimele cuvinte cu atâta hotărâre, că i-a dat lui Bruce fiori.

„Mă avertizează”, a gândit el.

Expresia de pe fața ei s-a schimbat din nou și și-a lăsat privirea în pământ. S-a încruntat de parcă se simțea pentru prima dată nesigură.

— Sau poate îmi place de tine, a spus ea încet.

— N-or să mă mai lase să vorbesc cu tine, a răspuns Bruce. Draccon a zis că asta e ultima dată când mai vin.

Madeleine s-a uitat la el cu neîncredere.

— Ei nu te pot opri dacă nu te pot vedea.

A făcut o pauză, ca să arate cu capul spre camere.

— Dacă vrei să mai vii aici, va trebui să folosești un aparat de bruiat setat pe frecvența corectă.

„Te păcălește”, și-a spus Bruce, prins la mijloc între un val de neliniște și un imens sentiment de confuzie.

— Tu chiar îmi spui să bruiez sistemul de securitate al azilului Arkham? De ce aș face asta?

— Nu-ți spun să faci nimic, a răspuns ea. Îți spun doar cum ai putea să mă mai vezi. Dacă ai vrea. Dacă ai simți nevoia, a spus ea după o mică pauză.

„Păcăleli. Minciuni”, a gândit el.

Dar parcă a sesizat o rugă ciudată și nerostită în cuvintele ei, în felul în care a spus ultima frază.

„Dacă ai simți nevoia”, a repetat el în gând.

Ceva din vocea ei i s-a părut că suna a avertizare. Ceva urgent. Probabil erau atât de multe lucruri pe care nu i le spunea.

Apoi, Madeleine a dat din cap, ca și cum s-a

răzgândit.

— Nu mă crezi, a spus ea. Atunci nu mai veni. Spune-i lui Draccon ce ți-am zis dacă asta vrei. Oricum nu schimbă cu nimic ceea ce mi se întâmplă aici.

Bruce a deschis gura să răspundă, dar un zgomot asurzitor de trăsnet a zguduit încăperea. Luminile de-a lungul coridorului s-au stins în același timp. Cuvintele i-au înghețat pe buze.

La început, totul era învăluit în întuneric, astfel încât Bruce s-a simțit de parcă plutea în derivă în vid. În jurul lui se auzeau strigătele celorlalți deținuți – unii dintre ei ovaționau, alții urlau după gardieni să vină să repare luminile sau băteau în ferestrele celulelor, împingând în uși de parcă le testau. Bruce nu mai putea auzi vocea lui Madeleine în gălăgia aceea, nu mai putea nici să-i vadă fața. Dar un alt zgomot l-a făcut să i se ridice părul pe ceafă.

Scârțâitul ușii unei celule.

O lumină stacojie s-a aprins, scăldând încăperea ca în sânge. În lumina aceea, Bruce a văzut cum doi dintre deținuți ieșeau din celulele lor, în timp ce o voce alertată s-a auzit în boxe. O alarmă a început să urle.

„Evadează”, a gândit Bruce.

Capitolul 15

Deținuții care tocmai ieșiseră din celule au clipit nedumeriți în lumina roșie. Unul dintre ei s-a uitat încurcat la cea mai apropiată cameră de luat vederi. Celălalt s-a uitat la Bruce fără să-i vină a crede, ca și cum nici el nu era foarte sigur că scăpase din celula sa. De undeva de sus, Bruce auzea alarmele urlând la etajele superioare și simțea tropăitul paznicilor.

— Blocați toate ușile! s-a auzit o voce strigând în boxe.

„Se blochează ușile!”, a gândit Bruce.

S-a uitat spre ieșire în timp ce un zumzet puternic a răsunat pe coridor. Lumina de deasupra ușii era verde, ceea ce însemna că era deschisă.

„Fugi”, a gândit el. „Ieși de aici”.

A privit timp de câteva secunde spre ușa celulei lui Madeleine. Ea n-o deschisese, dar nici nu era undeva unde putea s-o vadă.

Primul deținut eliberat a început să alerge spre ieșire. Înainte ca Bruce să se poată abține, a alergat să blocheze ușa.

Bărbatul și-a dezvelit dinții la Bruce și s-a aruncat spre el încercând să-l muște. Bruce a sărit înapoi, ferindu-și gâtul. L-a lovit pe bărbat cu pumnul în bărbie, nimerindu-l din plin. Bărbatul aproape că a căzut pe spate în timp ce înjura printre dinți. Apoi s-a repezit din nou asupra lui Bruce. Era o sălbăticie în privirea lui, o disperare febrilă, iar vocea lui l-a făcut pe Bruce să se cutremure.

— Lasă-mă să ies, a șuierat el. Dă-te din calea mea…

Bruce a tresărit de durere când bărbatul și-a înfipt degetele în umărul lui. Bruce s-a ferit, apoi l-a lovit pe deținut cu toată greutatea, făcându-l să se clatine și apoi să cadă. Bruce a căzut la podea odată cu el și a apucat mânerul mopului care zăcea în apropiere, punând mâna pe el chiar în momentul în care deținutul se ridica. Bruce a aruncat mânerul, nimerindu-l pe bărbat cu putere în tibie. Acesta a urlat de durere. Bruce a sărit în picioare și l-a lovit din nou pe deținut cu mânerul, de data asta împungându-l tare în stomac. Bărbatul s-a încovoiat de durere, cu ochii

ieșiți din orbite, și s-a prăbușit într-o parte. Alarma continua să urle în jurul lor; totul era învăluit într-o ceață stacojie.

Bruce s-a uitat după celălalt deținut. Era bărbatul care îl amenințase că-l taie. Acesta nu căuta o ieșire. În schimb, ajunsese la celula lui Madeleine și pusese o mână pe ușă. Frica l-a cutremurat pe Bruce.

În momentul în care bărbatul a deschis ușa celulei, Bruce l-a împins la o parte. Dar prizonierul era cu cel puțin 30 de centimetri mai înalt decât el. Un rânjet sinistru i-a apărut pe față.

„O să mor aici”, a gândit Bruce.

La gândul ăsta, adrenalina a început să-i pompeze în vene. Bărbatul l-a lovit cu pumnul. Bruce s-a lăsat la pământ, evitând lovitura în ultima clipă, apoi a fugit spre ușa lui Madeleine.

Deținutul s-a întors la el și s-a pregătit să lovească.

Gardienii au dat năvală pe coridor, cu scuturile ridicate, cu armele pregătite, cu căștile pe cap, arătând ca niște pete negre neclare, strigând la deținuți să se așeze la pământ. Bărbatul imens din fața lui Bruce s-a uitat la gardienii care l-au înconjurat. A deschis gura într-un mârâit, apoi a început să tremure când unul dintre gardieni l-a împușcat cu un pistol electric, forțându-l să se prăbușească. Bruce s-a uitat cum gardienii îl târau înapoi în celulă pe deținutul care încă se zbătea și țipa. Alarma care zbiera deasupra lor a amuțit în sfârșit. Ușile fiecărei celule s-au închis din nou.

A apărut și Dr. James. Privirea i-a căzut pe Bruce și pentru prima dată de când o cunoscuse, arăta șocată. Poate chiar vinovată.

— Ești bine? a întrebat ea în timp ce Bruce se

ridica de jos.

Șuvițe de păr i se desprinseseră din împletitură și respira greu.

— A naibii furtună. N-ar fi trebuit să stai aici. Eu…, a spus ea.

James a oftat, a dat din cap și i-a pus lui Bruce o mână pe umăr.

— Îmi pare rău. Hai să te scoatem de aici.

Bruce s-a întors să se uite în celula lui Madeleine în timp ce se îndepărta. Era din nou în pat, aplecată pe genunchi, iar părul ei curgea ca un râu peste umărul drept. Părea că tremură ușor. În momentul în care a plecat, Madeleine a ridicat capul să se uite la el. Un zâmbet discret i-a apărut pe buze, licărind ca flacăra unei lumânări, atât de discret încât nimeni altcineva nu l-a observat.

Bruce s-a gândit din nou la cuvintele lui Madeleine.

„Șobolani în cuști”, zisese ea.

Iar el sărise să o protejeze.

Mâinile lui Bruce încă tremurau când s-a întors și a urmat-o pe Dr. James afară din încăpere, în timp ce strigătele celorlalți deținuți încă se auzeau în urma sa.

Bruce s-a întors la azil de-abia săptămâna următoare; fusese nevoit să-și ia liber după ce scurta evadare fusese menționată la știri și reporterii dăduseră năvală la poarta conacului.

Dr. James părea supusă când a văzut-o din nou, iar sarcasmul ei obișnuit a fost înlocuit de îngrijorare. L-a informat că îi va pune o vorbă bună la Draccon și la tribunal ca să-i scurteze ce mai rămăsese din pedeapsă, având în vedere ce se întâmplase. În orice caz, îndatoririle lui de a face curățenie la nivelul de

tratament intensiv se încheiaseră.

Doar că Bruce nu voia să-și scurteze timpul petrecut la Arkham, sau să nu mai meargă la subsol. Avea prea multe întrebări, prea multe lucruri de înțeles despre Madeleine. S-a dus s-o caute pe Draccon la secție ca să vadă ce-i poate spune ea.

— Mă bucur că nu ai pățit nimic, i-a spus Draccon lui Bruce, răsfoind dosare de documente pentru tribunal în biroul ei.

De pe scaunul de partea cealaltă a biroului, Bruce a urmărit-o lucrând.

— O să pun o vorbă bună la tribunal. N-am mai auzit până acum de o defecțiune la Azilul Arkham, dar se pare că furtuna a provocat o serie de reacții în lanț în sistemul de securitate. N-ar trebui să se repete.

— Să știți că Madeleine nici n-a încercat să evadeze, a răspuns Bruce încruntându-se. De ce a stat cuminte acolo când ar fi avut șansa să scape?

— Habar n-am. A spus ceva despre descoperirea ascunzătorii?

„Poate îți spun să ai grijă. Sau poate îmi place de tine”, spusese ea.

Bruce a încercat să-și scoată cuvintele ei din minte.

— N-a mai zis altceva, dar nici n-a părut surprinsă când i-am spus, a zis el. Orice alt lucru folositor pe care l-a spus, am declarat deja.

Bruce a privit-o pe detectivă cu atenție. Madeleine îl rugase să n-o facă, dar Bruce se întreba dacă să aducă vorba despre vânătăile pe care le văzuse pe ea, și să-i ceară lămuriri în privința tratamentului. Dar dacă părea că dezaprobă felul în care poliția se purta cu ea, atunci ar fi putut părea că îi era milă, sau că simțea ceva pentru ea.

Gândul că s-ar putea să nu mai vorbească vreodată cu Madeleine îl făcea să aibă un sentiment ciudat și neplăcut în piept. De ce o protejase?

„Nu-i spune lui Draccon”, îi șoptise Madeleine.

Poate că va fi mai bine, a gândit Bruce, dacă cerceta el din nou pe cont propriu. Trebuia să existe undeva informații despre mama lui Madeleine și despre timpul petrecut în închisoare. Va dezlega el misterul. Și-a fixat privirea pe teancul ordonat de dosare care stătea pe marginea biroului lui Draccon, toată informația despre Madeleine pe care poliția o avea până în prezent.

— Și restul conversației? a întrebat Draccon peste umăr, în timp ce lua un biblioraft de pe etajera de sus și scotea din el un formular.

Bruce a deschis gura, încă nesigur cum să-i spună despre ce îi povestise Madeleine că se întâmplase cu mama ei, dar, în schimb, i-a spus:

— M-a întrebat despre părinții mei. Așa că i-am povestit.

— Atunci mă bucur că nu te mai trimitem acolo, a spus Draccon dând din cap. Nu merită efortul de a te pune în pericol ca să scoatem ceva de la ea.

Draccon a oftat, apoi a îngenuncheat ca să scoată un teanc de dosare de pe raftul de jos.

— Aha, astea sunt documentele tale pentru tribunal.

Timp de câteva secunde, Draccon a dispărut în spatele biroului.

Bruce i-a mulțumit detectivei pentru grijă pe care i-o purta, dar un sentiment de îndoială nu-i dădea pace.

Dacă Madeleine chiar i se confesa lui?

În timp ce Draccon îi căuta hârtiile, Bruce a întins

mâna după documentul în care era scris profilul Madeleinei. L-a făcut sul și l-a pus în buzunarul interior de la geacă. Trebuia să dezlege misterul fetei ăsteia; trebuia să strângă toată informația de care era în stare. Și trebuia să facă asta fără să-i sufle poliția în ceafă.

Capitolul 16

Ziua următoare, când Alfred l-a lăsat la intrarea în noile laboratoare Waynetech, Bruce se simțea extenuat. Visase urât: coridoare de închisoare scăldate în lumină sângerie, trepte care duceau undeva întunecos, o fată în uniformă de deținut care stătea chircită, o siluetă amenințătoare care se apropia de el. Visase că pusese mâna pe geam, iar Madeleine făcuse la fel de partea cealaltă, spunându-i să aibă grijă.

— Pari obosit, a spus Lucius când l-a salutat la intrare.

Lucius era îmbrăcat în alb, ceea ce crea un contrast izbitor cu pielea lui neagră.

Bruce i-a zâmbit mentorului său în timp ce și-a potrivit pasul după al lui.

— Mulțumesc. Și tu arăți minunat, a răspuns el.

Lucius a râs.

— Mă bucur că ți se încheie șederea la Arkham în curând.

Stătuse Bruce la Arkham așa de mult? Gălețile cu apă murdară și munca de jos vor fi de domeniul trecutului, dar la fel va fi și fata ciudată, inteligentă și plină de secrete, închisă la subsol, cea care părea să dețină informații despre Creaturile nopții.

— Am muncit din greu să perfecționăm cele mai

mici detalii, a spus Lucius în timp ce străbăteau holul principal.

La auzul numelui său, Bruce s-a trezit din reverie. S-a uitat la Lucius cum și-a pus mâna pe un monitor din capătul unor uși glisante, apoi l-a așteptat și pe Bruce să facă la fel. Doi cercetători le-au oferit fiecăruia un halat alb și o pereche de ochelari de protecție.

— Dacă Gotham va folosi tehnologia pe care noi o creăm ca parte a sistemelor de securitate și de justiție, trebuie să ne asigurăm că totul merge perfect. Cetățenii trebuie să aibă încredere deplină în noi, la fel cum are și consiliul local.

Lucius s-a uitat la Bruce.

— La fel și tu, a continuat el.

Mergând pe unul dintre coridoarele laboratorului, Bruce a avut un sentiment de déjà vu. Străbătuse holurile acelea cu tatăl său pe când Lucius încă era un intern; acum era normal, dar și ciudat că Lucius îi arăta cum funcționează lucrurile. Contribuția lui Thomas Wayne se putea vedea peste tot în Wayne Industries; și mai ales acolo, în laboratoarele unde se făceau experimente, Bruce își putea da seama că arhitectura sălilor era influențată în mod direct de ochiul ager al tatălui său.

Într-un final, s-au oprit în fața unor uși duble de metal care se întindeau din podea până în tavan. Bruce și-a îndreptat spatele, așteptând cu nerăbdare. Fusese în alte părți ale clădirii de zeci de ori, dar ușile acelea duceau spre fabrica de prototipuri. Ultima dată când fusese acolo, încă era un copil, iar tatăl său trăia.

Lucius a rânjit peste umăr la Bruce în timp ce unul dintre cercetători a tastat un cod pe un panou de control de lângă ușă. Panoul a țiuit, s-a făcut verde,

iar ei au intrat.

Încăperea arăta mult mai mare decât își amintea Bruce. Un grilaj de metal traversa tavanul, iar totul era luminat de sute, chiar mii de lumini. În jurul lor erau obiecte de toate formele și mărimile: câteva Humvee-uri remodelate și făcute complet pe comandă, securizate cu plăcuțe de metal negru și cauciucuri apărate de scuturi; folii de metal ascuțite ca un brici se ridicau una după alta în rețea; un șir întreg de rasteluri de metal, fiecare susținând ceea ce păreau a fi lansatoare de proiectile de domeniul SF-ului. În timp ce unul dintre cercetători l-a întrebat ceva pe Lucius, Bruce s-a uitat la obiectele de pe etajere, luând câteva pentru a le observa mai bine.

S-a oprit la un dispozitiv mic și pătrat, a cărui întreagă suprafață de deasupra era de fapt un ecran. Când l-a întors pe partea cealaltă, a văzut o serie de frecvențe înscrise pe plastic.

— Aha, ăsta, i-a strigat Lucius de la celălalt capăt al standului, ridicând din umeri când l-a văzut pe Bruce că inspectează obiectul. Este doar un dispozitiv de reparare. L-ai putea folosi acasă. Frecvențele lui îți pot reseta electronicele dacă nu funcționează cum trebuie.

Bruce a dat afirmativ din cap, dar când Lucius s-a întors din nou să vorbească cu cercetătorul, Bruce a deschis carcasa dispozitivului. Cuvintele lui Madeleine i-au răsunat în minte, și și-a amintit cum se uita ea la tavan. Dacă ar putea să modifice unele dintre opțiunile acestui dispozitiv, ar putea să-l facă să bruieze camerele de securitate de la Arkham. Astfel, ar putea măcar să ajungă la Madeleine dacă ar fi vreo urgență, sau dacă Creaturile nopții ar ataca din nou, iar el ar avea nevoie de informații de la ea.

Bruce a dezactivat alarma dispozitivului ca să-l poată lua. Apoi l-a strecurat în buzunar și s-a dus la Lucius, care stătea în fața unui stand de prezentare.

— Ce e asta? a întrebat Bruce.

Lucius a rânjit.

— Ceva care te va impresiona, cred.

Pe stand se putea vedea o cască neagră opacă și un costum de protecție făcut din zale. Strălucea în lumină de parcă era făcut complet din metal, dar textura lui arăta foarte clar faptul că era la fel de flexibil precum mătasea; era o armură care părea că se poate mula pe corpul celui care o purta. Bruce s-a aplecat să o privească mai îndeaproape, admirând cum se reflecta lumina în ea.

— Am lucrat la echipament de protecție, a continuat Lucius. Acesta este cel mai nou experiment în materie de material antiglonț, din zale microscopice întărite, rezistente ca oțelul, suficient de confortabil ca cel care-l poartă să poată face salturi și alte mișcări. Încă este în stadiul de testare, bineînțeles, și nu este gata să fie dat în folosință. Dar poate să dubleze forța unui om. Forțele marine ni l-au cerut acum doi ani. E un contract destul de avantajos pentru noi.

Bruce a aprobat din cap. Costumul ăsta i-ar fi fost folositor când intrase în tunelul de sub clădirea Bellingham.

Au continuat să meargă până când Lucius i-a oprit. Câte un rând se deschidea pe fiecare parte, despărțind laboratorul în două, iar pe partea cealaltă Bruce a văzut o serie de mașinării care arătau ca niște cyborg-i și care aveau fiecare dintre membrele metalice la fel de groase ca talia lui. Aveau atașate pe spate rotoare duble care păreau să le confere

abilitatea de a zbura și două linii subțiri de lumină albastră-gri le luceau pe cap asemenea unor ochi înguști.

Lucius s-a oprit lângă una dintre mașinării și a arătat cu mâna în direcția ei.

— Și acum asta! Asta așteptat să vezi.

Bruce s-a uitat la luminile ca niște ochi ale mașinăriei.

„Astea sunt dronele”, a gândit el.

Robotul părea că se uită fix în ochii lui, de parcă era, în mod straniu, *conștient* de prezența lui. Dacă intenția lui Lucius era de a-l intimida, reușise.

— Cum funcționează? a întrebat Bruce încercând să-și ia ochii de la privirea sfredelitoare.

— Ei bine, a spus Lucius, hai să aducem unul ca să facă o demonstrație.

Drona care se afla cel mai aproape de ei a început să se miște, iar ochii ei luceau o lumină albastră constantă. Imediat, a părut că le detectează prezența în fața ei.

— Ada, a spus Lucius arătând spre robot.

Nici nu a terminat bine de rostit acest nume, că robotul și-a întors capul în direcția lui.

— Domnule Fox, a răspuns.

— Acum, a continuat Lucius, întorcându-se la Bruce, Ada – sau Armament Defensiv Avansat – deja și-a dat seama, bazându-se pe ritmul inimilor noastre, pe semnalele electrice pe care corpurile noastre le emit și pe limbajul trupului pe care noi îl folosim, că noi doi suntem prieteni. De asemenea, a căutat informații pe internet despre noi. Dă-mi telefonul tău.

Bruce a făcut întocmai. Lucius a luat aparatul și l-a ținut în dreptul telefonului său, astfel încât cele două dispozitive se atingeau, și a instalat ceva pe telefonul

lui Bruce. Bruce a privit cu atenție. Lucius i-a dat înapoi telefonul. Pe ecran, Bruce a putut vedea o aplicație care afișa siluetele lor în alb și albastru, încadrându-le, în funcție de culoare, în categoria PRIETENIE.

— Acum, dacă ar fi să detecteze pe cineva ostil, a continuat Lucius, ar reacționa imediat corespunzător.

— Și cum știe dacă cineva e ostil?

— Din limbajul trupului. Dintr-o postură agresivă. De asemenea, poate înțelege ce se vorbește, iar unele cuvinte vor declanșa detectorul de ostilitate.

Lucius a luat poziție de luptă în fața robotului, apoi a mijit ochii și a ridicat pumnii.

— Dă-mi voie să-ți arăt, i-a spus lui Bruce fără să-și ia ochii de la robot.

Postura Adei a devenit imediat rigidă, iar membrele i s-au desfăcut, lăsând să se vadă două seturi de arme atașate de fiecare parte. S-a îndreptat, depășindu-l în înălțime pe Lucius.

— Retrage-te sau vei fi arestat!

În același timp, un scut metalic a ieșit din unul dintre brațe și i-a acoperit pe Bruce și pe ceilalți, atât de repede încât nici nu și-a dat seama când s-a întâmplat. Bruce a sărit imediat înapoi cu pumnii în defensivă. Când Lucius a ridicat brațele ca și cum s-ar fi predat, robotul a detectat mișcarea și a vorbit din nou.

— Mulțumesc pentru cooperare, domnule Fox, a spus drona.

Chiar și în starea de agitație în care se afla, cuvintele robotului tot i-au dat fiori lui Bruce.

— Ce face dacă nu cooperezi? a întrebat el.

Lucius a apăsat din nou butonul de pe telefon și drona și-a reluat imediat postura pasivă.

— Obiectivul numărul 1 al Adei este să-i protejeze pe ofițerii de poliție de care este responsabilă. Va fi tot timpul în defensivă, și va folosi modurile de ofensivă doar în caz de nevoie, atunci când își dă seama că un infractor periculos va ataca.

Pe când Lucius se adâncea tot mai mult în detalii tehnice, Bruce s-a apropiat să inspecteze încheieturile dronei.

Lucius a deschis un panou de pe o laterală a dronei, arătând la o serie de circuite.

— Dacă, de exemplu, fugeam sau mă împotriveam, Ada ar fi venit și m-ar fi imobilizat cu calm. De asemenea, este programată să nu atace alte drone. Nu vor deschide focul una asupra celeilalte.

— Impresionant, a spus Bruce, privind cu atenție la circuitele pe care i le arăta Lucius, din spatele unui al doilea panou.

— Noi propunem ca una dintre aceste drone să însoțească fiecare detașament de poliție, iar câteva să se alăture fiecărei trupe SWAT din oraș. Pot fi întruchiparea precauției, pot ridica moralul și încrederea colegilor umani; de asemenea, pot să acționeze ca o defensivă rapidă ca fulgerul, protejând viețile polițiștilor din oraș chiar și pe cele mai periculoase străzi.

Bruce s-a uitat fix în ochii dronei. Nu mai văzuse până atunci Inteligență Artificială care să răspundă așa de bine. Gândurile i se învârteau în minte în încercarea de a-și da seama cum reușise Lucius să realizeze asta. Mai existase o dronă, și-a amintit Bruce, una care zbura, pe care Lucius a proiectat-o și a încropit-o cu mulți ani în urmă. Bruce s-a gândit la codurile și la componentele pe care le văzuse funcționând la acea dronă. Oare Lucius le dezvoltase

pe acelea?

„Lui Madeleine i-ar plăcea asta”, a gândit Bruce.

Gândul ăsta i-a trecut lui Bruce repede prin minte, și a dispărut imediat. A clipit, rușinat. Ea era o criminală, genul de persoană pe care drona era concepută s-o aresteze. De ce îi păsa dacă ea înțelegea suficient despre această tehnologie încât să i se pară interesantă?

— Ada se poate plia în mai multe mărimi, a continuat Lucius, arătând cu capul spre robot și apăsând mai multe butoane din aplicație.

Pe măsură ce priveau, picioarele de metal ale robotului s-au alungit până când aproape că și-a dublat înălțimea, apoi s-a strâns din ce în ce mai mult, micșorându-și membrele până când a ajuns la aceeași înălțime ca Bruce.

— Lucrul ăsta îi permite să aibă un grad de mobilitate incredibil în timp ce-și îndeplinește îndatoririle.

— Când vom putea s-o folosim? a întrebat Bruce.

— Pe durata galei, a răspuns Lucius, împreunându-și mâinile la spate. Îl vom avea acolo în locul unei echipe umane de securitate, ca să-i impresionăm pe oaspeți.

— Frumos, a răspuns Bruce, în vreme ce gândurile i se întorceau la Creaturile nopții.

Încă nu știa de ce adunau armament, nici care va fi următoarea țintă. A atins cu mâna dispozitivul de frecvență pe care îl ascunsese în buzunar. Dacă va trebui să vorbească din nou cu Madeleine, va avea nevoie de el, și dacă va mai avea parte de o confruntare cum a fost cea din clădirea Bellingham, va avea nevoie disperată de protecția pe care tehnologia din acea cameră i-o putea oferi.

S-a întors spre Lucius.

— Poți să mă adaugi în sistem astfel încât să pot veni aici singur? Nu vom mai avea ocazia să ne întâlnim prea des în următoarele câteva luni.

A tușit și s-a uitat la Lucius cât de nevinovat a putut.

— Mi-ar plăcea să studiez dronele mai mult.

— Bineînțeles, a răspuns Lucius, lăsând capul în jos cu respect, un gest pe care obișnuia să-l facă în prezența tatălui lui Bruce. Este compania ta, până la urmă.

Capitolul 17

În noaptea aceea, Bruce a avut un alt coșmar. Se făcea că rătăcea din nou pe holurile casei sale. Conacul părea să se întindă la nesfârșit în toate direcțiile, cu holuri care se transformau în camere de studiu, care la rândul lor se transformau în balcoane de unde nu se vedea altceva în afară de umbre. Alfred nu era pe nicăieri. Bruce s-a oprit în sufragerie. Cineva era lungit pe canapea.

Furtuna urla afară – în visul lui Bruce, una dintre ferestrele din salon s-a spart, împrăștiind cioburi peste tot. Un vânt rece a suflat înăuntru, stingând focul într-un nor de fum. Bruce s-a cutremurat, ridicând instinctiv o mână să-și apere fața – dar când s-a uitat din nou la salonul întunecat, silueta misterioasă nu mai era acolo. Un sentiment de frică i s-a strecurat pe sub piele și a simțit dintr-odată nevoia să fugă.

O mână l-a atins pe braț. S-a întors dintr-o mișcare.

Era Madeleine.

Părea albă ca o fantomă în noapte, ca o vedenie frumoasă. Părul ei lung îi cădea drept și strălucitor peste umeri, părând o nuanță de albastru sub fâșiile de lumină care străbăteau podeaua și pereții.

Madeleine a zâmbit la el de parcă îl așteptase, iar Bruce a simțit cum zâmbește și el înapoi, pe când pielea i s-a înfiorat în locul unde pusese ea mâna. Ea nu trebuia să fie acolo, nu-i așa? Oare a uitat el ceva? Ea era o criminală, care stătea în spatele unei bariere groase de sticlă în Azilul Arkham. Așadar, ce căuta ea acolo? Îi era dificil să înțeleagă unele lucruri când ea era în preajmă, ca și cum tot ce ar fi avut logică doar cu câteva clipe înainte se întorsese cu susul în jos.

— Nu-ți aduci aminte? a șoptit ea, apropiindu-se de el. M-ai scos de acolo și m-ai adus aici.

Ea vorbea foarte încet, cu o voce sfârșită de durere, iar Bruce a simțit că i se rupe inima când a auzit-o. Mâinile ei erau mici și reci pe pieptul lui.

Bruce s-a aplecat spre ea până când erau amândoi rezemați de perete. I-a luat câtva timp să-și dea seama că ea avea sânge pe mâini, și că îi lăsase urme întunecate pe piele.

— Crezi că fratele meu a meritat să sufere așa? a întrebat ea.

„Nu. Bineînțeles că nu”, a gândit el.

Bruce a tresărit pe măsură ce cuvintele ei i-au trezit sentimentele binecunoscute legate de absența părinților lui, și când și-a întors privirea, Madeleine și-a pus mâinile pe după gâtul lui. I-a atins bărbia, întorcându-i ușor fața spre a ei.

— Spune-mi adevărul, a spus ea încet.

Ochii ei erau atât de întunecați, încât pupilele, foarte negre, cu greu se deosebeau de iris.

— Nu poți să nu te gândești la mine.

„Nu pot”, a gândit el.

Ea a zâmbit.

— Și ce anume gândești despre mine, Bruce?

„Buzele tale. Ochii tăi. Zâmbetul tău zeflemitor. Sângele de pe mâinile tale. Te vreau. Mi-e teamă de tine”, a gândit el.

Bruce a început să clatine din cap în semn că „nu” și să se îndepărteze – știa că ea nu trebuie să se afle acolo, știa că fiecare părticică a corpului său îi spunea că este în mare pericol – dar ea l-a adus înapoi, trăgând de el până când buzele lui au ajuns foarte aproape de ale ei. Apoi Bruce și-a dat seama că o săruta, iar corpul ei catifelat era lângă al lui, și asta – exact lucrul ăsta – era tot ce-și dorise. De ce își dorea să plece? Ea l-a sărutat cu disperare înapoi. Bruce s-a simțit amețit – fiecare mușchi din corpul său fusese tensionat de dorință și de teroare. Nu mai fusese cu cineva ca ea până atunci, nu mai fusese în brațele unei fete care îl speria cu adevărat. Simțea că e o greșeală, simțea că i se face rău… și cu toate astea, era cel mai frumos sentiment din lume. Nu putea să se îndepărteze. Putea doar s-o sărute în continuare pe buze, apoi pe față, apoi pe gât. Bruce voia s-o audă cum trăgea adânc aer în piept, cum îi șoptea numele neîncetat. Ea își dorea să fie acolo, în brațele lui.

„Fugi, Bruce. Ea e aici să te omoare”, a gândit el.

De undeva din spatele lui s-a auzit sunetul de neconfundat al unui pistol. Bruce s-a smucit de lângă Madeleine și s-a întors. În fața lui era un perete negru. S-a răsucit din nou, dar Madeleine dispăruse. Coridoarele păreau să se miște cu foarte mare viteză în jurul lui, apropiindu-se și depărtându-se, iar el a încercat să se dezmeticească, încă amețit de căldura buzelor ei. O frică subită și puternică l-a cuprins. Nu

erau singuri acolo.

„Creaturile nopții. Mă vor închide aici”, a gândit el.

Bruce știa că trebuie să iasă din casă. S-a întors și a luat-o la fugă. Pașii lui păreau că rămân în aer. A ajuns la ușa de la intrare și a tras de ea s-o deschidă, dar în loc să-l scoată afară, ușa s-a deschis tot în coridorul de unde tocmai scăpase.

„Imposibil”, a gândit el.

Fereastra spartă din salon era acum neatinsă. Puțina lumină care răzbătea prin ferestre acum dispăruse, învăluindu-l pe Bruce în umbră. Undeva în întuneric, a văzut o siluetă care alerga. Alți pași. Șoapte. Sunetul unui obiect ascuțit lovit de metal.

— Madeleine, a strigat Bruce.

— Sunt chiar aici, a răspuns ea din spatele lui.

Bruce a tresărit din vis, gâfâind puternic. Un tunet a erupt afară, iar crengile copacilor s-au lovit cu zgomot de fereastra lui. Bruce s-a ridicat în pat și a stat așa câteva secunde, respirând greu, cu ochii larg deschiși și uitându-se speriat în jur.

Fusese cu adevărat doar un vis? Chiar erau Creaturile nopții acolo, în casa lui, izolându-l ca pe celelalte victime ale lui Madeleine, vânându-l? Bruce încă mai simțea buzele fierbinți ale lui Madeleine și căldura brațelor ei în jurul gâtului. Își simțea pieptul ud de o sudoare rece. Bruce a rămas nemișcat până când a început să respire normal, iar amintirea visului a început să dispară, luând și groaza pe care o simțise. Furtuna continua să urle.

„A fost doar un vis”, a gândit Bruce.

Și cu toate astea, undeva în subconștientul lui, putea s-o simtă pe Madeleine acolo, și, în același timp, îi era și frică de ea, dar își dorea și s-o strângă în

brațe.

Bruce s-a uitat la telefon să vadă cât era ceasul. Era puțin după răsărit, dar norii negri făceau să pară că era miezul nopții. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii un moment. Apoi și-a aruncat picioarele peste marginea patului și s-a ridicat. O scânteie slabă îi lumina pieptul lui gol și pantalonii care îi cădeau pe șolduri. A ieșit din cameră desculț și a rămas câteva clipe uitându-se fix de-a lungul coridorului, privind spre punctul unde dispărea în umbre, imaginându-și-o pe Madeleine cum se materializează acolo, ca o fantomă în întuneric. L-au întâmpinat doar tăcerea și furtuna. Alfred nici nu se trezise măcar. O lumină slabă și tremurândă se vedea pe alocuri pe podea. După încă un lung moment, Bruce s-a aventurat pe coridor, fără să facă niciun zgomot în timp ce s-a îndreptat spre biroul lui.

Aerul părea stătut în camera aceea, iar ploaia care se lovea de ferestre făcea ca lumea de afară să apară în frânturi. Bruce s-a oprit să se uite la vechiul ceas cu cuc de pe perete. Limbile-i erau blocate, iar el nu se obosise niciodată să le forțeze să funcționeze din nou. Și-a trecut obosit o mână prin păr, apoi s-a îndreptat spre birou. Acolo, s-a așezat și a dat drumul la computer.

Mașinăria – nimic altceva decât un panou de sticlă, subțire și transparent, la fel de lung ca biroul, o piesă de tehnologie pe care o construise chiar el – a pornit, iar o lumină rece și artificială i-a luminat fața. Bruce s-a uitat lung la iconurile care au apărut, ca și cum pluteau în aer, și apoi s-a aplecat să tasteze o căutare nouă.

Madeleine Wallace mama

Au apărut câteva link-uri familiare din căutările anterioare despre Madeleine – arestarea ei, detalii care fuseseră publicate despre crimele pe care le-a comis. Bruce a căutat în două pagini de titluri. Până la urmă, în partea de sus a celei de-a treia pagini, a găsit un mic paragraf într-un articol despre Madeleine.

Era un articol de opinie, care intra în detaliile neclare ale vieții lui Madeleine. Era acolo și o fotografie decolorată cu întreaga familie. *Madeleine Wallace. Cameron Wallace. Eliza Eto.* Chiar dacă fratele ei era mai mare decât ea, arăta mai slab și mai plăpând, cu ochi înfundați în orbite și adus de umeri, iar părul îl avea tuns scurt. Atenția lui Bruce s-a îndreptat spre Eliza Eto. Nu era niciun dubiu că Madeleine moștenise frumusețea mamei ei; amândouă aveau același păr lung și drept de un negru albăstrui, același ten palid și buze pline. Bruce s-a întors la articol, citind în șoaptă.

„Consecința unui malpraxis atât de neglijent a fost una tragică. La o săptămână după moartea fiului ei, doamna Eliza Eto a intrat prin efracție în biroul Dr-ului Kincaid și a așteptat până când Kincaid a intrat, apoi și-a lovit victima cu un cuțit de bucătărie de mai mult de 12 ori”.

Bruce a înghițit cu greu când a citit. Povestea era asemănătoare cu ce îi spusese Madeleine – dar nu era *aceeași*. În versiunea lui Madeleine, mama ei a lovit doctorul o singură dată, accidental, și mult prea tare. În *această* versiune, Eliza a înjunghiat doctorul de o duzină de ori cu un cuțit de bucătărie, deci a comis o crimă teribilă și premeditată, drept pentru care a primit pedeapsa cu moartea. A murit în închisoare înainte ca sentința să fie dusă la final.

Bruce s-a lăsat în scaun și a oftat frustrat. Tot ce îi spusese Madeleine părea să fie doar pe jumătate adevărat. Cum rămânea cu celelalte lucruri pe care i le spusese?

O fereastră de dialog i-a apărut în colțul ecranului. Era de la Dianne.

— Te-ai trezit deja? a spus ea.

— Ce furtună dementă, a tastat Bruce înapoi. N-am prea dormit.

— Nici eu, a răspuns ea.

— Ești bine? Cum te simți?

— Sunt bine, Bruce. Întrebarea este: tu ești bine?

Bruce a oftat.

— Nu prea, a răspuns el.

Dar oricât de mult ura faptul că Dianne era și ea oarecum implicată în caz, tot se simțea ușurat să aibă pe cineva în afara lui Draccon și a Dr-ului James cu care să vorbească despre ce se întâmplă. Bruce și-a șters căutarea și a încercat alta. De data asta a tastat „Cameron Wallace”.

— Deci – Madeleine mi-a mai spus câte ceva despre trecutul ei, a tastat Bruce. Cel puțin Draccon a avut dreptate că provine dintr-o familie cu antecedente criminale, deși încă nu-mi pot da seama cât adevăr este în ce mi-a spus Madeleine.

— Bruce.

Bruce parcă o și auzea pe Dianne oftând.

— Încă lucrezi la cazul ăsta? Cazul care aproape că te-a omorât?

— Ascultă-mă numai. Te rog, Di.

— Bine. Bine. Ce-ai mai aflat?

— Și mama ei a primit pedeapsa capitală pentru crimă.

A urmat o pauză. La naiba.

— Îmi pare rău pentru ea, să știi. Avea zece ani atunci. Și s-a întâmplat pentru fratele ei.

— Oh, Bruce, îmi pare rău. Și nu am știut că a avut un frate.

Bruce s-a uitat pe ecran la rezultatele căutării. Primul rezultat era un necrolog pentru Cameron Wallace, în vârstă de 12 ani. A apărut o fotografie cu același băiat slab, care zâmbea.

— Fratele ei a murit de un fel de infecție bacteriană.

Bruce i-a trimis Diannei link-ul.

— Ce legătură are asta cu faptul că Madeleine a lucrat pentru Creaturile nopții?

Răzbunare. Bruce a știut imediat lucrul ăsta, fără niciun dubiu – putea să-și dea seama din felul în care Madeleine vorbea despre moartea mamei ei, despre felul aspru în care a fost tratată de către sistemul de justiție și despre fratele ei. Poate că și Bruce ar fi făcut la fel dacă ar fi fost în locul ei. Dar gândul i-a rămas la doctorul care fusese omorât și apoi la cei trei filantropi care au fost uciși cu sânge rece.

— Oricare ar fi fost motivul, a răspuns Bruce, nu a făcut-o singură.

O fetiță de zece ani nu avea cum să devină asasin în opt ani dacă nu ar fi avut ajutorul cuiva.

Bruce s-a încruntat, apoi s-a întins după dosarul lui Madeleine, pe care îl luase din biroul lui Draccon.

„O să-l pun înapoi data viitoare când o să fiu acolo”, și-a spus Bruce.

A urmărit profilul cu degetul. S-a oprit în josul paginii, unde era printat un link, alături de un nume de utilizator și o parolă. Era link-ul către filmarea interogatoriului ei.

Bruce a ezitat un moment. Apoi a tastat adresa în

motorul de căutare. Pagina a cerut imediat numele de utilizator și parola, iar Bruce le-a tastat.

GCPD Guest
Undă verde

Mesajul a apărut o singură dată, apoi ecranul s-a actualizat. Bruce a intrat în directorul video al departamentului de poliție Gotham.

Raporturile familiare despre fiecare dintre crimele lui Madeleine au apărut, urmate de o serie de filmări și interogatorii. Bruce s-a oprit la o filmare în care Draccon și alți câțiva polițiști o înconjuraseră pe Madeleine în celulă. Ea stătea pe pat, cu capul întors nepăsător, în timp ce ei îi puneau o grămadă de întrebări din ce în ce mai frustrate. Imaginea l-a făcut pe Bruce să zâmbească cinic în timp ce și-a amintit cum se simțea el ori de câte ori Madeleine îl ignora în felul acela.

— Nu prea te pricepi să minți, domnișoară Wallace, spunea Draccon, cu același ton tăios cu care vorbise și cu Bruce în ziua în care s-au cunoscut. Știm foarte bine că nu ai fost singură în casa lui Sir Grant. De fapt, credem că ați fost cel puțin trei, poate chiar patru care ați lucrat împreună ca să comiteți crima asta. Cine sunt complicii tăi?

Madeleine, după cum era de așteptat, a rămas tăcută, cu o privire atât de calmă și distantă, ca și cum s-ar fi crezut singură în celulă. Singurul lucru pe care Bruce l-a observat a fost mișcarea ușoară a mâinilor ei – iar când s-a uitat cu mai multă atenție, și-a dat seama că ea împăturea mereu una dintre creațiile din hârtie pe care le ținea în poală, făcând tot timpul aceleași trei sau patru modele.

Draccon s-a apropiat și a dat din cap.

— O să-i prindem, chiar dacă ne spui sau nu, a spus ea. Dar mărturia ta poate face diferența, pentru tine, dintre închisoare pe viață sau pedeapsa cu moartea. E alegerea ta.

Madeleine nu s-a sinchisit să răspundă.

Bruce a privit mai departe pe măsură ce interogatoriul se desfășura, fără succes, la fel ca toate celelalte de dinainte să apară el.

„Echipa ei”, a gândit el.

Bruce a stat în liniștea camerei sale, ascultând zgomotele furtunii și sunetele înăbușite ale interogatoriului, gândindu-se la ceilalți oameni cu care lucra Madeleine. Spărsese sistemul de securitate al închisorii când avea doar zece ani – cu siguranță că era inteligentă, dar cel mai probabil avusese un ajutor. Apoi, Bruce s-a gândit la crime în sine, și la natura lor sinistră – gâturi tăiate, sânge peste tot, indicii violente că în fiecare casă a avut loc o luptă.

„O fetiță de zece ani pur și simplu nu putea deveni un ucigaș desăvârșit în opt ani fără ajutorul cuiva”, a gândit Bruce.

Iar ea probabil că a avut cel puțin patru complici…

Filmarea s-a terminat. Bruce a apăsat din nou pe play, lăsând clipul să meargă.

Dacă Madeleine chiar fusese acolo, dar nu fusese ea ucigașul?

„Cine mai fusese cu ea?”, a gândit Bruce.

Filmarea a ajuns din nou la momentul în care Madeleine împăturea forma de hârtie în poală. Bruce a mijit ochii…

Ceva, era ceva în mișcările ei care l-a făcut să pună pauză. A derulat fragmentul. Fără îndoială, ea împăturea același model din nou și din nou, de trei sau

de patru ori, desfăcându-l și refăcându-l înainte să treacă mai departe.

Bruce o mai văzuse făcând asta, bineînțeles, dar niciodată de pe camerele de filmat. Din unghiul acesta, un nou gând i-a trecut prin minte.

Atât el, cât și ceilalți polițiști au crezut că origami-ul ei era doar un obicei al unei minți inteligente plictisite. Dar dacă nu era deloc ceva banal? Dacă era modul ei de a comunica cu lumea de afară? Dacă se folosea de origami ca să trimită semnale persoanei care se afla la celălalt capăt al camerelor de luat vederi?

Bruce s-a așezat din nou pe scaun simțind cum îl lovește un val de greață. Madeleine era foarte receptivă, dar uneori chiar părea că știe mai mult din ceea ce se petrece dincolo de zidurile celulei ei decât ar fi trebuit. Existau alții undeva care lucraseră cu Madeleine… care poate încă lucrau cu ea.

— Hei. Hei.

Era Dianne, care îi scria în fereastra de dialog.

— Hei hei hei este Bruce Wayne încă treaz? Alo?? Ce naiba se întâmplă afară?

Cu noua lui teorie despre Madeleine încă învârtindu-i-se în minte, i-a luat ceva lui Bruce până să-și dea seama despre ce vorbește Dianne. În furtună, înăbușit de urletul ploii și al tunetelor, Bruce a auzit sunetul slab al sirenelor mașinilor de poliție. Al multor sirene.

— Sirenele? a tastat el.

Dianne i-a trimis o filmare de pe telefon. Zgomotul și luminile veneau de undeva de pe strada ei, atât de aproape de casa Diannei, încât era asurzitor.

— Da. Arată ca o paradă de Anul Nou.

Bruce s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la

fereastră, apoi s-a uitat dacă poate să vadă ceva. Acolo, în curba străzii care se afla mai jos de dealul său, se vedea lumina mai multor mașini de poliție.

Se întâmplase ceva important.

S-a grăbit înapoi la birou, apoi a luat telecomanda televizorului din cameră și l-a aprins. A butonat puțin până să găsească știrile de dimineață și s-a oprit acolo. Un titlu uriaș era înscris deasupra unui reporter care vorbea disperat, arătând cea mai recentă victimă a Creaturilor nopții.

TEROAREA E LA PUTERE

Primarul Price a fost găsit mort în casă

Capitolul 18

Bruce a rămas încremenit în fața ecranului, cu mâna încă tremurându-i deasupra titlurilor – ca și cum ar fi avut puterea să le șteargă.

Chiar sub titluri erau fotografii cu primarul, zâmbind la ultimul eveniment public la care participase, cu soția și copiii lângă el. Cel mai mic dintre copii, o fetiță, îi cuprinsese piciorul cu brațele. Imaginea i-a strâns inima lui Bruce. Ultima dată când a văzut-o pe Katie, ea era încă un bebeluș care țipa de fericire când o arunca în aer.

Ochii lui Bruce s-au îndreptat către Richard, care, în fotografie, stătea întors spre tatăl său. Bruce și-a amintit cum au rămas lucrurile între ei, ce privire i-a aruncat Richard în timp ce-și ștergea sângele de la nas.

Și-l putea imagina pe Richard stând în holul casei sale chiar în acel moment în timp ce poliția mișuna în jurul lui, cu rânjetul șters de pe buze și cu mâinile

atârnând pe lângă corp. Oare era în vreo ambulanță, înfășurat într-o pătură, privind în gol? Oare fusese martor la uciderea tatălui său? Oare își liniștea mama și sora mai mică?

Bruce a încercat să-l sune pe Richard, dar a intrat imediat căsuța vocală. A încercat din nou. Același rezultat. Avea sens; ultimul lucru pe care fostul său prieten și-l dorea acum era să răspundă la telefon.

Articolul se actualiza la fiecare câteva minute cu noi detalii – ultimul anunța că, de data asta, Creaturile nopții lăsaseră un bilet.

> *Gotham – Dați vina pe virus, nu pe febră. Nu sunteți atacați de Creaturile nopții. Sunteți atacați de propriii voștri bogătași și de sistemul lor corupt de bani pătați de sânge. Acum, se vor scălda ei în sânge. Nu încercați să ne opriți. Moarte tiraniei.*

Simbolul Creaturilor, moneda în flăcări, era imprimat dedesubt, o dovadă în plus a implicării lor.

Cu inima bătând să-i iasă din piept, Bruce s-a îmbrăcat repede și a coborât în grabă. În buzunar avea dispozitivul de frecvență pe care îl luase de la Waynetech și a cărui greutate o simțea cu fiecare pas. Bruce a verificat încă o dată că avea cardul de acces în Arkham. De când fusese tentativa de evadare, Dr. James se purta mai frumos cu el. Probabil că va fi de acord să-i modifice orele și să-l lase să plece mai devreme.

Fără să se uite înapoi, Bruce a deschis ușa și a pășit în întuneric.

Ploaia se lovea de parbriz pe când se îndrepta spre Arkham la volanul mașinii lui Alfred. În

întunericul acesta, peisajul arăta și mai amenințător, asemeni unei creaturi care prinsese viață pe timpul nopții – o ființă cu membre noduroase și umbre tăioase, și o stafie la fiecare colț de stradă.

Ultima dată când făcuse investigații cu ajutorul lui Madeleine, reușise să descopere o întreagă ascunzătoare care le aparținea Creaturilor nopții, forțându-le astfel să-și mute operațiunea în altă parte. Dacă ar putea să-i vorbească acum și să scoată un indiciu de la ea, dacă ar putea să-și dea seama cu cine comunica ea, atunci ar putea să afle unde ducea acest șir de crime. Ar putea găsi o pistă care să-i ducă la conducătorul lor.

Bineînțeles că apărea întrebarea – ca de fiecare dată – de cât de multă încredere putea avea în Madeleine. Dar acum ea era singura lui șansă, iar Creaturile nopții tocmai ridicaseră miza.

Trebuia să ajute poliția să rezolve cazul înainte ca soarta să-i bată și lui la ușă.

„Dacă ea totuși e nevinovată?”, a gândit Bruce.

Fusese arestată la locul crimei, unde au găsit-o cu sângele victimei pe mâini – dar dacă povestea era de fapt mai complicată de atât?

Până a ajuns Bruce la Arkham, potopul s-a mai potolit, iar el a putut să vadă azilul conturat clar prin parbriz. O lumină galbenă se vedea de la ferestre. A trecut prin ambele porți de verificare, apoi a parcat lângă intrare și a ieșit din mașină, tresărind din cauza rafalei de vânt care l-a lovit. Și-a scanat repede ecusonul de identificare și s-a grăbit să intre în timp ce ușile duble s-au deschis.

— Începi așa devreme, Wayne? l-a întrebat paznicul pe când semna la recepție.

Paznicul îl văzuse pe Bruce de atâtea ori, încât nu

i s-a părut ciudat.

— Da, a răspuns Bruce. Trebuie să vorbesc cu Dr. James.

— E așa de urgent încât să vii pe furtuna asta?

Paznicul a mușcat din nou dintr-o gogoașă și s-a întors să se uite la meteo.

— Mergi. Probabil că este la cantină.

Bruce nu a stat mult pe gânduri, a trecut în goană de recepție și s-a îndreptat spre liftul care ducea la subsol.

Nu mai trebuia să facă de serviciu acolo, însă James n-avea să observe preț de câteva ore. Iar Draccon probabil nu va veni deloc. Cu moartea primarului peste tot la știri, era foarte posibil ca ea să fie la reședința Price în momentul acela. Nu se va gândi la el. Bruce a băgat mâna în buzunar și a strâns în pumn dispozitivul de frecvență.

Cei doi deținuți care ieșiseră în timpul scurtei tentative de evadare nu se mai aflau acolo, probabil fuseseră mutați. Erau însă alții în locul lor, toți la fel, cu priviri pierdute și fețe amenințătoare. Bruce s-a oprit la capătul din față al coridorului, chiar înaintea primei camere de securitate de pe tavan, și apoi a deschis dispozitivul.

Nu a făcut niciun sunet – cel puțin nu unul pe care să-l poată auzi. Bruce l-a lăsat să încerce fiecare frecvență. Secundele treceau foarte greu.

Apoi, a găsit frecvența care se potrivea și s-a auzit un sunet foarte slab venind de la una dintre camere. Celelalte au urmat toate, ca într-o domino de sunete, iar lumina roșie care lucea de obicei pe fiecare dintre ele a devenit neagră. Bruce a așteptat. Când s-a aprins o lumină albastră, indicând o resetare, a apăsat pe dispozitiv din nou și a setat toate camerele pe

frecvența greșită, astfel încât să nu înregistreze nimic de pe acel coridor.

Bruce s-a îndreptat spre celula lui Madeleine.

Ea era trează și agitată. Se uita la tavan ca și cum s-ar fi gândit din nou la camerele de securitate, iar Bruce se întreba dacă deja știa ce făcuse el. Nu doar că întâlnirea lor era neoficială, dar dacă ea chiar folosea camerele ca un mod rudimentar de a comunica cu lumea de afară, atunci el oprise temporar și asta.

Madeleine și-a întors capul ca să se uite la el în timp ce băiatul se apropia de geamul celulei ei.

— Credeam că nu mai ai voie să vii aici.

— Creaturile nopții au atacat acum câteva ore.

Bruce a pus un pumn pe geam.

— Primarul a fost omorât. Dar tu deja știi asta, nu-i așa?

Bruce a făcut un semn din cap spre camerele care nu mai funcționau.

— Ai vreun sistem de comunicare?

Dacă Bruce nu ar fi fost atât de obișnuit cu expresia misterios de calmă a lui Madeleine, nu ar fi observat schimbarea din privirea ei – cel mai subtil semn că a luat-o prin surprindere.

— E atât de devreme, Bruce, și ești atât de supărat, a spus ea. Te-ai gândit la mine.

Cuvintele ei erau atât de asemănătoare cu cele pe care i le spusese în vis, încât Bruce a trebuit să se depărteze cu câțiva pași de geam, ca și cum distanța l-ar fi putut proteja de ea. Spera ca ea să nu vadă că a roșit și să ghicească imediat despre ce visase, sau că nu se putea uita încă la buzele ei. Visul fusese atât de real.

— Haide, Madeleine, a spus el în șoaptă.

Nu-și permitea să se certe acum – avea nevoie ca

ea să vadă că e vulnerabil, ca să lase garda jos.

— N-am stat suficient de mult de vorbă ca să nu mai jucăm asta? Uite... primarul a fost tatăl prietenului meu.

Bruce și-a ferit privirea câteva secunde, apoi s-a apropiat și a pus din nou mâna pe geam.

— M-ai mai ajutat, mi-ai dat un indiciu care m-a ajutat să găsesc una dintre ascunzătorile Creaturilor. Dacă știi ceva, orice... te rog. Spune-mi.

Madeleine a oftat. Preț de o secundă, a părut chiar că ar fi furioasă, ca și cum veștile pe care i le aducea Bruce nu erau ceea ce așteptase. Apoi s-a ridicat și a venit la geamul care îi despărțea. Apropierea ei i-a amintit din nou lui Bruce de vis –, de brațele ei în jurul gâtului său, trăgându-l în jos, buzele ei pe ale lui –, și a înghițit greu, încercând să și-l scoată din minte.

— Nu cred că tu ai comis crimele alea, a continuat el. Cred că ești implicată, cred că știi cine le-a comis, dar nu mărturisești dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg. Iei totul asupra ta. Și cred că mă poți ajuta să oprim uciderea altor oameni nevinovați. Dacă doar mi-ai spune adevărul.

Cuvintele lui au părut s-o surprindă din nou. I-a analizat fața, gânditoare acum, și timp de câteva secunde, licărirea din ochii ei chiar o făcea să semene cu o adolescentă.

— Bruce Wayne, a spus ea încet.

Ochii ei aveau o privire ciudat de caldă acum, nuanța de maro strălucind, mai luminoasă.

— În urma unei tragedii personale pot ieși două feluri de oameni, știai? Iar tu ești acela care iese mai luminos.

— Atunci tu ce fel de om ești? a întrebat el.

Madeleine s-a uitat fix la el, fără să răspundă, iar

pe Bruce l-a trecut un fior. Oare era chiar atât de fraier?

Apoi ea s-a apropiat cât a putut de mult, respirația ei aburind geamul.

— Ascultă cu atenție, a spus ea cu o voce atât de joasă, încât de-abia o putea auzi.

Bruce s-a apropiat și el de geam.

— Creaturile nopții planificaseră, de fapt, să spargă conturile bancare ale primarului de-abia peste câteva săptămâni bune. Au primit un pont, cineva din interior le-a ajutat.

— Din interior? Cine? a spus Bruce cu o voce înceată și grăbită.

Dând din cap, Madeleine a continuat.

— Nu e important. Dacă ele au atacat deja, înseamnă că întregul plan a fost devansat, ceea ce înseamnă că se vor grăbi și cu restul listei.

„Lista?" a gândit Bruce, ținându-și respirația.

Tot timpul ăsta, Madeleine a știut cine va urma, și a ținut informația ascunsă.

— În mod intenționat ai ținut secret acest atac față de poliție? Am fi putut să-l salvăm, dacă am fi știut.

— Viața primarului nu trebuia niciodată să fie în pericol.

— Deci chiar *ești* una dintre Creaturile nopții?

— Știu suficient de multe încât să te avertizez.

Bruce și-a simțit stomacul strâns într-o menghină.

— Despre ce să mă avertizezi?

— Despre tine. Ai grijă, Bruce. Ești pe listă.

— Ce listă? a întrebat el în șoaptă, fiindu-i teamă să afle.

— Lista cu țintele Creaturilor. Fiecare dintre aceștia îl plătea pe primar să închidă ochii în timp ce ei își umpleau buzunarele cu fonduri guvernamentale.

Știi ce înseamnă asta, nu-i așa? *Milioane* care ar fi trebuit să ajungă la cei săraci, să plătească pentru cei bolnavi, să fie folosiți pentru educarea tinerilor, să protejeze străzile. Toți banii ăștia au dispărut ca prin farmec, cu o singură mișcare a baghetei magice a primarului. Timpul primarului pur și simplu s-a terminat.

Oficiali corupți. Filantropi amestecați în afaceri murdare. Primarul însuși lua mită și participa la fraude.

— Și eu? s-a răstit Bruce. Eu de ce sunt pe listă? N-am făcut niciunul din lucrurile alea. Părinții mei au fost oameni buni, care au contribuit la o schimbare în bine cu averea lor. Tot ce-am făcut a fost să încerc să le duc mai departe moștenirea.

— Waynetech va câștiga milioane bune de pe urma contractului de a perfecționa poliția din Gotham, nu-i așa? a spus Madeleine pe un ton grav. Creaturile nopții luptă împotriva averilor exagerate care controlează guvernul, care devin cătușele ce îi fac prizonieri pe cei prea slabi să se apere singuri. Ele cred că nimeni nu ar trebui să aibă dreptul de a deține atât de mulți bani și putere. *Moarte tiraniei.*

Madeleine a rostit ultimele cuvinte ca pe un slogan, iar Bruce a simțit din nou cum îl străbate un fior rece recunoscând mesajul de pe biletul lăsat de Creaturi la scena crimei primarului.

— Membrii Creaturilor nopții luptă împotriva oamenilor ca tine, indiferent dacă te-ai amestecat sau nu cu cei corupți. Nu devenișesi o țintă încă pentru că trebuia să împlinești 18 ani și să intri în posesia averii. Dar acum ai apărut pe radarul lor. Ai banii pe care și-i doresc, a spus ea și s-a oprit. Tu urmezi, Bruce, a continuat ea.

Cuvintele ei au sunat mai mult ca o amenințare decât ca un avertisment.

— Și ce-mi sugerezi să fac? a întrebat el.

— Părăsește Gothamul, a răspuns Madeleine imediat. Pleacă într-o excursie undeva; du-te în Tahiti și petrece-ți restul verii acolo. Oricum nu mai ai mult de stat la Arkham, nu-i așa? Discuțiile noastre se vor încheia. Ferește-te de Creaturile nopții.

Bruce a dat din cap nedumerit.

— De ce faci asta? a întrebat el. Pare că-ți dorești să le oprești; încerci să mă aperi. Dar acum nu vrei să li te opui. Le susții sau nu? Ce faci, de fapt, Madeleine? Pe cine vrei să protejezi?

Madeleine s-a uitat la el de parcă și-ar fi dorit să existe o altă cale. Bruce a simțit cum ceva invizibil îl împingea spre ea chiar în momentul în care ea s-a apropiat și mai mult. Apoi fata s-a îndepărtat.

— Îmi pare rău, a spus ea uitându-se peste umăr.

Și asta a fost tot.

— Așteaptă, a strigat Bruce, dar ea nu s-a mai întors. Oare el era în pericol? Era pe lista următoarelor victime?

— Trebuie să-mi spui mai mult. Tu știi ce vor ele să…

— Bruce.

Bruce s-a întors ca s-o vadă pe detectiva Draccon dând buzna pe coridor, cu haina ei lungă fluturând și cu Dr. James alături.

— Nu te mai ocupi de caz, a adăugat Draccon. *Gata.*

Bruce s-a uitat din nou în celula lui Madeleine. Ea nu era cu fața la el, dar felul în care stătea nemișcată îi spunea că era atentă la ceea ce se întâmpla. În momentul în care detectiva și gardianul-șef al

închisorii au ajuns lângă el, Madeleine și-a întors capul suficient cât el să-i vadă profilul. Madeleine zâmbea ușor.

— Nu înțelegeți, le-a spus Bruce, arătând spre Madeleine. Ea știe mai multe despre moartea primarului. A spus că eu…

— Tu vii cu mine, l-a întrerupt Draccon apucându-l de braț. Și dacă te prind că doar te uiți la fata asta, te trimit eu însămi înapoi la tribunal.

Capitolul 19

Ploaia spăla parbrizul mașinii lui Draccon pe măsură ce ea se îndepărta de Arkham împreună cu Bruce. Pe când se îndreptau spre poteca șerpuită încadrată de scheletele copacilor, ochii negri ai detectivei scoteau scântei de furie.

— Cu mașina mea cum rămâne? a întrebat Bruce în timp ce a aruncat o privire peste umăr în direcția azilului.

— Poliția ți-o va aduce în câteva ore, s-a răstit Draccon, întinzându-i o bucată de hârtie împăturită. După moartea primarului și după ce ai făcut în dimineața asta nu mi-a fost greu să obțin un mandat de percheziție pentru a mă uita în mașina ta. Și apoi, chiar vreau să văd cu ochii mei cum ajungi acasă. Cine știe în ce te mai bagi dacă te las singur.

— Mă suspectați de ceva?

— Și nu am dreptate, după ce ai făcut azi? a spus uitându-se la el. Ți-am zis în mod expres să nu te mai duci la subsol. De ce ai făcut-o?

— A trebuit să-i pun lui Madeleine o ultimă întrebare, a insistat Bruce. Doamnă detectiv, Madeleine poate să ne spună cine l-a ucis pe primar.

Ea știe. Cred că Creaturile nopții pun la cale ceva uriaș, și eu…

— Știi ce cred? Cred că ești trist că trebuie s-o părăsești. Spune-mi, Bruce, a fost o coincidență faptul că s-au resetat camerele de securitate chiar în momentul în care tu te-ai decis să vorbești cu Madeleine fără permisiunea mea?

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Poți să nu te mai prefaci cu mine. Crezi că n-am mai văzut un băiat îndrăgostit până acum?

Draccon a pufnit în timp ce a luat curba mai din scurt decât ar fi fost nevoie, astfel încât geanta și hârtiile i-au alunecat de-a lungul banchetei din spate.

— M-am îndrăgostit și mi-a trecut de mai multe ori decât aș vrea să recunosc, și dă-mi voie să-ți spun ceva: i-ai făcut puțin loc în inima ta. Nu-mi place să fiu eu cea care îți zice, dar probabil relația asta nu are cum să funcționeze.

Bruce a încercat să-și imagineze cum arăta detectiva când era îndrăgostită și renunța la imaginea autoritară.

— E ridicol ceea ce spuneți.

— Chiar așa? a spus Draccon. Atunci de ce continui să vorbești cu ea?

Draccon urmărise cu atenție filmările camerelor de securitate. Bruce a privit-o, observând că expresia ei devenise foarte concentrată, ca și cum încerca să afle mai multe de la el. Bruce a respirat adânc.

— Nu cred că Madeleine i-a ucis pe oamenii ăia trei.

Draccon i-a aruncat o privire dură.

— Și ce te face să crezi asta?

— Citeam despre detaliile crimelor ei și despre ale mamei ei. Pare că ea protejează pe cineva care se află

încă în libertate. Știți șervețelele acelea pe care le împăturește mereu? Nu cred că o face doar așa, cred că le împăturește ca să trimită mesaje prin gesturile ei, cu ajutorul camerelor de securitate. Iar primarul a fost ucis în dimineața asta. Altcineva este încă acolo și comite crimele pentru care e considerată Madeleine responsabilă. Ceva nu se leagă.

Draccon s-a aplecat peste volan.

— Incredibil, ești mai îndrăgostit decât credeam.

— Spun asta într-un mod obiectiv, s-a răstit Bruce. Nu sunt nebun.

— Nu. Ești doar naiv, a spus Draccon încleștându-și degetele pe volan. Când am arestat-o, s-a întâmplat asta la scena ultimei crime. Eu am fost unul dintre polițiștii care au pus reflectoarele pe ea. Era plină de sânge, Bruce, cu tăieturi în mănuși și cuțite prinse de picioare. Amprentele ei erau peste tot în casă. Când am interogat-o pe urmă, și am întrebat dacă ea era vinovată, a dat din cap afirmativ la fiecare dintre crime.

— Este mult prea inteligentă să lase amprente peste tot în casă, a răspuns Bruce. Nu ați avut o conversație adevărată cu ea. Nu ați auzit-o vorbind. Dacă ați fi făcut-o, ați fi înțeles la ce mă refer.

— N-am vorbit cu ea pentru că ea a ales să vorbească cu tine. De ce crezi că e așa? Îmi pui la îndoială efortul, Bruce, efortul întregului departament de poliție, a spus Draccon. I-a omorât pe oamenii ăia. Acum ne dă – adică îți dă ție – informații care ne sunt oarecum folositoare, pentru că și-a dat seama că asta o poate ajuta să evite pedeapsa cu moartea. Nu-i face niciun bine să continue să ne ascundă informația.

— Și ce ați făcut ca să scoateți mai multă informație de la ea?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, dumneavoastră și Dr. James autorizați ca ea să fie tratată dur la Arkham?

— Despre ce *vorbești?*

Enervarea lui Draccon s-a transformat în uimire.

— Despre *vânătăile* ei. Sigur le-ați observat. Acum ceva timp, când am vorbit cu ea, avea vânătăi în jurul ochiului și sub uniformă brațul ei era purpuriu.

Draccon a amuțit.

— E absurd, a spus ea până la urmă. Nimeni nu s-a atins vreodată de ea.

— S-a întâmplat în aceeași zi în care ea a spus că a primit medicația intravenos. A căpătat vânătăile alea când era în aripa spitalului?

— Bruce, ea nu are nevoie de medicație intravenos. Și chiar dacă ar fi avut, i-am fi administrat-o în celulă. Nu are voie să meargă nicăieri.

Bruce a devenit nesigur auzind asta. S-a întors să se uite la detectivă.

— Mie mi-a spus că s-a luat la bătaie cu o asistentă când au încercat să-i facă injecția.

Dar pe măsură ce rostea cuvintele, vocea i se pierdea.

Draccon a dat din cap.

— Te-a mințit, a răspuns ea.

— Atunci…, s-a încruntat Bruce, încercând să înțeleagă. „S-a învinețit singură ca să mă păcălească?”, a gândit el.

— Poate ar trebui să verificați camerele de securitate, a continuat el. Trimiteți pe cineva acolo s-o verifice. Dacă într-adevăr are vânătăi, atunci probabil va trebui să vă asigurați că nu intră vreun angajat la ea în celulă s-o rănească. Ea încă este foarte valoroasă, nu-i așa?

Draccon a ezitat, scoțând un sunet de enervare.

— O s-o sun pe Dr. James, a răspuns ea.

Apoi s-a uitat la Bruce.

— Ți-am spus de la început să ai grijă cu fata asta. Nu este normală, Bruce. Nu este cineva față de care să te deschizi și să te aștepți să facă la fel. Nu este cineva cu care să porți o conversație, iar apoi să ai impresia că o înțelegi mai bine.

Detectiva s-a uitat la el cu coada ochiului.

— Acum. Ce alte lucruri ți-a mai spus pe care ai ales să le ascunzi de mine?

Bruce a ezitat.

„Pleacă din Gotham”, îi spusese ea.

Dar poate că a mințit și despre asta.

Draccon a oprit la un semafor, apoi s-a întors către Bruce.

— Ascultă-mă cu atenție, copile, a spus ea. Dacă ți-a spus ceva ce ar trebui să știu, e cazul să-mi spui acum. Ai înțeles?

„Trebuie să știe”, a gândit Bruce.

Bruce s-a uitat la detectivă.

— Mi-a spus că sunt pe o listă, a răspuns el. Mi-a spus să plec din Gotham, pentru siguranța mea.

Când a auzit, detectiva s-a răsucit spre el.

— O listă?

— M-a avertizat să nu merg acasă.

Draccon s-a gândit puțin la ce a spus Bruce. Apoi a scos o înjurătură și a pus mâna pe telefon.

— Trimite o mașină la conacul Wayne.

Până au ajuns la porțile din fața domeniului, ploaia s-a oprit de tot.

Aleea care ducea la porțile principale era încă pustie – mașina poliției încă nu ajunsese. Imediat,

Bruce a simțit că ceva era în neregulă. Ceva era ciudat.

Detectiva Draccon a oprit mașina în fața interfonului și era pe punctul de a vorbi, când Bruce a întins o mână ca s-o oprească.

— Stați, a spus el cu ochii țintă către porți.

— Porțile tale sunt de obicei descuiate? a întrebat Draccon, văzând ce îi atrăsese atenția lui Bruce.

— Nu, a răspuns Bruce.

De fapt, nu erau niciodată descuiate. Alfred nu avea obiceiul să lase porți descuiate, nici măcar atunci când îl aștepta pe Bruce să vină acasă. Dar nu era niciun dubiu că porțile erau deschise acum; de fapt, erau atât de puțin depărtate, încât la prima vedere părea că erau încă închise. Era loc doar pentru o persoană să se strecoare pe acolo.

Un sentiment de neliniște l-a cuprins pe Bruce. Porțile trebuiau să declanșeze o alarmă dacă erau lăsate așa. Dar acum stăteau în liniște, dezactivate.

— *Așteaptă aici,* a spus Draccon cu mâna deja pe mânerul armei.

— Dar eu…

— Rămâi în mașină, Bruce. E un ordin.

Draccon a ieșit din mașină, a scos arma și s-a furișat înainte, cu haina căzându-i pe umeri. S-a strecurat prin mica deschizătură dintre porți. Madeleine îl avertizase doar cu o oră înainte. Oare cineva…? Bruce și-a îndreptat atenția spre conac. Nicio lumină nu era aprinsă, toate ferestrele erau scufundate în întuneric.

Un sentiment de greață l-a lovit pe Bruce în piept.

„Alfred”, a gândit el.

Draccon ajunsese pe treptele din fața casei și urca încet, cu spatele întors într-o parte și cu arma

îndreptată în jos. Șoptea ceva în transmițătorul prins lângă guler. Bruce s-a uitat în oglinda retrovizoare. Mașina poliției tot nu venise. A privit din nou spre casă, unde Draccon țipa ca cineva să deschidă ușa. Un val de spaimă l-a cuprins pe Bruce în timp ce Draccon a strigat din nou, dar Alfred tot n-a apărut să deschidă. Câteva secunde mai târziu, Bruce a auzit ușa deschizându-se, în timp ce Draccon a împins-o într-o parte.

„Era descuiat”, a gândit Bruce.

Detaliile crimelor i s-au perindat prin minte.

„Prizonieri în propriile lor case”, și-a amintit Bruce.

Creaturile nopții erau acolo și voiau ca el să intre în casă.

Haina bej a lui Draccon deja dispăruse pe după stâlpii din fața casei, ea intrând înăuntru.

Bruce s-a uitat prin mașină după orice ar fi putut folosi pe post de armă, dar nu a găsit nimic. Dacă Madeleine avea dreptate despre asta, dacă veniseră după el, atunci îl vor găsi și afară destul de curând.

Bruce a mijit ochii.

„Să vină după mine, atunci”, a gândit el.

Le-ar distrage atenția de la a-i face rău lui Alfred, dacă nu o făcuseră deja. Bruce a deschis portiera mașinii, a ieșit și a închis-o la loc fără zgomot. Apoi s-a grăbit să intre prin deschizătura dintre porți.

Casa era ciudat de tăcută, pe măsură ce Bruce se apropia. S-a strecurat înainte, imitând-o pe detectivă, cu spatele la stâlpi și cu privirea în toate direcțiile. A intrat centimetru cu centimetru în hol. Casa l-a întâmpinat cu umbre. Când a închis ușa în urma lui, s-a auzit un clic ușor. Bruce s-a oprit, cu mâna încă pe clanță, și a tras de ușă. A tras mai tare. Ușa nu s-a mai

deschis.

Era încuiat în casă cu criminalii.

Bruce își auzea pulsul în urechi. Draccon nu se vedea nicăieri.

Pe un perete, dungi întunecate l-au făcut să încremenească.

„Sânge? Vopsea?”, a gândit el.

S-a uitat cu mai multă atenție, nesigur de ce vedea, apoi s-a îndepărtat rapid când și-a dat seama ce era. Un simbol fusese desenat cu spray pe perete; era o formă grosolană a unei monede mistuite de flăcări.

Creaturile nopții erau acolo și îl așteptau.

Coșmarurile i-au revenit cu toată forța în minte; și-a adus aminte cum mergea de-a lungul coridoarelor întunecate din propria casă, cum a dat peste Madeleine pe culoare, cum era vânat.

„Nu”, a gândit el.

S-o forțat să închidă ochii și să-și liniștească gândurile. El era în avantaj aici; era casa lui și o cunoștea ca-n palmă, ar fi putut să-și găsească drumul și legat la ochi dacă era nevoie.

Întunericul îi era aliat, nu dușman.

Bruce a înaintat cu pași ușori, încercând să ajungă în bucătărie. Avea nevoie de o armă.

De undeva din casă s-au auzit pași. Nu era mersul familiar al lui Alfred. Lui Bruce i s-a ridicat părul pe ceafă. A continuat să meargă. Cearșafurile care acopereau mobila din sufragerie și din camera de zi păreau fantome în întuneric; ușa de la biroul lui era dată de perete. Privirea i-a picat, ca de fiecare dată, pe orologiul stricat. Și, pe când se uita fix, a văzut o siluetă cum trece prin fața lui.

I-a stat inima.

Dacă rămânea pe loc, era ca și mort. A traversat holul în viteză și a pătruns în bucătăria în care intra puțină lumină prin fereastra de deasupra chiuvetei. Acolo, Bruce a văzut șirul de cuțite dispuse pe un tocător mare, care se fixa cu un magnet de o bară de metal.

„Se aud pași în holul principal”, a gândit el.

Dacă Draccon era acolo, ar fi putut foarte ușor să-l împuște pe Bruce din greșeală dacă nu era atent. Trebuia să se ascundă. Bruce a înșfăcat unul dintre cuțitele de pe bara de metal, l-a strâns bine în pumn și a pipăit calea prin întuneric, până la un dulap mare și gol în care era odată un frigider pentru vinuri.

Deodată, a auzit un strigăt venind din direcția garajului.

— Stai!

Era Draccon.

— Poliția! Mâinile sus sau trag!

Adrenalina a dat năvală în venele lui Bruce, iar totul în jurul lui părea mai clar. I-a adus aminte de momentele când rămăsese închis în peșterile de sub vilă când era copil, iar apa, întunericul și creaturile păreau că vin din toate părțile. A închis ochii preț de câteva clipe.

„Frica îți face mintea mai clară. Panica ți-o întunecă”, a gândit el.

Bruce a deschis ochii și s-a forțat să se concentreze.

O ușă s-a trântit, urmată de sunetul unei alarme. Mintea lui Bruce lucra rapid ca să reconstituie planul conacului. Cineva a încuiat ușa de la garaj cu sistemul de securitate automat al casei. Nu avea cum să fie Draccon.

„Creaturile nopții au încuiat-o pe detectivă în

garaj, au izolat-o”, a gândit Bruce.

Nu se putea ascunde acolo mult timp, mai ales dacă Draccon era încuiată sau dacă Alfred era rănit. Intrușii veniseră după el și nu vor pleca până nu îl vor găsi.

„Balconul care dă în sufragerie. Balustrada slăbită”, a gândit Bruce.

Bruce s-a îndreptat spre scările care duceau la etajul al doilea și a așteptat să vadă dacă drumul era liber.

A tras adânc aer în piept și a țâșnit din bucătărie pe scări, evitând orice zonă care scârțâia.

Vocea gravă a unui străin, amuzată și zeflemitoare, l-a strigat de jos.

— Bruce.

Toate firele de păr de pe ceafa lui Bruce s-au ridicat la auzul vocii. O sudoare rece i-a apărut pe frunte.

„Nu intra în panică”, și-a spus el cu îndârjire. „Gândește”.

S-a ascuns în umbra pe care o arunca o serie de busturi de marmură și a așteptat.

Fără niciun dubiu, pe scări s-au auzit pași care îl urmăreau. Pașii erau grei, în mod sigur ai unui străin, iar Bruce putea să audă respirația cuiva necunoscut urcând treptele.

Bruce s-a încordat în întuneric, strângând cuțitul atât de tare că îl durea mâna. Încheieturile degetelor i se albiseră pe mâner. Ar putea să lovească chiar acum, să-l surprindă pe cel care venea, dar gândul de a înjunghia pe cineva, chiar dacă îi intrase în casă, îi dădea un sentiment de disconfort. În întuneric, Bruce putea să distingă o parte din silueta străinului, era mare și adus de umeri, și putea să audă o ușoară

nepotrivire a pașilor, un șchiopătat în mersul lui. Nu avea un echilibru bun.

A trecut de balustrada slăbită, uitându-se înainte, căutând.

„Acum”, a gândit Bruce.

Bruce a sărit din întuneric. Capul bărbatului a tresărit în direcția lui. Timp de câteva secunde, Bruce i-a putut vedea fața: brăzdată, amenințătoare, șocată.

Bruce a intrat cu putere în el. Un moment, a simțit că nu e suficient, dar intrusul s-a dat înapoi ca să-și recapete echilibrul, prinzându-se de balustradă. Aceasta s-a clătinat, apoi a cedat cu zgomot sub greutatea bărbatului. În zadar a încercat acesta să se oprească din cădere – era prea târziu, și, cu un urlet răgușit, a căzut de la etajul al doilea. S-a lovit cu capul de partea laterală a canapelei de dedesubt.

A rămas zvâcnind și gemând pe podea.

„Mișcă-te”, și-a spus Bruce.

Își dezvăluise prezența odată cu atacul, și dacă mai erau și alții în casă acum, știau unde era. Cuțitul i-a căzut undeva pe hol, în spatele lui, dar nu mai avea timp să se întoarcă să-l găsească. A țâșnit în jos pe scări. Sunete de pași și de ceva târât se auzeau din bucătărie. O voce înăbușită. Bruce s-a chircit tot mai mult în întunericul din sufragerie. Lângă el, cearșafurile albe fluturau. S-a uitat la ele, apoi a pus unul pe un scaun.

— Știm că ești aici, Bruce Wayne, a strigat o voce diferită, de data asta mult mai aproape. Mașina aia de poliție este al naibii de goală.

„Câte Creaturi au invadat conacul?”, a gândit Bruce.

Bruce a văzut conturul unor siluete negre în bucătărie. Doi bărbați, cu un al treilea târât între ei.

Ochii lui Bruce s-au îndreptat spre a treia persoană, care avea o cârpă albă îndesată în gură.

„Alfred”, a gândit el.

Acesta părea destul de conștient, dar avea o tăietură pe frunte care sângera, și părea că aproape toată greutatea i se sprijinea pe cei doi bărbați, care aveau măști pe față.

Toți mușchii din corpul lui Bruce s-au contractat de furie. Alfred, tutorele lui, care nu-și arătase niciodată slăbiciunea, era acum la mila acestor monștri.

— Dacă a scăpat deja? a șoptit unul dintre bărbați.

Se apropiau.

— Nu, a răspuns celălalt. Casa este setată să nu poată scăpa. Vom ști dacă încearcă să fugă.

— Ești sigur?

— Mads însăși a aranjat detaliile sistemului de securitate al casei. Sunt sigur.

„Mads? Madeleine”, a gândit Bruce.

Numele i-a rămas lui Bruce în minte, întorcându-i stomacul pe dos. Cât de ciudat era să-i audă porecla. Poate că i se potrivea mai bine, îi arăta adevărata față. Madeleine părea că-l place cu adevărat; îl și avertizase să plece din Gotham. Dar dacă, de fapt, ea l-a urmărit tot acest timp?

Draccon avea dreptate.

Furia lui Bruce era arzătoare, servindu-i drept combustibil. Celelalte trei victime ale ei muriseră pentru că au încercat să scape din casă. Asta a fost prima lor greșeală, s-au comportat ca o pradă înainte să fie prinși. Dar aceasta era casa lui Bruce, casa părinților lui. Ei se aflau pe teritoriul lui acum.

Iar pe teritoriul lui, el era vânătorul.

Bruce s-a furișat din ascunzătoare fără să facă

vreun zgomot, apoi s-a îndreptat spre masa din bucătărie. S-a apropiat încet de butonul care declanșa tocătorul din chiuvetă, aflat pe partea lui a insulei de bucătărie. Pe partea cealaltă a mesei, bărbații se uitau în jos, concentrați să-l târască pe Alfred.

Bruce a ajuns la insulă, și-a ținut respirația, și a apăsat butonul.

Tocătorul s-a trezit la viață cu un zgomot asurzitor. Cei doi bărbați au tresărit înjurând, și, în întuneric, Bruce a văzut conturul armelor pe când ei s-au întors să se uite la chiuvetă. Doar Alfred s-a uitat alături, spre cealaltă parte a insulei, unde Bruce sta ghemuit.

Înainte ca cei doi bărbați să se poată întoarce din nou, Bruce l-a smuls pe Alfred din strânsoarea lor. Unul dintre bărbați s-a răsucit, iar pumnul lui Bruce l-a lovit întâi în falcă, apoi în stomac. Bărbatul s-a ghemuit, cu răsuflarea tăiată. Alfred a lovit cu piciorul, luându-l prin surprindere pe celălalt bărbat. Bruce nu a pierdut deloc timpul. Într-o clipită, l-a lovit cu pumnul direct în bărbie. Aruncându-se la cel de-al doilea bărbat, Bruce l-a pus la pământ.

— Ferește-te! a strigat, iar Alfred s-a lăsat în jos.

— Nenoro…, a mârâit cel de-al doilea bărbat.

Mâna i-a țâșnit, iar arma a strălucit în întuneric.

Privirea lui Bruce s-a îndreptat spre sufragerie.

— Doamnă detectiv! a strigat el.

Cel de-al doilea bărbat s-a uitat din instinct peste umăr și a crezut că cearșaful alb pe care Bruce îl pusese pe spătarul scaunului era haina bej a lui Draccon. A tresărit, întorcându-și corpul și arma spre detectiva imaginară.

A fost exact confuzia de care Bruce avea nevoie. A țintit un pumn fix spre gâtul bărbatului. I-au venit în

minte lecțiile de box ale antrenorului său.

Înainte să poată lovi a doua oară, însă, o mână dură l-a tras pe Bruce înapoi. Primul bărbat se ridicase cu greu în picioare și i-a pus un braț în jurul gâtului lui Bruce. Lovitura pe care o primise în falcă l-a dezechilibrat suficient de mult încât să-l facă să nu se poată ține pe picioare, dar era mare, mult mai mare decât Bruce. Bruce s-a sucit în zadar încercând să ajungă la atacatorul său, dar nu avea un unghi bun, și bărbatul îl ținea în continuare din ce în ce mai strâns. Bruce s-a înecat pe măsură ce aerul i se bloca în gât. A început să se clatine.

— Șeful o să se bucure să te vadă, bogătașule, a spus cel de-al doilea bărbat printre dinți.

Cineva l-a izbit puternic pe cel care îl ținea captiv pe Bruce. Era Alfred, lovindu-l cu piciorul pe bărbat, chiar în ficat, iar omul a căzut la pământ, strigând în agonie. Bruce a tras adânc aer în piept, l-a lovit pe bărbat în falcă, și l-a văzut cum își pierde cunoștința.

— Bruce Wayne.

Bruce s-a întors să vadă o siluetă înaltă în ușa de la bucătărie. O pereche de ochelari străluceau argintiu în noapte. Pe mâini și pe picioare îi lucea metalul, ca o armură, iar fața îi era ascunsă în spatele unei măști, lăsând să i se vadă doar gura. I-a arătat lui Bruce un rânjet care l-a făcut să simtă fiori pe șira spinării.

Conducătorul Creaturilor nopții.

— Ei bine, a spus el. Ai crescut și te-ai și îmbogățit de curând.

A îndreptat un pistol spre Bruce.

Cuvintele lui i-au răsunat lui Bruce în minte. Era ceva familiar la el, ca și cum Bruce îl cunoscuse odată, într-o altă viață. Dar nu avea timp să reflecteze la asta acum.

Bărbatul a țintit. Bruce s-a lăsat la pământ. Glonțul a spulberat geamul de la bucătărie din spatele lui, într-un milion de bucăți. O alarmă a început să urle.

Bruce a sărit din nou în picioare, a smuls unul dintre cuțitele de pe bara de metal și s-a repezit la bărbat.

Conducătorul îl subestimase pe Bruce. A scos un țipăt scurt de surpriză, sucindu-se într-o parte, iar cu o mână și-a acoperit fața.

„L-am prins”, a gândit Bruce.

Bruce l-a apucat pe Alfred de mână și a încercat să-l tragă din cameră, din fața gloanțelor.

Sirenele au început să urle afară. Toată lumea a încremenit. Pe unele dintre ferestre se puteau vedea lumini roșii și albastre. Echipajul trimis de Draccon ajunsese în sfârșit.

Conducătorul și-a întors privirea spre Bruce. Apoi s-a hotărât. A zbierat un ordin către cele două Creaturi și a aruncat ceva pe podea. A explodat, făcând pământul să se cutremure și un val de fum negru s-a întins peste tot, cuprinzând camera și aruncându-i în întuneric.

Conducătorul i-a strigat un ultim rămas-bun lui Bruce.

— Pe curând.

S-a auzit un zgomot puternic dinspre garajul unde era închisă Draccon. Bruce a încercat să ajungă la ceilalți bărbați, însă aceștia deja fugiseră în negura de fum. În vreme ce Draccon și poliția au dat buzna în casă, Creaturile nopții au dispărut, la fel de repede pe cât apăruseră.

Capitolul 20

Următoarele ore au trecut ca prin vis. Bruce și le-a adus aminte ca pe un moment neîntrerupt petrecut în ambulanță, la spital, în sala de așteptare… doctori și asistente medicale și polițiști, toate erau amestecate încât nu-și mai putea da seama unde se termina ceva și începea altceva. Mâna îi era bandajată, încheieturile degetelor îi sângerau de la bătaie, avea o tăietură pe una dintre palme, pe care n-o observase, dar în afară de acestea, Bruce a scăpat uimitor de nevătămat. Cel puțin fizic. Mâinile încă îi tremurau, și deși era într-un loc ce părea în siguranță, încă se aștepta cumva ca o Creatură a nopții să se repeadă la el de după fiecare colț.

Lucrul cel mai important era că Alfred trăia. Suferise o contuzie de la lovitura pe care o primise la cap, dar avea să fie bine.

— Bruce!

Bruce și-a ridicat capul din mâini ca să-i vadă pe Dianne și pe Harvey venind în grabă la el în sala de așteptare a spitalului. Când au ajuns, Dianne l-a luat în brațe și l-a ținut strâns, în timp ce Harvey i-a pus o mână pe umăr, cu ochii umbriți de îngrijorare.

— Am venit imediat ce am auzit, a spus Harvey. Dumnezeule, Bruce, a spus el răsuflând ușurat. Cum te simți?

Bruce a dat din umeri iar Harvey și Dianne s-au așezat lângă el.

— Destul de bine, a răspuns el, privind în direcția salonului lui Alfred.

— Și Alfred? a întrebat Dianne, urmărindu-i privirea.

— Încă se odihnește, a răspuns Bruce, înghițindu-și vina care i se ridica în gât. Aștept să mă lase să-l

văd.

Harvey s-a aplecat spre Bruce și i-a vorbit mai încet.

— Îmi pare rău, a spus el, bătându-l ușor pe umăr. O să-i prindă. Sunt sigur de asta. N-or să scape. Ai să vezi… până se întunecă, conducătorul o să apară la știri, după gratii.

Dianna a dat din cap.

— Chiar ai reușit să te lupți singur cu trei Creaturi ale nopții și să-l aperi și pe Alfred?

— Totul s-a întâmplat foarte repede, a răspuns Bruce.

Chiar dacă era adevărat, nu se simțea ca un erou.

— Creaturile au o listă, pe care se pare că mă aflu și eu.

— *Poftim?* au spus Dianne și Harvey în același timp.

— Bruce.

Conversația s-a oprit, iar ei și-au ridicat privirea ca să-l vadă pe Lucius grăbindu-se în sala de așteptare. I-a strâns ferm mâna lui Bruce și l-a tras spre el într-o scurtă îmbrățișare.

— Ești în siguranță, Slavă Domnului. Și Alfred?

— Își va reveni complet, a răspuns Bruce.

Lucius a dat din cap cu admirație.

— Am auzit că ai fost o adevărată forță împotriva Creaturilor nopții, a spus el, dar ar fi bine dacă am putea să te ținem departe de alte situații periculoase în viitorul apropiat. Nu trebuie să fii prezent la gală în seara asta. Odihnește-te. Crede-mă, n-o să se mire nimeni dacă hotărăști că e mai sigur să nu vii. Viața ta a fost…

— O să fiu bine, Lucius, mulțumesc, a spus Bruce. O să fiu la fel de în siguranță la eveniment ca oriunde,

și-apoi, o să fie binevenit. Dronele noastre or să fie acolo, nu-i așa?

Lucius a zâmbit forțat.

— Da, dronele vor fi acolo, a răspuns el.

Conversația a fost întreruptă de venirea unei doctorițe.

— Domnul Pennyworth este treaz acum, a spus ea. Semnele lui vitale sunt toate bune, și îl puteți duce acasă în seara asta.

Orice alt gând i-au ieșit lui Bruce din minte. A sărit în picioare.

— Pot să-l văd acum?

Doctorița a dat din cap afirmativ.

— Doar puțin, domnule Wayne. Să nu stați prea mult. Ar trebui să se odihnească.

Bruce și-a cerut scuze celorlalți și a urmat-o pe doctoriță pe coridor, apoi a intrat pe ușa pe care ea i-a ținut-o deschisă. Înăuntru, Alfred sta drept în pat. Bruce întotdeauna considerase că Alfred era puternic și de neînvins, bun și corect, dar acum, pentru prima dată, părea și *bătrân,* firele de păr albe ieșindu-i în evidență mai mult decât oricând. Lui Bruce nu i-a plăcut gândul ăsta.

— Conașule Wayne, a spus Alfred, cu vocea lui de obicei puternică și fermă acum puțin răgușită.

Alfred avea creștetul capului acoperit cu un bandaj mare.

Bruce s-a dus repede lângă el, i-a luat mâna și i-a strâns-o.

— Cum te simți? l-a întrebat Bruce. Mi-au spus că te-au cusut unde aveai tăietura pe frunte.

Alfred a făcut un semn nepăsător cu mâna.

— O! O să fiu foarte bine, a răspuns el. Asta e doar o zgârietură în comparație cu ce am avut de-a face în

armată. Creaturile nopții vor trebui să se străduiască mai mult de atât, deși nu înainte ca poliția să le prindă.

Bruce a simțit cum i se ridică o piatră uriașă de pe inimă la auzul cuvintelor de încurajare ale lui Alfred. Umerii i s-au relaxat și s-a lăsat să cadă pe un scaun lângă Alfred, punându-și capul în mâini.

— Îmi pare rău, Alfred, a spus el. Îmi pare atât de rău. Am crezut că te-am pierdut.

Toate acele dăți în care l-a lăsat pe Alfred să-și facă griji pentru el; când a condus prea repede, când a urmărit un criminal doar dintr-un moft, când și-a pus viața în pericol de atâtea ori, și cu toate astea, nimic nu l-a speriat atât de tare ca faptul că Alfred ar fi putut să moară. Oare de câte ori îl făcuse Bruce pe tutorele lui să fie atât de îngrijorat?

Privirea lui Alfred a devenit mai blândă când Bruce a plecat capul.

— Fii tare, conașule Wayne! spus Alfred. Sunt aici, și în afară de un cucui, mă simt chiar bine. Ești bărbat acum, chiar dacă unul tânăr, care reușește mereu să dea de necaz... dar vei fi mereu în paza mea, și te voi ocroti întotdeauna. La fel cum și tu vei avea grijă de mine.

Bruce s-a uitat în ochii lui. Și-a adus aminte de privirea aceea, și deși trecuseră 10 ani de la noaptea de pe alee, încă era privirea care putea să-l liniștească pe Bruce în cele mai grele momente. Bruce a dat din cap, încercând să nu-și imagineze viața fără Alfred.

Alfred a zâmbit.

— Facem o echipă bună, conașule Wayne, a spus el. Mai ales cu loviturile pe care le dai.

Umorul familiar al lui Alfred a mai slăbit nodul pe care Bruce îl simțea în stomac. S-a întins să-l bată pe

tutorele lui pe umăr.

— Nici tu nu stai foarte rău, Alfred.

Alfred i-a făcut cu ochiul. Apoi a devenit serios.

— Creaturile te-au marcat drept una dintre țintele lor. Semeni cu celelalte victime ale lui Madeleine, nu-i așa?

— Cum ai știut asta?

— Crezi că nu am făcut cercetări despre fata asta despre care tot vorbești? a spus el aplecându-se cu o grimasă. Este periculoasă.

Bruce a dat din cap afirmativ, apoi s-a încruntat.

— Știu. Și nu înțeleg nimic din toate astea, a spus el vorbind mai încet. Alfred, ea m-a avertizat. În ultima conversație pe care am avut-o cu ea, mi-a spus să plec din Gotham pentru că aș putea să fiu următorul pe lista Creaturilor. Știa că urma să se întâmple asta și a vrut ca și eu să știu.

Alfred a mijit ochii.

— Poate că ea a pus totul la cale ca să te prindă în capcană.

Ușa din spatele lui Bruce s-a deschis și Draccon a intrat în salon. Detectiva avea un ochi foarte vânăt și un braț bandajat. Un val de ușurare l-a cuprins pe Bruce când a văzut-o și s-a ridicat pe jumătate de pe scaun ca s-o salute.

— Doamnă detectiv, a spus el, sunteți…

Draccon i-a zâmbit ușor, dar nu s-a mișcat din ușă, așa că răspunsul lui Bruce i-a înghețat pe buze.

— Doamnă detectiv? a spus din nou Bruce, data asta ezitând.

— Ce este? a adăugat Alfred.

Draccon a tras aer în piept înainte să-i facă lui Bruce un semn cu capul.

— E vorba de Madeleine.

Fericirea de a vedea că Alfred se va recupera și de a ști că Draccon este bine a dispărut într-o clipă sub o pătură de teroare. Bruce și-a ațintit privirea asupra detectivei.

— Ce s-a întâmplat?

— A evadat.

„A evadat”, a gândit Bruce.

Bruce a rămas neclintit, fără să poată să proceseze informația. A evadat.

„Nu”, a gândit el.

Cum? Ea nu fugise în timpul tentativei de evadare, de ce ar fi făcut-o acum?

— Nu… n-a făcut-o… a reușit el să spună.

Draccon a arătat spre televizorul din salonul lui Alfred, unde începuseră știrile.

— Uită-te singur.

Bruce a rămas privind fix la un reportaj de știri care arăta interiorul gol al celulei lui Madeleine.

L-a lovit un puternic sentiment de greață. Și-a amintit când a surprins-o prima dată pe Madeleine uitându-se la camere, apoi pomenind în treacăt cum ar putea fi dezactivate, apoi și-a amintit felul în care s-a comportat, ca și cum ar fi fost vulnerabilă, apoi i-a spus cum ar putea să vorbească cu ea fără să știe nimeni. Bruce nu știa cum reușise, dar într-un fel sau altul, Madeleine cu siguranță se folosise de momentul în care Bruce resetase camerele de securitate.

„Bineînțeles”, a gândit el.

Totul avea atât de mult sens; de ce ar fi încercat să scape în timpul tentativei de evadare, când azilul era în alertă și toți gardienii îi căutau pe deținuți? Ar fi fost plin de paznici. În schimb, a folosit momentul acela ca să aranjeze lucrurile pentru adevărata ei evadare. Totul făcuse parte din marea ei păcăleală pe

seama lui.

Acum, ea era liberă, undeva în oraș, în afara Azilului Arkham. Era posibil ca ea să fi evadat chiar în momentul calvarului prin care trecuse el. Bruce a dat din cap, amorțit.

— Unde? Cum? a reușit să îngaime. Există vreo pistă?

— Da. Una.

Draccon a împins ușa să se deschidă și mai mult, iar Bruce a văzut că mai erau câțiva polițiști cu ea. Unul dintre ei ținea o pereche de cătușe în mână. În spatele lor stăteau Harvey, Dianne și Lucius, care se uitau nedumeriți la el.

— Tu, a adăugat Draccon.

Dintr-odată, privirea lui Bruce s-a încețoșat.

— Eu?

— Avem o filmare în care se vede că tu ești ultima persoană care a intrat în salonul de tratament intensiv, chiar înainte să se reseteze camerele. Madeleine ți-a lăsat un bilet în celulă, în care îți mulțumea că ai ajutat-o.

— Poftim? a exclamat Bruce. Nu poți crede asta… mai ales după ce s-a întâmplat de dimineață…

— Nu pot decât să te consider suspect. Îmi pare rău.

Draccon a oftat adânc, apoi i-a făcut semn polițistului să se apropie.

Polițistul a ridicat cătușele.

— Bruce Wayne, ești arestat.

Capitolul 21

Camera de interogatoriu de la secția de poliție a orașului Gotham era rece și mobilată simplu, doar cu

câteva scaune și o masă care îl despărțea pe Bruce de detectiva Draccon și de un alt polițist. Draccon i-a întins lui Bruce o coală de hârtie, apoi s-a rezemat cu brațele încrucișate și i-a privit fața cu atenție.

— Ți-a lăsat asta, a spus Draccon. Cei de la pază ne-au spus că, din cauza defecțiunii care a făcut să ruleze filmarea greșită din celula lui Madeleine, ea a putut să-i atace pe cei doi lucrători pe care i-am trimis s-o verifice. I-a doborât și a luat ecusonul de identificare înainte ca alarma să fie activată, pentru că niciuna dintre camere nu a înregistrat nimic din toate astea.

Bruce și-a dat seama că se uita la un bilet scris de mâna lui Madeleine, împachetat într-o formă elaborată de floare. A simțit că îi vâjâie capul.

Bineînțeles că nu-i mai văzuse scrisul până atunci, dar părea să i se potrivească; era simplu, minimalist și elegant, cu câte o înfloritură surprinzătoare. S-a gândit la filmările pe care le văzuse cu ea, la felul în care părea să trimită semnale camerelor cu ajutorul formelor pe care le împăturea din hârtie. Oare comunica cu cineva care lucra în afara azilului și apoi i-a înscenat lui Bruce toate astea ca să-l atragă acolo? Oare unul dintre lucrători a lăsat-o intenționat să scape? Bruce a citit biletul de nenumărate ori, fără a-i veni să creadă.

> Dragă Bruce,
>
> Nu suntem o pereche foarte potrivită, nu-i așa? Nu-mi vine în minte nicio poveste în care miliardarul și criminala trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Așa că hai să spunem că suntem chit: mulțumesc că m-ai ajutat să ies de aici, și cu plăcere pentru lunile de

amuzament. Sper că-ți vei aduce aminte de mine.

Te sărut,
MW

Păreau cuvintele ei. Dar Bruce nu-și putea da seama de ce ar face ea asta. Dacă voia să evadeze, de ce i-a lăsat lui un bilet? De ce i-a făcut asta după ce l-a ajutat să lupte împotriva Creaturilor nopții? A citit încă o dată biletul, în timp ce amintiri ale discuțiilor pe care le avuseseră i se derulau în minte, apoi l-a împăturit înapoi cum era. Asemănător cu toate formele pe care Madeleine le împăturea, și floarea se putea transforma în altceva, iar de data asta era un diamant tridimensional. Bruce s-a uitat fix la modelul din hârtie cu două fețe. S-a gândit la toate acele discuții aparent serioase, în care îi spusese că empatiza cu el pentru că-și pierduse părinții, faptul că se prefăcuse că l-a ajutat să le prindă pe Creaturile nopții sau că l-a avertizat să plece din Gotham; la felul în care arăta ultima dată când o văzuse și la scuzele ei de la final.

„Îmi pare rău”, i-a spus înainte să-i întoarcă spatele. Madeleine se încadra într-o singură categorie.

— E o mincinoasă, s-a răstit Bruce, mototolind hârtia. Floarea s-a stricat.

— Totul face parte din planul ei. E foarte ușor pentru ea să facă asta. Nu se poate să credeți că am vrut cu adevărat s-o ajut.

Bruce s-a uitat uimit la detectivă, apoi la celălalt polițist.

— Și cu profilul ei, pe care l-ai furat de pe biroul meu cum rămâne? a spus Draccon cu o voce dură și rece. Și asta e una dintre minciunile ei?

Bruce a ezitat să răspundă. Acum nu era momentul potrivit să ascundă lucruri poliției.

— L-am luat, a recunoscut el. Dar doar pentru că voiam s-o înțeleg mai bine.

— Iar departamentul nostru de securitate IT ne-a spus că cineva din afara secției a intrat în directoarele noastre printr-o logare de vizitator. Am descoperit că accesarea s-a făcut pe IP-ul de la tine de acasă.

Bruce a rămas tăcut.

— Apoi ai dezactivat camerele de securitate, a continuat Draccon. Dacă Madeleine ți-a întins cursa asta ca să faci totul pentru ea, atunci tu i-ai devenit bucuros complice.

„Tot ce-ți trebuie ca să dezactivezi sistemul este aparatul de bruiat potrivit, setat pe frecvența potrivită”, și-a amintit Bruce.

Acelea fuseseră cuvintele ei. „Tot ce trebuie să faci. Tu, Bruce”, s-a gândit el.

Madeleine îi spusese exact unde era capcana, iar el tot căzuse direct în ea.

Draccon a dat din cap văzând că tace.

— Nu face lucrurile mai dificile pentru tine, Bruce. Știu că ți-a fost foarte greu, și că eu ți-am scos-o în cale, a spus ea bătând cu pixul în masă. Dar înțelegi de ce sunt sceptică. De ce ar face Madeleine efortul de a-ți mulțumi pentru faptul că a evadat? Dacă într-adevăr nu ai avut nimic de-a face cu asta, atunci de ce nu a evadat și gata?

Bruce a dat din cap.

— Habar n-am, a răspuns el. Dar trebuie să mă credeți. Știa că dacă va lăsa biletul acela, cu siguranță voi ajunge în sălile de interogatoriu ale poliției. Gândiți-vă. De ce m-ar trimite ea aici?

— Uneori, criminalii nu au nevoie de un motiv, a

răspuns Draccon. Uneori, ei nu vor decât să se distreze.

— Nu are nicio logică, a spus Bruce pe un ton care devenea din nou disperat. Vă rog, doamnă detectiv. Dumneavoastră și cu mine ne-am dat seama de suficient de multe despre Madeleine ca să știm că ea nu face niciodată ceva fără un motiv anume. Eu…

Bruce s-a oprit, dându-și seama cum suna ceea ce zicea. Draccon a ridicat din sprânceană la el. Până și felul în care vorbea despre ea acum îl făcea să pară că o cunoștea bine, poate prea bine, că ce simțea pentru ea era mai mult decât o simplă curiozitate obiectivă. Și așa era, nu?

Spre uimirea lui Bruce, Draccon părea obosită, nu furioasă, și îl asculta pe Bruce cu o expresie de epuizare totală.

— E vina mea, a spus ea oftând. Nu trebuia să te fi amestecat în cazul ăsta. Ar fi trebuit să te las să-ți termini munca în folosul comunității, și cu asta basta. Când m-am gândit că ne putem baza pe tine să obții informații de la Madeleine pentru noi, n-am crezut că vei ajunge să-i fii portița spre libertate.

Bruce a lovit cu palma în masă.

— Dar nu am ajutat-o.

— Ce-ai vrea să credem în cazul ăsta, Bruce? a spus Draccon.

Detectiva și-a pus mâinile pe masă și și-a încrucișat brațele.

— Am văzut filmările de pe camerele de supraveghere. Am văzut cum ți se schimbă limbajul corpului în prejma ei de-a lungul timpului. Bruce… Madeleine a evadat. Este în libertate acum. Probabil va găsi o modalitate de a se întâlni din nou cu Creaturile nopții. Departamentul nostru de poliție este

mobilizat în forță. Încercăm s-o găsim... dar și-a acoperit bine urmele.

Bruce și-a pus brațele pe masă și și-a lăsat capul în mâini. Ce va trebui să facă să scape din asta?

— Cât timp trebuie să stau aici? a întrebat el încet. Pot ieși pe cauțiune?

Draccon a dat din cap.

— Îmi pare rău, Bruce, a răspuns ea. Va trebui să rămâi aici peste noapte. Avem nevoie de toată informația pe care o putem obține, iar poliția nu vrea ca tu să umbli prin oraș. Este atât pentru protecția ta, cât și în beneficiul nostru.

— Vreți să spuneți că nu aveți încredere în mine, a răspuns Bruce. Credeți că aș putea dispărea?

Draccon nu și-a clintit privirea.

— Nu ești în cea mai bună postură să mă contrazici acum, a răspuns ea.

Bruce a închis ochii și a respirat adânc.

— Bine. Atunci, vreau să dau telefonul la care am dreptul, vă rog.

Câteva momente mai târziu, Bruce era în înăuntrul unei cabine cu pereții de sticlă și încerca să-și dea seama cum să formeze un număr la un telefon cu rotiță.

„După ce-o să ies de aici, o să donez telefoane noi secției”, s-a gândit el mohorât.

De partea cealaltă a geamului, Bruce putea să vadă șirurile de birouri, iar în spatele lor, o serie de televizoare cu ecran plat, montate pe perete. La știri era un reporter care stătea în mijlocul unei străzi, în fața unui covor negru. Bruce și-a luat ochii de la televizor și a reușit până la urmă să formeze numărul lui Alfred.

„Slavă Domnului”, a gândit el în timp ce telefonul a început să sune.

Alfred a răspuns din prima.

— Alfred Pennyworth la telefon, a spus el.

— Alfred! Ești încă la spital?

— Conașule Wayne? a răspuns Alfred. Începusem să cred că cei de la poliție nu te vor lăsa să suni. Sunt bine. Îmi vor da drumul în seara asta. Tu cum ești?

— Am avut și zile mai bune.

— Prietena ta Dianne a sunat în continuu să întrebe despre tine, a continuat Alfred. Spera că te vor elibera pe cauțiune. Ea deja este la gală… sunt mulți care vor merge în semn de susținere față de tine și în onoarea primarului.

Dianne. Gala.

„Covorul negru de la televizor”, a gândit Bruce.

Și-a amintit dintr-odată și și-a aruncat din nou privirea spre televizoare. Și, într-adevăr, dronele Ada de la Waynetech deja erau în plină forță, planând la intrarea care ducea în sala de spectacole a orașului Gotham. Tonul evenimentului devenise, în urma morții primarului, unul sobru, iar pereții sălii de concerte fuseseră drapați în negru, materialul fiind imprimat cu fir de argint cu logo-ul original al galei, în formă de diamant. Oaspeții soseau, și ei îmbrăcați în negru, considerând evenimentul mai puțin un motiv de sărbătoare și mai mult drept un prilej de a-l comemora pe primar.

Privirea lui Bruce s-a îndreptat spre logo-ul în formă de diamant al galei; un logo care arăta aproape identic cu forma de diamant în care se împăturea scrisoarea pe care i-o lăsase Madeleine. Bruce a încremenit. A simțit cum un pumn de gheață îi strânge inima.

Toată lumea bună din Gotham urma să fie la gală în seara aceea.

„Creaturile nopții vor ataca acolo și-i vor ucide pe toți dintr-o lovitură”, a gândit el.

În tot acest timp, Creaturile nopții strânseseră armament ca să se pregătească pentru *acest* moment, operațiunea lor cea mai importantă. Iar Madeleine îi sugerase asta prin forma scrisorii ei.

— Alfred, a spus el repede, sun-o pe Dianne. Spune-i să ia un taxi spre casă chiar în momentul ăsta. Acum. N-ar trebui să fie acolo în seara asta. Scoate-o de acolo. Spune-i, spune-i…

— Conașule Wayne, liniștește-te.

A urmat o pauză la celălalt capăt, apoi Alfred a spus:

— O s-o sun imediat. Ce se întâmplă?

Bruce a deschis gura să răspundă, dar chiar atunci a observat că și alții în birourile secției de poliție, dincolo de pereții de sticlă ai cabinei telefonice, își întorseseră atenția spre televizoare.

„Nu”, a gândit el.

Pe ecrane, putea să vadă cum jurnaliștii s-au întors brusc, în timp ce se auzeau țipete de undeva din clădire. Mașini de poliție au tras în fața intrării principale. Printre ele erau și drone de securitate Ada și două camioane SWAT, iar Bruce se uita cu groază cum polițiștii ieșeau repede din vehicule, înarmați cu puști și veste antiglonț.

„E prea târziu”, a gândit Bruce.

Creaturile nopții atacau.

Cuvintele reporterului, auzindu-se tot mai slab, au ajuns până la urechile lui Bruce.

— … a confirmat că cel puțin o sută de invitați, printre care procurorul general al orașului Gotham,

vice-primarul, Lucius Fox de la Waynetech și mulți alți civili nevinovați sunt ținuți ostatici de către Creaturile nopții. Este posibil să apară o cerere de răscumpărare foarte curând, deși deocamdată nu avem informații despre ce ar putea să conțină aceasta.

Lucius era captiv înăuntru.

„Și Dianne e acolo”, a gândit Bruce.

La fel și o sută de alți oameni, care ar putea să moară în noaptea asta. Bruce a simțit cum i se urcă inima în gât. Cu telefonul în mână, putea să-l audă pe Alfred în receptor cum îl striga, dar se simțea undeva foarte departe, cu mintea amorțită. Dianne se dusese acolo în seara asta ca să-l susțină; ea îi fusese mereu alături, în tot calvarul ăsta, iar acum, el îi punea din nou viața în pericol.

„Trebuie să-i scot de acolo. Trebuie să fac ceva să repar asta”, a gândit el.

Dintr-odată dronele de la intrare s-au întors de la stradă. Ciudat.

S-au activat în poziție de ofensivă, pe măsură ce polițiștii se apropiau. Bruce *a* clipit nedumerit.

„Ce se întâmplă?”, a gândit el.

Primul echipaj SWAT s-a ghemuit la pământ, cu armele îndreptate spre drone, dar acestea au înaintat, blocând intrarea în clădire.

Reporterul s-a întors încruntat la cameră.

— Tocmai am primit informații că ceva pare să fie în neregulă cu dronele Ada de la Waynetech. Ceea ce vedeți aici, la intrarea în sala de concerte, este că au devenit agresive cu poliția Gotham.

„Madeleine”, a gândit Bruce.

A știut imediat. Madeleine a găsit o cale să intre în sistemul dronelor, transformându-le din forțe de securitate în propria armată a Creaturilor nopții.

Bruce s-a cutremurat când și-a amintit comentariile ei derutante.

„Să n-ai niciodată încredere în tehnologie”, spusese ea.

Și se pare că avusese dreptate, mai ales când ea era în spatele tehnologiei.

Bruce a mijit ochii. A început să tremure la gândul că Lucius era cu mâinile legate, că Dianne era amenințată cu arma de vreo Creatură a nopții.

„M-am săturat să fiu prada ta”, a gândit Bruce, uitându-se fix la ecran. „O să fii a mea acum”.

— Conașule Wayne! Alfred încă îl striga la telefon. Conașule Wayne? Ce se întâmplă?

— Facem o echipă bună, nu-i așa? a răspuns Bruce, vorbind mai încet în receptor. Pentru că trebuie să mă ajuți, Alfred. Trebuie să ajung la gală urgent.

Capitolul 22

În ciuda faptului că Bruce era ținut într-o celulă, fără posibilitatea de a ieși pe cauțiune, nu părea că rămăseseră mulți polițiști să-l păzească. Secția de poliție era într-o stare de haos; toți polițiștii care putuseră fi trimiși fuseseră detașați la sala de concerte, în timp ce aceia nevoiți să rămână fie răspundeau la telefoanele care sunau în continuu, fie se uitau cu groază la evenimentele care se desfășurau la știri.

Bruce putea să audă toată zarva din celulă; oricât de mult ar fi încercat, de unde stătea, reușise să vadă doar o mică parte din ecranul unui televizor. Era târziu acum, aproape de miezul nopții, momentul în care gala ar fi fost în plină desfășurare. În schimb, ce

ar fi trebuit să fie o noapte de comemorare și sărbătorire devenise cea mai mare luare de ostatici din istoria orașului Gotham.

Bruce se plimba de la un capăt la celălalt al celulei. Nu avusese mult timp la telefon ca să-i spună lui Alfred ce îi trebuia; și fusese prea riscant să-i dea prea multe detalii cu atâția polițiști în apropiere. Dar Alfred, ca întotdeauna, n-a avut nevoie de multe explicații.

Bruce nu știa ce ar face dacă ar da cu ochii de Madeleine; dacă ea se făcea într-adevăr vinovată de toate astea, atunci faptul că i-ar vorbi cu siguranță n-ar fi oprit-o. Cu toate astea, Bruce nu-și putea scoate din minte felul în care Madeleine și-a aplecat capul spre el, sau expresia de pe fața ei când i-a spus: „În urma unei tragedii personale pot ieși două feluri de oameni… Tu ești acela care iese mai luminos”. În spatele labirintului derutant de acțiuni și expresii ale feței, exista oare o părticică din Madeleine, oricât de mică, ce credea cu adevărat în ceea ce spusese?

Bruce a mijit ochii. Trebuia să știe de ce Madeleine îi făcuse una ca asta. Trebuia s-o aducă în fața justiției. Și mai mult decât orice, trebuia s-o oprească înainte ca Creaturile nopții să răănească mai multă lume. Hotărârea asta îi ardea prin vene ca o flacără întunecată.

— Mai aduceți o mașină de luptă, a spus cineva în timp ce se auzeau pași alergând pe holurile secției. Nu avem timp… dronele au început să tragă.

„Dronele au început să tragă”, și-a zis Bruce cu răsuflarea întretăiată.

Creaturile reușiseră să deturneze toate dronele Ada de la gală și să le transforme în mașini de ucis. Dacă ei – adică Madeleine – au reușit să găsească o

cale de a accesa și de a reprograma și dronele din interiorul Waynetech, sau să obțină controlul asupra tuturor armelor de acolo, atunci forțele de poliție ale orașului Gotham vor fi copleșite.

— Haide, Alfred! a spus Bruce în șoaptă.

Detectiva Draccon a trecut în grabă pe lângă ușa celulei. Când a văzut-o, Bruce i-a strigat:

— Doamnă detectiv! Doamnă detectiv Draccon!

Ea s-a întors și s-a uitat la Brice cu ochi scăpărători.

— Trebuie să-mi dați drumul, a strigat Bruce. Pot să vă ajut să intrați în sala de concerte. Pot…

— Rămâi unde ești, Bruce, i-a strigat ea. Vei fi în siguranță aici.

Bruce a privit-o cum se grăbea pe coridor să-i prindă din urmă pe ceilalți polițiști, urmată de oamenii ei.

Pe măsură ce haosul de la televizor continua, atmosfera de la secția de poliție s-a liniștit tot mai mult. Jumătate din lumini erau stinse, iar singurele persoane care nu erau de serviciu rămăseseră câțiva paznici care aveau toată atenția îndreptată spre televizoare și telefoane. Bruce a strâns tare barele celulei, apoi a închis ochii, a plecat capul și a alunecat ușor, ghemuit, lângă ușă. Cum de au luat lucrurile o întorsătură atât de greșită? Iar acum el era închis acolo, incapabil să ajute cu ceva.

— O, mulțumesc, a spus Harvey Dent cuiva. Da, am venit să-l văd pe tata.

Bruce a deschis brusc ochii, văzându-l pe Harvey cum intră în zona de detenție cu un polițist care mergea repede pe lângă el. Harvey nu s-a uitat imediat în ochii lui Bruce, iar când polițistul i-a arătat cu mâna o celulă de-a lungul coridorului, i-a zâmbit

grav bărbatului.

— Da, mă descurc de aici. Mulțumesc, domnule polițist.

— Bine, puștiule. Ai 10 minute la dispoziție.

Polițistul a plecat în grabă, distras de haosul din birou.

— Harvey? a spus Bruce încet când i-a întâlnit privirea prietenului său.

— Bruce, a spus Harvey printre dinți, îndreptându-se spre celula lui. Aici erai.

— Ce faci aici? l-a întrebat Bruce în timp ce Harvey s-a apropiat și a pus mâna pe barele celulei. Ai venit să-l vezi pe tatăl tău…?

Harvey i-a zâmbit trist.

— L-am denunțat, în sfârșit, a spus el. L-au arestat.

La auzul vorbelor lui Harvey, Bruce a clipit fără să se poată abține să zâmbească. După tot acest timp, prietenul său i-a ținut piept tatălui său.

— Ți-ai… ți-ai denunțat tatăl? Îl țin în zona asta de detenție?

Harvey a dat din cap afirmativ.

— Da. Dar n-am venit să-l văd pe el. A fost doar o scuză foarte bună ca să-i fac pe polițiști să mă lase să vin aici.

Harvey i-a arătat lui Bruce o cheie. Bruce s-a uitat la ea și zâmbetul i s-a transformat în șoc.

Era cheia de la celula lui.

— Se pare, a spus Harvey în șoaptă, că am niște mâini foarte abile, iar Alfred este extrem de convingător.

„Alfred”, a gândit Bruce.

Bruce s-a uitat fix la Harvey.

— Alfred a pus asta la cale? Mă ajuți să evadez?

— Hei, să fii flatat că sunt dispus să încalc legea pentru tine și pentru Dianne.

Harvey a băgat cheia în încuietoare.

— Locul tatălui meu chiar e aici, al tău nu. Acum, hai să plecăm.

În oricare altă noapte, zona de detenție a secției de poliție Gotham ar fi fost un loc din care era aproape imposibil să evadeze cineva. Detectiva Draccon l-ar fi interogat pe Bruce din nou înainte să se lumineze de ziuă; ar fi fost două schimburi ale polițiștilor, nu unul singur, iar atenția tuturor nu ar fi fost concentrată asupra ecranelor de pe perete, care arătau coșmarul evenimentelor ce aveau loc.

Dar în seara aceea, pe când Creaturile nopții țineau întregul oraș ostatic, Bruce a reușit să se strecoare de-a lungul unuia dintre coridoarele secției de poliție, într-un ritm alert, cu capul în jos și umerii tensionați, cu privirea fixată pe Harvey, care se grăbea în fața lui. Cei doi încercau să scape pe singura ușă din dos a clădirii, care dădea în parcarea spălată de ploaie din spatele secției.

Deodată, Harvey a sărit într-o parte și s-a înghesuit într-un colț, unde erau toaletele. Bruce a făcut la fel. O secundă mai târziu, un polițistă tânără a trecut în grabă pe lângă ei, cu mâna pe arma de la șold. Și-au ținut respirația până a trecut. Pe măsură ce se îndepărta, au auzit-o strigând.

— A mai rămas cineva aici? Am cerut mai multe întăriri.

— Garda Națională este pe drum, i-a răspuns o voce de undeva de pe coridor.

Bruce a auzit pași care alergau în direcția opusă lor, zgomotul fiind tot mai slab. A răsuflat ușurat.

— Haide, s-a răstit Harvey.

Au ieșit iar repede pe hol. Pe când mergeau, Bruce a auzit un alt strigăt venind dinspre zona de detenție.

— Credeam că Draccon îl ține pe Wayne aici!

— Așa este…

— Cum naiba a făcut rost de cheie?

— Sun-o pe Draccon… avem un evadat…

Bruce a scrâșnit din dinți în timp ce atât el, cât și Harvey au luat-o la fugă.

„Se pare că acum sunt oficial un fugar”, și-a zis Bruce.

Cei doi au dat buzna pe ușă, au ieșit în noapte și au lăsat închisoarea în urmă.

De-abia au făcut câțiva pași, când o mașină neagră s-a oprit în fața lor cu scârțâit de roți. Aceasta nu era mașina impunătoare în care Alfred îl ducea pe Bruce unde avea nevoie, ci o mașină de la Waynetech, lucioasă și neagră, care nu ieșea în evidență, iar suprafața ei se camufla bine în noapte.

— Cineva are nevoie de o mașină? a spus Alfred.

Bruce nu și-a putut stăpâni un rânjet. El și Harvey au intrat repede în mașină. Nici n-a apucat să închidă bine portiera de la locul din dreapta, că Alfred a apăsat tare piciorul pe accelerație și au ieșit în viteză din parcare. În oglinda retrovizoare au văzut-o pe tânăra polițistă cum iese în grabă din secție, tocmai la timp ca să-i vadă cum se depărtează în trombă.

— Puțin mai încet la curbe, Alfred, a reușit Bruce să spună, în timp ce frânele au scrâșnit și ei au țâșnit într-un tunel care ieșea în autostradă.

Alfred a chicotit. Încă mai avea brățara de la spital la încheietura mâinii.

— Mașinile Waynetech nu sunt făcute să iei ușor curbele cu ele, conașule Wayne.

— Și te mai miri de la cine am moștenit pasiunea pentru viteză, a spus Bruce.

Bruce simțea cum stomacul îi atinge șira spinării. Chiar în Aston Martin-ul lui, nu reușise să conducă în felul în care Alfred o făcea acum.

— Am fost în Forțele Aeriene ale Marii Britanii, conașule Wayne, a răspuns Alfred pe un ton sec. Cel puțin eu am o scuză. Doar pentru că cineva *poate* să facă un lucru, nu înseamnă și că *trebuie* să-l facă. Mă aștept să nu folosești momentul ăsta împotriva mea data viitoare când ai chef de o plimbare cu mașina.

— O să-ncerc, a reușit Bruce să răspundă în timp ce se ținea strâns de scaun.

În spate, Harvey devenise verde la față.

— De ce ai fost de acord să mă ajuți să evadez, Alfred? Eram sigur c-o să refuzi. Pe motiv că e prea periculos și chestii.

— Madeleine a ta nu este o prietenă bună, a răspuns Alfred în timp ce lua o nouă curbă.

— Nu zău, a spus Bruce încet.

— Vorbesc serios. Am primit o alertă de la conturile tale bancare acum o jumătate de oră. S-au petrecut niște lucruri dubioase.

— Lucruri dubioase?

Cuvintele lui Bruce s-au pierdut în aer, în timp ce Alfred i-a dat telefonul, arătându-i un raport general al conturilor lui.

— Se pare că organizația cuiva a avut nevoie de o infuzie de fonduri, a răspuns Alfred.

Bruce a rămas cu privirea fixată pe trei dintre conturile lui mai vechi, care aveau sold zero; erau conturi pe care le avea înainte de a împlini 18 ani. Toate trei fuseseră complet golite. Bruce a simțit cum i se usucă gâtul.

„Madeleine”, a gândit el.

— La naiba, a spus Harvey încet, privind de pe bancheta din spate peste umărul lui Bruce.

Alte minciuni, altă înșelăciune.

„Nimic din ce mi-a spus Madeleine la Arkham n-a fost adevărat”, a gândit Bruce.

Ea, de fapt, urmărise tot timpul să-i fure banii. Și când el s-a hotărât să se îmbuneze și să-și deschidă sufletul, ea l-a trimis la închisoare și l-a mai și jefuit. Întocmai precum Creaturile nopții. La fel cum le-au făcut tuturor celorlalte victime, înainte de a le omorî. Și asta însemna că de-acum încolo aveau în vizor tot ce reprezenta Wayne Industries, dacă urmau același tipar. Își vor îndrepta atenția asupra noilor conturi care fuseseră deschise pe numele lui, unde se afla grosul averii familiei lui.

— Cu tot respectul, conașule Wayne, a spus Alfred politicos, să fiu al naibii dacă o să las moștenirea părinților tăi să ajungă pe mâinile unui nenorocit de conducător de operațiuni criminale.

Bruce a înghițit cu greu și a încercat să-și canalizeze furia și să acționeze.

„Concentrează-te. Gândește”, și-a spus Bruce.

Și-a îndreptat gândurile către Lucius, care se afla în acel moment printre ostaticii de la gală.

„Nu a pus el la cale un nou sistem de securitate pentru noile mele conturi?”, s-a întrebat Bruce.

Apoi s-a îndreptat de spate.

Sistemul de securitate care îi proteja noile conturi. Nu era de mirare că Madeleine încă nu se atinsese de ele; poate că îi era greu să treacă de scuturile pe care le ridicase Lucius. Poate că ea…

O idee începuse să i se înfiripe în minte.

— Mai am nevoie de ajutor, Alfred, a spus Bruce.

Și din partea ta, Harvey.

Aproape că se aștepta ca Harvey să nu accepte, dar prietenul lui nici măcar nu a clipit.

— Spune-mi ce vrei să fac. Ai un plan?

Bruce a dat trist din cap.

— Începutul unui plan, cel puțin. Harvey… am nevoie ca tu să anunți poliția. Spune-le să nu deschidă focul asupra dronelor. Spune-le să nu atace. Nu știu ce au de gând Madeleine și Creaturile nopții să le facă ostaticilor dacă poliția încearcă să înainteze. Ține-i pe loc, în regulă?

— O să mă arunc în fața lor dacă e nevoie, a spus Harvey, aplecându-se în față ca să prindă tetiera lui Bruce. Numai scoate-o pe Dianne de acolo… și să ieși și tu. Ai înțeles?

— Și tu.

Bruce și Harvey și-au zâmbit. În timp ce Alfred a oprit la marginea străzii, Harvey a ieșit din mașină și, fără să se uite înapoi, s-a îndreptat spre luminile orbitoare.

Bruce s-a uitat cum prietenul lui se îndepărtează. Apoi l-a privit pe Alfred.

— Mai trebuie să facem o oprire.

— Unde?

— Waynetech.

Alfred l-a privit circumspect.

— Lucius te-ar avertiza că niciunul dintre prototipuri nu e gata să fie folosit.

— Spune cel care conduce mașina aceasta. În momentul ăsta, Lucius este ținut ostatic în sala de concerte, a răspuns Bruce. Cred că ne va ierta.

— Nu și dacă nu ieșim vii de acolo.

— Haide, Alfred, a spus Bruce zâmbindu-i tutorelui său. Ce rost are să fii miliardar dacă nu te

poți distra puțin?

Văzând expresia îngrijorată de pe fața lui Alfred, Bruce a adăugat:

— Trebuie să fac asta. O s-o fac cu sau fără ajutorul tău. Dar cu ajutorul tău am mai multe șanse de izbândă.

Alfred a dat din cap.

— Prima dată când mi-am dat seama că vei fi o pacoste a fost când ai dat foc cu o lampă de sudat la magazia veche, unde țineam unelte de grădinărit, a răspuns el. Îți aduci aminte? Aveai 13 ani. Cinci ani mai târziu, iată-ne, eu te ajut și te încurajez, iar tu ești un evadat.

Alfred a vorbit mai încet.

— Datoria mea este de a te menține în siguranță, conașule Bruce. Dar dacă asta înseamnă să mă asigur că nu faci ceva absurd de periculos fără știrea mea, fie.

De data asta, nu era nimeni care să-l întâmpine pe Bruce când au tras mașina la intrarea din spate a Waynetech. Strada era iluminată doar de două felinare.

Bruce a sărit primul din mașină. În timp ce Alfred îl urma, Bruce a ajuns la ușă și și-a pus palma pe monitorul de securitate.

„Te rog, deschide-te”, s-a rugat el în gând.

Monitorul a țiuit o dată, apoi s-a făcut verde și ușa s-a deschis. Bruce a răsuflat ușurat. Înăuntru, razele lunii tăiau podeaua în fâșii, lăsând restul interiorului de sub acoperișul asemeni unui dom scăldat într-o lumină albastră.

Bruce și Alfred au ajuns la capătul coridorului, unde era un alt set de uși culisante. Bruce și-a pus din

nou palma pe ecranul de securitate, dar de data asta ecranul s-a luminat în roșu. Ușile au rămas închise.

— Nu funcționează, a spus Bruce în șoaptă.

— Lasă-mă pe mine, a spus Alfred în timp ce s-a apropiat de Bruce.

Alfred a întins mâna și a pus-o pe ecran.

— E posibil ca Lucius să nu te fi introdus încă în sistemul încăperii ăsteia.

Ecranul s-a făcut verde și ușile s-au deschis, permițându-le să intre.

Bruce a alergat printre standuri, atent la fiecare dintre ele, până când, în sfârșit, a încetinit în fața unei cabine de sticlă, în spatele căreia era expusă costumația de mătase metalică.

„Cu zale microscopice întărite”, spusese Lucius. „Încă nu e gata să fie dată în folosință”, mai spusese el.

Dar era funcțională, și era mai mult decât nimic. Bruce i-a aruncat lui Alfred o privire, iar el a încuviințat din cap.

— Iartă-mă, Lucius, a spus Bruce în șoaptă, apoi a dat un cot cabinei de sticlă, care s-a spart.

Bucăți de sticlă au zburat în jurul lor. Bruce a luat cu grijă costumația de pe umeraș, și a mers mai departe printre standuri.

— Ăsta e planul tău? a întrebat Alfred sceptic, în timp ce Bruce s-a oprit în fața altui stand, unde erau aranjate o serie de săgeți cu laser. Să iei din echipamentul confidențial și experimental al propriei corporații și să te duci la sala de concerte? Pe cont propriu?

— Ăsta e planul, a răspuns Bruce în timp ce a luat câteva dintre săgețile de metal din suportul lor și le-a aranjat cu grijă în rucsac. Dacă ai o idee mai bună,

Alfred, sunt bucuros s-o aud.

Alfred a oftat pe când Bruce s-a îndreptat spre alt stand, de unde a luat un lansator de cablu în miniatură și ceva ce arăta ca o sferă mică. Le-a pus pe ambele în rucsac.

— Conașule Wayne, a răspuns până la urmă Alfred, în timp ce mergeau printre standuri. Poate ai vrea să te gândești mai atent cum vei trece de dronele din jurul sălii de concerte. Am văzut reportajul. Lucius a adus atât de multe drone acolo încât ar putea să țină piept întregului departament de poliție al orașului Gotham. Zale experimentale și câteva bombe cu fum nu te vor aduce suficient de aproape.

Bruce a dat afirmativ din cap.

— Știu. Chiar mă gândeam la asta. Dar uite.

Au ajuns la capătul șirului de standuri. Restul de drone Ada, nemișcate și așteptând comenzi, se aflau de-a lungul unei cărări pe podea.

— Lucius mi-a spus că dronele sunt create astfel încât să nu se atace între ele.

Bruce s-a îndreptat spre mașinării.

— Aș putea să folosesc una ca să pot trece de celelalte. Acestea nu sunt infectate cu ce le-au făcut Creaturile nopții celorlalte.

Alfred nu a părut să se bucure la auzul planului, dar nici nu a spus nimic. În schimb, s-a apropiat de dronă și a studiat-o.

— Cum le activezi?

Bruce și-a scos telefonul, l-a deblocat și a deschis aplicația pe care o instalase Lucius.

— Dă-mi telefonul tău, Alfred.

Când tutorele său i-a dat telefonul, Bruce i-a instalat aceeași aplicație și a atins iconița. Ochii celei mai apropiate drone Ada s-au aprins imediat cu o

lumină albastră și s-au întors în direcția lor, concentrându-se pe Bruce.

— Bună ziua, Bruce Wayne, a spus drona.

Apoi s-a așezat într-o poziție de ghemuit, așteptând noi ordine.

— Acum îmi trebuie o cale de acces în clădire, a spus Bruce în șoaptă.

Alfred s-a încruntat.

— Conașule Wayne…

— M-ai adus până aici, Alfred.

Alfred a dat din cap dezaprobator, dar când a vorbit din nou, a zis:

— Clădirea Seco Financial, de lângă sala de concerte. Wayne Industries finanțează construirea la nivelul de subsol al clădirii, care se conectează cu rețeaua orașului Gotham care face legătura dintre clădiri. Este neterminată, dar probabil se poate folosi.

Bruce a dat afirmativ din cap.

— Perfect. E ce-mi trebuie.

— Și pe urmă ce vei face, conașule Wayne? a întrebat Alfred în timp ce amândoi priveau cum drona întorcea capul și le urmărea fiecare mișcare. Ești sigur că vrei să faci asta?

— Nu sunt sigur de nimic, a recunoscut Bruce.

Și-a pus rucsacul pe umeri.

— Dar nu am de gând s-o las pe Madeleine să scape. Și singura cale s-o opresc este să merg acolo eu însumi.

Capitolul 23

În noaptea în care părinții lui au fost împușcați pe alee, Bruce a stat pe bordură lângă un polițist și a numărat în continuu cele opt mașini de poliție și cele

două ambulanțe care veniseră la fața locului. Acum, apropiindu-se cu mașina atât cât s-a putut de marginea blocadei de la sala de concerte, Bruce a numărat mai mult de două duzini de faruri ale poliției, care luminau așa de puternic încât se vedeau de la o distanță de aproximativ patru străzi. O mulțime de oameni se adunase la marginea blocadei; în spatele lor, străzile erau ciudat de pustii, căci toată lumea se ascunsese în case.

— A apărut un bilet de răscumpărare, a spus Alfred.

I-a făcut lui Bruce un semn cu capul să se uite, în timp ce a activat știrile pe ecranul mașinii.

— Privește, a adăugat el.

Bruce a citit titlurile: CREATURILE NOPȚII CER 500 DE MILIOANE DE DOLARI RĂSCUMPĂRARE, DEMISIA OFICIALILOR ORAȘULUI ȘI ELIBERAREA TUTUROR PRIZONIERILOR DIN PENITENCIARUL GOTHAM ȘI DIN AZILUL ARKHAM.

— Este absurd.

Bruce și-a luat ochii de la ecran. I s-a făcut rău.

„Ei sigur știu”, a gândit Bruce.

Era o declarație politică, ca să încerce să instaureze justiția lor denaturată.

„Sigur știu că orașul nu are cum să elibereze toți deținuții, și or să se folosească de asta ca să justifice omorârea tuturor celor din clădire”, a gândit Bruce, iar inima i-a stat în loc dându-și seama de asta.

„Dianne o să fie una dintre victime”, și-a spus el.

Alfred a tras mașina după colț, pe alee, și s-a uitat la Bruce.

— Mai ești aici? a întrebat el.

Bruce s-a uitat la telefon. Drona Ada îi urmărise pe o altă rută și acum se afla la o stradă distanță de ei.

Bruce deja putea să vadă cum drona aduna informații și detalii despre luarea de ostatici, cu scuturile ridicate în modul defensiv și pregătită pentru posibile atacuri. Când Bruce s-a mișcat, a simțit costumul de protecție pe care îl purta, neted și rece, și armura neagră care îl apăra din cap până în picioare. A luat casca opacă și neagră care întregea armura. În ea, Bruce își putea vedea propria reflexie privindu-l fix, palidă și nehotărâtă. A tras adânc aer în piept și și-a pus-o pe cap.

Spre uimirea lui, sunetele s-au amplificat imediat în cască, și prin vizor totul părea mai clar, culorile fiind mai aprinse și mai vii. Era mai ușor să identifice oamenii în întuneric.

— O să merg pe jos de aici, a spus el cu o voce înăbușită și puțin schimbată. Alfred, stai cu ochii pe drona noastră. Asigură-te că-mi păzește spatele. Dacă ceva merge rău cu ea, oprește-o imediat.

Bruce i-a arătat lui Alfred un transmițător mic pe talie.

— Vei ști unde sunt în sala de concerte, a continuat el.

Alfred arăta de parcă voia să se contrazică cu el încă o dată, să-i spună cât de ridicol era tot planul ăsta. Și că nu prea era mare lucru cu toată organizarea lor.

„O să fur niște echipament și o să intru cu forța”, îi spusese.

Ce urma să facă după ce va reuși într-adevăr să intre? Și-apoi? Cum se va apropia suficient de mult încât s-o găsească și s-o salveze pe Dianne? Sau pe Lucius? Sau pe oricare dintre cei de acolo?

Bruce a făcut o mică pauză; inima îi bătea să-i sară din piept. O parte din el își dorea ca Alfred să-i

spună să nu se ducă. Când i-a întâlnit privirea, și-a dat seama că ce a văzut în ochii lui nu era dezaprobare, lipsă de încredere sau scepticism. Era teamă. Teama de a-l pierde.

— O să stau cu ochii pe tine, a spus Alfred. Scoate-i pe Dianne și pe Lucius… și scoate-te și pe tine în siguranță de acolo. Înțelegi ce spun, conașule Wayne?

Bruce a înghițit în sec.

— Da, Alfred. Promit.

A mai zăbovit un moment, întrebându-se dacă avea să scape cu viață, dacă asta era ultima dată când își vor vorbi.

Alfred i-a făcut un singur semn de încurajare din cap.

— Poți să faci asta.

Bruce a dat la rândul lui din cap, încercând să creadă acele cuvinte, simțindu-se din nou mic. S-a gândit la noaptea în care Alfred i-a ținut umbrela și l-a însoțit înapoi la conac; noaptea în care l-a dus departe de acea alee, și de părinții lui, și de sânge, și de ploaie.

Bruce a deschis gura să-i răspundă, dar nodul din gât era prea mare. Dacă mai aștepta mult, nu era sigur că va mai avea destul curaj.

Așa că și-a luat ochii de la Alfred, a ieșit din mașină și, fără să se uite înapoi, s-a îndreptat spre reflectoarele poliției.

Zgomotul pe care gurile-cască îl făceau se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce Bruce se apropia de baricadă. Polițiștii încercau fără succes să elibereze zona; oamenii se îndepărtau, apoi veneau încet înapoi. Un polițist striga în zadar ca toată lumea să se întoarcă la casele lor.

De la o portavoce din interiorul sălii de concerte

se putea auzi vocea gravă a unui bărbat care rostea noile cereri față de poliție. Vocea lui răsuna în noapte.

— Vrem ca fondurile din trezoreria orașului să fie transferate în conturile noastre în următoarea oră, a strigat el. Dacă veți face asta, vom elibera câțiva dintre ostatici. Dacă nu, atunci vom începe să vă trimitem cadavre. Este alegerea voastră, a orașului Gotham.

„Nu și dacă intervin eu”, a gândit Bruce.

S-a oprit pe o stradă lăturalnică îngustă, ascuns privirilor. După ce a verificat de două ori intersecția, s-a îndreptat spre o ușă mică laterală care ducea în holul pustiu al unui zgârie-nori. Pașii lui făceau ecou, pe măsură ce Bruce s-a îndreptat în grabă spre lift și a apăsat butonul spre nivelul cel mai de jos.

Clădirea Seco Financial avea un nivel de subsol folosit foarte puțin, care se conecta direct cu rețeaua de tunele subterane a orașului Gotham; inclusiv un tunel care trecea pe sub chioșcul de vizavi de sala de concerte. Asta însemna că Bruce putea trece de baricada poliției. Bruce a intrat în spațiul subteran și a mers de-a lungul coridorului pustiu, ignorând magazinele închise de-o parte și de alta.

Când a ajuns la capătul coridorului, Bruce a găsit liftul care să-l ducă din nou la suprafață. A tras adânc aer în piept, apoi s-a urcat. În timpul ăsta, i-a trimis un mesaj lui Alfred. Cu puțin noroc, drona deja își va fi făcut drum spre el.

— Acum e acum, a spus Bruce în șoaptă.

Ajungând la nivelul străzii, liftul s-a oprit și ușile s-au deschis.

O furtună de zgomote l-a lovit din plin. Huruitul elicopterelor deasupra. Sunetul de poc-poc-poc al puștilor cu care o trupă SWAT trăgea în încercarea de

a rupe rândurile dronelor. Un polițist care striga într-o portavoce, cerându-le Creaturilor nopții să se predea. Bruce s-a uitat cu groază de lângă chioșc cum dronele împingeau tot mai în spate rândurile de polițiști foarte bine înarmați. Peste drum de el, un grup de drone păzea una dintre ușile care dădeau în sala de concerte. În spatele lui, la o stradă depărtare, se afla baricada de mașini de poliție care încerca să-i țină pe oameni departe de zona de conflict.

Bruce s-a uitat la telefon, cu mâna tremurândă. Drona lui a ajuns la marginea baricadei. Departamentul de poliție al orașului Gotham urma să o vadă din clipă în clipă. Odată ce începea să alerge, nu-și mai putea permite să se oprească.

Acum era ultima lui șansă să stea departe de conflict.

Mușchii i s-au contractat.

— Acum, Alfred, a spus Bruce foarte încet.

Dinspre baricadă s-au auzit zgomote; o serie de țipete. Bruce a văzut cum o dronă Ada a sărit peste baricadă, complet neatinsă de încercările polițiștilor de a o împușca, și s-a îndreptat spre el. Cele două drone din apropierea ei și-au întors capetele, ridicându-se, dar când drona lui Bruce a venit mai aproape, s-au relaxat, recunoscând-o ca pe una de-a lor.

Bruce nu a ezitat nicio clipă. A luat-o la fugă spre sala de concerte. În spatele lui, i-a auzit pe polițiști dând alarma.

— Nu trageți! Nu trageți! Civil în apropiere!

În câteva secunde, Bruce a trecut în fugă pe lângă bariera de drone și a ajuns pe aleea care ducea spre una dintre intrările laterale ale sălii de concerte. Armura elastică și metalică a costumului de protecție

părea să dea mișcărilor lui forță, sporindu-i agilitatea și făcându-i fiecare salt să pară foarte ușor. Se simțea ca și cum era în simulatorul de la sala de forță, alergând un circuit cu ușurința care venea după ani de antrenament. Respirația îi era constantă. În spatele lui, Bruce a văzut cum cele două drone ostile veneau spre a lui. Deja, cineva dinăuntru reprograma comenzile care împiedica dronele să deschidă focul una asupra alteia. Bruce sperase să aibă mai mult timp, dar sub privirile lui, una dintre dronele ostile s-a ridicat, a îndreptat un braț spre drona lui Bruce și a deschis focul.

Cea de-a doua dronă l-a văzut pe Bruce dând târcoale intrării laterale încuiate. Și-a lungit gâtul, apoi s-a năpustit în direcția lui. Ochii dronei au lucit o lumină stacojie, un semn clar de avertisment, și a îndreptat un braț spre el.

— Retrage-te, civilule, a spus drona. Nu ești autorizat să intri în zona asta.

Oare Madeleine era în spatele ochilor acelei drone? Se uita la el? Ar putea să-l recunoască, deghizat așa? Și dacă ea ar ști că este el… tot l-ar ataca? Bruce s-a ghemuit, tensionat, în timp ce drona se uita fix la el, așteptându-l să se depărteze. Bruce a rămas unde era. Drona s-a ridicat mai sus.

— Ești arestat pentru nerespectarea ordinelor poliției, a spus drona. Mâinile sus.

Bruce a mijit ochii.

— N-ai decât, a răspuns el ca și cum i-ar fi vorbit lui Madeleine.

Drona a ezitat timp de o secundă; poate era chiar Madeleine cea care a ezitat. Apoi a ridicat arma. O lumină albastră a apărut în capătul brațului.

„O să atace”, a gândit Bruce.

Brațul s-a îndreptat spre el. Bruce s-a aruncat într-o parte cu o clipă înainte ca brațul să-l lovească; în schimb, s-a izbit de ușă, spărgând-o într-o explozie de cioburi. Bruce și-a apărat gâtul și fața cu brațele. În timp ce drona a venit spre el și s-a ridicat din nou gata de atac, Bruce a sărit în picioare și s-a aruncat prin spărtura din ușă. Drona a început urmărirea.

Bruce a intrat pe un coridor îngust. Doi bărbați îmbrăcați cu totul în negru, care făceau de pază, au ridicat armele și le-au îndreptat spre el. Au rămas muți de uimire când au văzut drona năvălind după el. Bruce a reacționat din instinct, s-a aruncat în fața lor și l-a lovit cu piciorul pe primul paznic, doborându-l la pământ. În timp ce cădea, drona s-a întins și l-a prins, ținându-l în strânsoare și ridicându-l în aer. Bărbatul a țipat, a îndreptat arma spre dronă și a deschis focul. Gloanțele au ricoșat pe suprafața metalică. Bruce s-a ferit. Gloanțele l-au lovit pe cel de-al doilea paznic în picior. Acesta a căzut la pământ, țipând.

Bruce l-a prins de braț pe paznicul rănit și l-a târât de-a lungul coridorului, apoi au dat colțul și au rămas în siguranță, în timp ce drona din spatele lor și-a dat seama că o prinsese pe una dintre Creaturi. O defecțiune care trebuia reparată.

Paznicul rănit s-a uitat nedumerit la el, dar Bruce nu avea timp să-i explice că nu se afla acolo ca să rănească pe cineva. L-a lăsat pe bărbat unde era și a fugit mai departe.

Bruce mai fusese în sala de concerte de două ori, așa încât a recunoscut etajul la care se afla ca fiind coridorul ce dădea în cel mai mic dintre cele două foaiere. Oare unde îi țineau Creaturile pe ostatici? În spatele lui, Bruce a auzit strigătele primului paznic, care fusese eliberat de dronă.

— A intrat cineva! a spus el. Nu… nu știu… poate un polițist… avea o cască neagră…

A activat unul dintre ecranele de pe cască, și deodată pereții din jurul lui au devenit transparenți și asemeni unei rețele; semnalele de căldură a șase Creaturi s-au aprins în spatele pereților, toate poziționate în direcția lui și îndreptându-se spre el. Bruce a privit în sus spre tavan. Și acesta era transparent, iar mai sus cu trei etaje a văzut un grup dens de semnale de căldură, adunate în zona de mezanin a sălii de concerte.

„Ostaticii”, a gândit Bruce.

Coridorul unde se afla el s-a deschis deodată într-un foaier, în care fundele de mătase și banner-ele lungi ale galei erau acum într-o mare dezordine. Bruce a cotit brusc ca să se apropie de centrul încăperii, în timp ce câteva semnale de căldură din sala învecinată veneau în grabă spre el. Când urmăritorii au ajuns în foaier, Bruce s-a repezit într-un coridor pustiu și *a* continuat să alerge. S-au auzit strigăte din spatele lui. Bărbații au încetinit derutați, încercând să-și dea seama unde a dispărut. Bruce și-a îndreptat atenția către cea mai apropiată casă a scării. Vedea clar semnale de căldură acolo, dar erau doar trei, iar dacă făcea totul cum trebuie, reușea să treacă de ei. A ajuns la capătul coridorului și s-a izbit de ușa casei scării. O alarmă a început să urle.

Bruce s-a uitat în sus pe scări. N-a fost nevoie de tehnologia de detectare a căldurii ca să-i vadă pe cele două Creaturi alergând spre el, în timp ce cizmele lor răsunau pe treptele de metal. Pe măsură ce înainta, Bruce a scos bomba mică și rotundă din rucsac, apoi a alergat în întâmpinarea lor, urcând două trepte deodată. Când a ajuns în capătul primului palier, a

lovit bomba de perete cât de tare a putut.

O bubuitură a răsunat pe casa scării, făcând urechile să țiuie. Din bombă a explodat fum, ridicându-se într-o clipită, înecând totul în beznă. Bruce a avut dintr-odată un sentiment de neliniște, ca și cum era din nou acasă, când conducătorul Creaturilor dispăruse într-un nor de fum. Se auzeau țipete derutate de la Creaturile aflate pe trepte.

Prin ochelari, Bruce încă putea să vadă conturul scărilor și semnalele de căldură ale atacatorilor. Unul dintre ei a deschis focul, iar toți arătau ca niște scântei roșii-aurii care dispăreau. Bruce a țâșnit prin fum asemeni unei fantome.

La jumătatea primului palier, a dat nas în nas cu prima Creatură.

Bărbatul a deschis gura ca să strige, ridicând arma în același timp. Dar era mult prea târziu. Bruce l-a lovit cu furie în falcă. Pumnul a avut efect; brațele bărbatului au căzut imediat. Bruce l-a prins înainte ca acesta să cadă la podea și l-a sprijinit leșinat de balustradă. Apoi și-a continuat drumul sus pe scări.

Alte două Creaturi i-au apărut în cale. Bruce s-a aruncat la pământ în timp ce una dintre ele a deschis focul asupra lui, iar gloanțele au trecut șuierând pe lângă umărul său.

„Nu gândi, mișcă-te tot timpul”, și-a zis Bruce.

L-a prins pe primul de picioare și l-a făcut să cadă pe spate. Cea de-a doua Creatură, o femeie, s-a năpustit cu cotul spre el, țintindu-i gâtul, dar Bruce s-a ferit tocmai când o nouă rundă de gloanțe s-au înfipt în perete. Bruce a dispărut în fum înainte ca cele două Creaturi să se întoarcă spre el.

Deodată, o voce a răsunat în difuzoarele de pe hol. Era o voce pe care Bruce a recunoscut-o, și timp de o

secundă, a ezitat pe scări.

— Oprește-te.

Era Madeleine.

„Ea chiar e aici”, a gândit Bruce.

— Întoarce-te acum, sau vei pune viețile ostaticilor în pericol.

Cuvintele ei l-au făcut pe Bruce să devină foarte furios. Poate că, tot acest timp, ea a fost conducătorul Creaturilor nopții.

„Când îmi pui prietenii în pericol”, a gândit Bruce, „nu voi sta niciodată deoparte”.

Bruce s-a oprit o secundă. Dacă într-adevăr vor începe să ucidă ostaticii?

„Nu mai am mult timp”, a gândit el.

Bruce a mijit ochii și și-a continuat fuga pe scări.

O altă Creatură, o femeie, i-a apărut în cale, dar Bruce o văzuse de departe și era pregătit. A sărit la atac înainte ca ea să poată trage; genunchiul lui a lovit-o cu putere în coaste și ea a căzut la pământ cu un țipăt răgușit. Bocancii lui Bruce au răsunat pe scări.

Într-un final, Bruce a ajuns în capul scărilor. A deschis ușa cu o lovitură de picior și a ieșit în foaierul șerpuit al balcoanelor din sala de concerte. Bocancii lui au călcat pe mochetă. Cu ajutorul ochelarilor, Bruce a văzut prin pereți unde se afla sala de concerte, la capătul foaierului șerpuit. Ostaticii erau acolo. Bruce a luat-o din nou la fugă. În timp ce alerga, și-a atins urechea.

S-a auzit vocea lui Alfred.

— Poliția a reușit să intre, a spus el. Prin deschizătura pe care ai făcut-o tu.

Bruce a deschis gura ca să răspundă. Dar nu a mai apucat. În acel moment, ușa care dădea în balconul

sălii de concerte s-a deschis, făcându-l pe Bruce să se oprească.

Madeleine.

Ea stătea acolo cu un pistol în mână. Lui Bruce i se părea ciudat să o vadă fără o barieră de sticlă care să-i despartă, ca și cum ea ar fi intrat în lumea lui dintr-o realitate paralelă. Madeleine arăta complet diferit de cum își amintea el de la Azilul Arkham. Nu mai avea salopeta albă de deținut. Era îmbrăcată din cap până în picioare în haine albastru-închis, de soldat; bocanci cu vârfuri întărite de metal, tocuri pentru arme la cureaua ei lată, o bluză cu mânecă lungă pe sub vesta antiglonț. Avea mâinile ascunse de mănuși negre de piele. Părul ei lung și negru era strâns într-un coc.

Oare câte versiuni ale ei mai avea Bruce să cunoască? Ochii ei nu mai aveau acea familiară privire misterioasă și jucăușă. Nu era nimic amuzant la ea acum; nu mai era fata aceea care se întindea ca o dansatoare senzuală, care-și punea un deget subțire pe buze ca să-l întărâte, care se strângea ca o minge pe pat sau care își îmbrățișa genunchii. Aceasta era adevărata Madeleine, rece și dură, și făcută din oțel. Cineva capabil să comită trei crime.

— Cine ești? a întrebat ea cu arma îndreptată spre el.

Cum a putut să se îndrăgostească de fata asta? Ea era o străină acum; poate că a fost mereu o străină, iar el nu a știut niciodată nimic despre ea. Oare va muri de mâna ei în seara asta? Oare ea va dormi neîntoarsă după aceea?

Nimic din toate astea nu mai contau. Îi ținea pe Dianne și pe Lucius ostatici, iar Bruce nu avea de gând să plece de acolo fără ei. Bruce a făcut un pas

sigur înainte.

Colțurile buzelor ei s-au ridicat, iar ea s-a îndreptat, aplecându-și capul spre el în felul acela familiar și batjocoritor al ei.

— Aha, a spus ea. Tu.

Îl recunoscuse după mers. Era ageră, ca de obicei. A mutat arma din dreptul lui și a dus-o în direcția ușii sălii de concerte. În același timp, ușa s-a deschis și a apărut o Creatură care târa o persoană ce se zbătea. Lui Bruce i-a stat inima.

Era Dianne. Se lupta să se elibereze de brațul care o ținea de gât, pe fața ei văzându-se atât teroare, cât și furie, dar Creatura nu o slăbea din strânsoare.

Creatura era Richard Price.

Bruce a fost atât de uimit să-l vadă pe vechiul lui prieten, încât aproape că i-a strigat numele, înainte să-și aducă aminte că nimeni nu trebuia să știe că el era acolo.

„Richard?”, a gândit Bruce. „Una dintre Creaturi?”

Dar în spatele expresiei amenințătoare de pe fața lui Richard era frică pură; iar în secunda aceea, când l-a privit drept în ochi, Bruce și-a dat seama că Richard era la fel de speriat ca Dianne să se afle acolo. La fel ca Bruce însuși.

Madeleine a îndreptat arma spre capul lui Dianne.

— Nu te apropia mai mult de atât, i-a ordonat lui Bruce.

Bruce a încremenit, uitându-se la Richard.

— Dă-i drumul, s-a răstit el, cu o voce distorsionată.

Richard a părut că vrea să facă o mișcare, ca și cum ar fi vrut să-l asculte Bruce, dar Madeleine i-a făcut un singur semn cu arma. Imediat, Richard a

revenit la ceea ce i se spusese să facă. Părea să aibă ochii roșii, ca și cum ar fi plâns.

Madeleine a făcut un semn cu capul spre rucsacul lui Bruce.

— Aruncă-ți jucăriile aici. Acum.

Bruce s-a uitat în ochii negri și înspăimântați ai lui Dianne. Ea nu părea să-și fi dat seama cine era el, dar încerca să dea din cap, spunându-i curajoasă să n-o facă. Bruce și-a dat rucsacul jos din spate și i l-a aruncat lui Madeleine. Ea l-a prins dintr-o mișcare și și l-a aruncat pe umăr.

— Mulțam, a spus ea.

Apoi privirea ei s-a îndreptat undeva în spatele lui Bruce, și a făcut un semn aproape imperceptibil din cap.

Bruce a încercat să se întoarcă, dar înainte să reușească, ceva dur l-a lovit cu putere în ceafă. I s-a părut că i-au explodat stele în fața ochilor. Și-a pierdut echilibrul. Totul în jurul lui a devenit întunecat și sufocant. În timp ce cădea la podea, singurul lucru pe care l-a mai putut auzi a fost țipătul lui Dianne.

Capitolul 24

Primul lucru pe care Bruce l-a auzit când și-a venit în fire a fost vocea caldă și familiară a lui Madeleine. Cuvintele ei parcă pluteau undeva deasupra lui. A încercat să se uite în direcția ei, dar durerea îi radia în tot capul, ca și cum o mie de cuțite l-ar fi înjunghiat în țeastă. A scos un geamăt răgușit și s-a oprit.

— Ar trebui să-i dai casca jos, a spus o voce pe care nu a recunoscut-o.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta, nu tu, a răspuns Madeleine.

— Dar șeful vrea informații de la el, și dacă…

— Dacă vrei să mergi să discuți direct cu el, n-ai decât. Acum, nu-mi mai irosi timpul.

A urmat o tăcere resemnată.

— Da, bine.

Bruce a încercat să se concentreze, în ciuda durerii. Madeleine nu era conducătorul, dar cu siguranță avea un grad mare în organizație. Oare ce făcuse cu Dianne? Unde au dus-o? De ce nu l-a ucis Madeleine încă? Ce informații voiau de la el? Bruce a rămas nemișcat, în timp ce devenea tot mai conștient de locul în care se afla, ținând ochii închiși, respirând regulat, în încercarea de a-i convinge pe cei din jurul lui că nu asculta.

— Ce naiba a fost cu drona aia independentă? a întrebat o altă voce. Am crezut că te-ai asigurat ca toate comenzile să fie încărcate în același timp.

— Nu era de la noi, a spus Madeleine. Nu era în rețeaua noastră. Nu am nicăieri numărul de serie.

— Probabil a venit din altă parte, de unde și le-o ține Waynetech.

— Îl ai pe Lucius Fox acolo, în primul rând. Du-te și întreabă-l pe el.

La auzul numelui lui Lucius, inima lui Bruce a tresăltat.

Oare se aflau acum înăuntrul sălii de concerte? Vocile lor nu făceau ecou în felul în care ar fi făcut-o dacă s-ar fi aflat în fața scenei, și era liniște. Nu se auzea tropăitul pașilor ostaticilor, nu se auzea niciun plânset sau vreo șoaptă. După un moment de concentrare, Bruce a putut să deslușească sunetul ușor făcut de un aparat de aer condiționat. Să fie biroul vreunui administrator? O cameră de aprovizionare?

— Își revine, a spus Madeleine, apropiindu-se.

Bruce a deschis ochii. De-a lungul a două oglinzi mari de pe un perete se aflau becuri care îl făceau pe Bruce să mijească ochii din cauza luminii lor calde și pătrunzătoare. Sub oglinzi se găseau două măsuțe de toaletă, fiecare plină nu cu creme și perii și cosmetice, ci cu pușți și laptop-uri.

„Garderoba din spatele scenei”, a gândit Bruce amețit.

Bruce și-a întors capul și a văzut-o pe Madeleine stând pe un scaun lângă el, cu coatele sprijinite nepăsător pe genunchi, cu degetele împreunate. Îi studia casca, dar n-a întins mâna s-o atingă. În spatele ei erau trei Creaturi, doi bărbați și o femeie; toți trei se uitau încruntați la Bruce, cu armele pregătite.

Cât de ciudat era – și-a dat Bruce seama – că rolurile fuseseră inversate; că el era acum prizonierul, iar ea paznicul.

— E polițist? O să supraviețuiască? a întrebat cel de-al treilea, cel mai tânăr dintre ei.

Vederea lui Bruce a devenit suficient de clară încât să-și dea seama că Richard era cel care vorbise. Avea fața foarte palidă și ținea arma cu atâta stângăcie, ca și cum nu ar fi folosit-o niciodată până atunci.

— Eu… a continuat Richard înghițind cu greu. Eu nu am cerut să rămân… eu nu vreau să fiu aici…

— N-ai avut nimic împotrivă să ne dai codul de la conturile tatălui tău, a răspuns Madeleine fără să se uite în spate.

Richard s-a făcut alb ca varul. Apoi fața i s-a contorsionat într-o grimasă de vinovăție și suferință.

— Am crezut că vreți doar banii lui! Am crezut că… și acum l-ați…

— Ellison, Watts, scoateți-l pe puștiul cel nou de aici, l-a întrerupt Madeleine, făcând un semn cu capul spre ușă. E ca și cum ascult un nenorocit de disc zgâriat. Haide.

Creaturile nu au așteptat să li se spună de două ori. Imediat s-au îndreptat și au ieșit din încăpere în șir indian, lăsându-l pe Bruce singur cu ea.

Gândurile i se învârteau în minte. Era Richard ținut împotriva voinței lui? Poate că el și tatăl lui au avut neînțelegerile lor, dar nu părea că Richard ar fi avut vreo idee că Creaturile nopții îi vor sparge casa și-i vor omorî tatăl. Poate că Richard fusese șantajat să facă și alte lucruri.

Când, până la urmă, ușa s-a închis, Madeleine a oftat și i-a aruncat lui Bruce o privire dezamăgită.

— Scoate-ți casca, Bruce, a spus ea.

Bruce a dus mâna la cască și și-a dat-o jos încet. Aerul răcoros i-a lovit fața.

— Unde e Dianne? a întrebat el. Dacă i-ai făcut ceva…

Madeleine a zâmbit, deși expresia de pe fața ei era mai degrabă dulce-amăruie.

— Știam că tu ești, a spus ea. Stai calm. Prietena ta e doar puțin supărată, dar e teafără.

— Las-o să plece, a spus el privind spre ușă. Și pe Richard Price.

Madeleine a dat ochii peste cap.

— Nu l-am forțat să vină aici, idiotule. Șeful l-a recrutat de bună voie. Richard a crezut doar că se răzbună puțin, s-a gândit că tot ce-o să-l coste pe tatăl lui or să fie niște bani. Prostul.

„Poftim?”, a gândit Bruce.

Bruce și-a amintit de expresia de dezgust de pe fața lui Richard la absolvire, când i-a spus că tatăl lui

l-a dezmoștenit. Apoi s-a gândit la luminile de la girofarurile mașinilor de poliție adunate la reședința familiei Price. Uciderea primarului. Oare Richard era cel care le-a deschis Creaturilor nopții casa lui Bruce ca să poată intra? Chiar și-ar fi vândut Richard tatăl ca să se răzbune?

„O să regreți”, și-a amintit Bruce.

Acelea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase Richard până în seara asta. Amintirea aceasta i-a înghețat lui Bruce sângele în vine și l-a făcut să strângă pumnii. Oare Richard l-a vândut și pe Bruce Creaturilor?

— De când lucrează Richard pentru Creaturile nopții? a întrebat-o Bruce pe Madeleine.

— De câteva luni.

„De câteva luni”, a gândit Bruce.

La evenimentul caritabil din seara când Bruce a împlinit 18 ani, oare Richard îi ceruse accesul în Waynetech într-o încercare de a fura arme pentru Creaturi? Să fi fost faptul că lucra pentru Creaturi motivul pentru care Richard părea mai bine pregătit pentru luptă? Motivul pentru care știa unele mișcări pe care antrenorul lor nu le predase?

— Și de unde știi tu asta? a întrebat Bruce mai departe. Ai fost la Arkham în tot timpul ăsta.

Madeleine a zâmbit ușor.

— Nu ai fost tu singurul care m-a ajutat să evadez din Arkham.

În mintea lui Bruce se realizau rapid conexiuni, făcându-i inima să-i bată cu putere. Consiliul local, și implicit primarul, aveau putere de decizie și acces la Arkham. Iar Richard avea acces la primar. Bruce s-a gândit la creațiile lui Madeleine din hârtie împăturită, și la teoria lui cu mesajele ei secrete. Madeleine

adusese vorba despre cineva din interior care le dădea informații Creaturilor nopții. Oare Richard era cel care le ajutase pe Creaturi să primească mesajele lui Madeleine prin intermediul camerelor de securitate? Oare el se asigurase că lucrătorii potriviți avuseseră acces la celula ei astfel încât să poată evada?

Richard nu era doar un prieten care voia să profite de relația lor. Era un fiu disperat, care dorea aprobare, furios că nu i se oferea asta, și atât de hotărât să se răzbune pe tatăl lui încât se amestecase prea adânc în toată povestea asta cu Creaturile nopții.

Bruce a început să tremure; de furie împotriva celui care îi fusese prieten, sau de amărăciune pentru el, nici nu știa. Dar Madeleine îl păcălise și pe Bruce, nu-i așa?

— Ce i-ai promis dacă face toate astea? a întrebat-o Bruce, scrâșnind din dinți.

— Mai degrabă ce i-am promis că nu vom face, a răspuns Madeleine dând din umeri.

„Restul familiei lui. Mama lui, sora lui”, a gândit Bruce.

Oare Creaturile nopții i-au amenințat și pe ei?

— Sunteți niște animale, a mârâit Bruce.

— Și ți-am spus să pleci din Gotham.

— Ți-ai trimis oamenii să ne omoare, pe mine și pe Alfred la mine acasă, a spus Bruce cu o furie pe care nu se mai obosea s-o ascundă. Cât de generos din partea ta.

Madeleine a scos un sunet enervat.

— Chiar crezi că am luat hotărârea aia în Arkham? Nu fi prost. Și-apoi, nu veniseră să te omoare. Aveam nevoie de tine pentru mai mult de atât.

— Deci ai fost băgată în asta de la început. Să nu minți. Ai mințit destul.

— Nu e o minciună, a spus Madeleine dând din umeri. Ți-am spus doar ce știam în momentul ăla. Nu eram obligată să te ajut. Nu c-ai asculta ce spun.

— Și ce voiai de fapt? Să ai acces la conturile mele? Voiai să-ți finanțez campaniile teroriste, la fel cum au făcut-o și celelalte victime ale tale.

— Ai făcut-o deja, i-a spus ea cu un semn batjocoritor din cap. Mulțumesc pentru generozitate.

— Da, am observat, s-a răstit Bruce. Cum mi-ai spart conturile?

— La fel cum am intrat și în dronele tale corporatiste, a spus ea făcându-i cu ochiul. Oamenii tăi dezvoltă o tehnologie destul de avansată acolo, Bruce. Nu suficient de avansată, dar mi-au trebuit câteva încercări.

— Și de-asta nu sunt mort încă? a spus Bruce zbătându-se, dar legăturile păreau să-l strângă și mai tare. Ai nevoie de mine ca să intri și în celelalte conturi pe care le dețin?

Se putea vedea enervarea pe fața ei. Era tot ce avea nevoie Bruce să vadă ca să-i confirme că Madeleine încercase, dar eșuase să intre în conturile lui noi și securizate. Avea nevoie de el personal ca să le deschidă.

Madeleine a făcut un semn cu capul spre ușa din spatele ei.

— Nu vreau să mori din mai multe motive. Șeful crede că pot să-ți accesez toate conturile. Dar se pare că ai niște coduri la conturile noi, pe care doar tu poți să le deschizi, a spus ea sprijinindu-se pe genunchi. Ți-am spus să stai departe. Dar acum că ești aici, vor vrea să le deschizi și celelalte conturi. Și nu au de gând să fie așa de drăguți ca mine.

Șeful. Bruce și-a adus aminte de bărbatul pe care

l-a văzut la el în casă, și de cum l-a confruntat cu câteva minute înainte ca poliția să dea buzna. Tot a lui era vocea din difuzoare care cerea răscumpărarea? Când a văzut expresia de pe fața lui Madeleine, Bruce a mijit ochii.

— Mi-ai înscenat evadarea, i-a spus el cu un nod în gât. Ai lăsat un bilet care m-a trimis în sala de interogatoriu a poliției, m-ai adus în spatele gratiilor. Foarte drăguț. De ce aș crede ceva din ce spui?

Madeleine s-a uitat la el tristă.

— Crezi că nu am fost sinceră cu mesajul de pe bilet? Bruce s-a zbătut să se elibereze.

— Nu mă jigni. Și când te gândești că am crezut cu adevărat că ai putea să fi mai mult decât o criminală cu sânge rece. Se pare că m-am înșelat. Ce altceva nu mai știu despre tine, Madeleine? Oare chiar ăsta e numele tău adevărat? Minți doar ca să te distrezi? Te face fericită, să te joci cu mintea mea? Îți face plăcere să inventezi povești despre părinții tăi morți, doar ca să-ți bați joc de ai mei?

Madeleine a tresărit, iar pentru câteva clipe, furia lui Bruce s-a estompat.

— Crezi că ți-ai dat seama despre mine, nu-i așa?

— N-ar fi trebuit să-mi dau singur seama dacă ai fi fost sinceră.

Bruce și Madeleine s-au uitat unul la altul în liniște. Atracția ciudată dintre ei, pe care Bruce a simțit-o în tot timpul cât a stat la Arkham a revenit în forță, pătrunzând atmosfera apăsătoare.

Într-un final, Bruce a dat din cap.

— Cine ești?

Madeleine s-a uitat fix la el câteva clipe bune. Și-a țuguiat buzele, ca și cum ar fi încercat să găsească cuvintele potrivite, și pentru prima dată, Bruce a

crezut că poate ea chiar se pregătea să-i spună adevărul, un adevăr, orice adevăr. Madeleine s-a uitat la oglinzile luminate, de unde o priveau reflexiile lor.

— Numele meu adevărat chiar este Madeleine Wallace, a început ea. Și sunt unul dintre conducătorii Creaturilor nopții.

Cuvintele ei păreau adevărate, solide. Dar așa sunaseră și în trecut, iar Bruce nu a spus nimic, încurajând-o să continue.

— Tot ce ți-am povestit despre mama e adevărat, a spus ea. Era un profesor excepțional. Ne-a învățat, pe mine și pe fratele meu, tot ce știa. Amândoi am început să scriem coduri de la o vârstă fragedă, dar eu am fost copilul ei minune; cea care a continuat să învețe atunci când fratele meu s-a îmbolnăvit, a urmat ea, privindu-l pe Bruce. Și-a pierdut slujba încercând să aibă grijă de el. Asta știai deja. A făcut ce a trebuit să facă.

— Așa că a omorât-o pe doctoriță.

— Tu n-ai fi făcut la fel? a răspuns Madeleine pe un ton rece. Spune-mi, nobile Bruce, ce-ai fi făcut dacă părinții tăi ar fi fost împușcați, nu de un hoț la întâmplare, ci ar fi fost uciși de un doctor integru? Dacă ai fi fost orfan în ghetou și nu în cartierul tău luxos? Spune-mi, ai fi fost aceeași persoană care ești azi? Sau ai avea un alt simț al justiției? Crezi că toți trăim o viață cu aceleași privilegii ca tine?

Imaginația l-a purtat pe Bruce, pentru o clipă, la momentul morții părinților lui; s-a gândit cum mama și tatăl său ar fi fost otrăviți de un doctor în uniformă, și-a imaginat cum ucigașul părinților lui ar umbla în libertate, în loc să fie la închisoare.

„Crezi că toți trăim o viață cu aceleași privilegii ca tine?”, spusese Madeleine.

— Și cum rămâne cu toate celelalte lucruri pe care mi le-ai spus? a întrebat el, forțându-se să-i pună întrebările. De ce ai lăsat biletul ăla în celulă? De ce m-ai îndrumat spre ascunzătoarea Creaturilor nopții și ți-ai sabotat propria echipă?

— Știam că aproape eliberaserăm încăperea. Am avut nevoie să-ți ofer ceva, ca să ai încredere în mine. Ăsta era scopul tuturor discuțiilor noastre, Bruce… tu ai fost biletul meu spre libertate. Ești drăguț. Și de mare ajutor.

O mincinoasă și o exploatatoare. Bruce ar fi vrut să se arunce asupra ei, s-o lovească pentru toate minciunile pe care i le spusese.

— Cât despre biletul meu… l-am lăsat ca poliția să te aresteze, bineînțeles, a spus Madeleine dându-și ochii peste cap exasperată.

Bruce s-a uitat cu atenție la ea; ceva din gesturile ei exagerate l-a făcut să creadă că ea ascundea ceea ce simțea de fapt.

— Dacă erai arestat, atunci nu mai ajungea nimeni la tine.

„Atunci nu mai ajungea nimeni la tine”, spusese ea.

— Tu… încercai să mă protejezi? a întrebat el neîncrezător.

Madeleine a oftat. Încă o spărtură în zidul pe care ea îl ridicase, încă un sentiment pe care ea îl ascunsese.

— Tu ce crezi? a șoptit ea. Erai pe listă cu mult înainte să te cunosc. Chiar am spus adevărul despre asta, să știi. Ți-am spus imediat să pleci din oraș. În schimb, tu te-ai dus acasă și ai intrat într-o capcană atât de evidentă.

— Am intrat să-l salvez pe Alfred, a răspuns Bruce.

Nu aveam de gând să-l las acolo.

Madeleine a dat din umeri.

— Cu prețul vieții tale.

Bruce s-a aplecat în față. Doar asta putea să facă, dar chiar și acest mic gest l-a făcut să-l doară capul foarte tare.

— Nu înțeleg de ce ai vrut să mă ajuți, a spus el.

Madeleine i-a zâmbit trist. S-a apropiat până la câțiva centimetri de fața lui. Bruce i-a simțit răsuflarea caldă pe piele, și mângâierea părului ei negru pe braț.

— Poate că nu ți-am spus mereu adevărul, Bruce Wayne, a spus ea încet. Dar ți-am spus adevărul în acea scrisoare.

Și înainte ca Bruce să mai poată spune altceva, Madeleine s-a apropiat de el și l-a sărutat.

Era ca și cum o coardă s-ar fi întins tot mai mult între ei, și dintr-odată s-ar fi rupt, lăsându-l pe Bruce ametit.

„Nu face asta”, a gândit el.

Dar Bruce a simțit cum o sărută înapoi, a simțit-o cum se sprijină de el. Ce încerca oare să facă? Ce însemna asta? Gândurile i se învârteau în minte, iar mușchii i s-au încordat ca o avertizare, dar Bruce a închis ochii și a sărutat-o mai pasional, fără să vrea și fără să se poată desprinde de ea. Madeleine a făcut un sunet ușor de dorință. Poate că Bruce visa din nou, și se va trezi într-o sudoare rece, dar buzele ei erau calde și moi, iar felul în care pleoapele ei îi atingeau obrajii se asemăna atingerii unor fulgi. O căldură l-a străbătut. Își auzea bătăile inimii tare în urechi.

„Nu face asta”, a gândit el.

Dar nu se putea abține. Voia mai mult. Mai mult din ea. Într-un final, Madeleine s-a îndepărtat. Respira

ușor și se uita la el cu o expresie de vulnerabilitate pe față.

— Nu înțeleg, a șoptit Bruce aplecându-se spre ea din instinct, arzând de dorința s-o sărute din nou. Ce faci?

Pentru un scurt moment, Madeleine era la fel de tulburată pe cât se simțea Bruce. S-a îndepărtat de el, încruntată, și a încercat să-și revină. Înfățișarea calmă pe care o avea de obicei era acum una tulburată.

— Eu am ales să merg la Arkham, a răspuns ea până la urmă. Dar nu am anticipat faptul că te voi cunoaște acolo.

— De ce ai alege să mergi la Arkham?

La cuvintele lui, expresia de pe fața ei a devenit din nou una dură. Pasiunea dintre ei s-a mai potolit.

— Nu mă poți opri, și nici pe celelalte Creaturi ale nopții. Încă sunt destule lucruri care înseamnă mai mult pentru mine decât pentru tine.

— Și cum rămâne cu acele crime? a spus Bruce, aplecându-se spre ea atunci când Madeleine a refuzat să răspundă. Chiar tu le-ai comis?

Pentru prima dată, Madeleine a ezitat să răspundă la întrebare.

— Voiai să protejezi pe cineva, nu-i așa? a întrebat Bruce din nou. Ai luat asupra ta vina altcuiva, ai recunoscut crimele, ai mers la Arkham în locul altcuiva. De-asta ai spus că ai ales să mergi la Arkham, nu-i așa?

— Și ce te face să spui asta? a spus Madeleine foarte încet, confirmându-i lui Bruce suspiciunile.

— Pentru că ești mult prea inteligentă să te lași prinsă de poliție plină de sânge, a răspuns el.

Sunetul de pași care se apropiau de afară i-a făcut pe amândoi să tacă. Madeleine s-a îndreptat și, cu o

scânteie în ochi ce semnifica primejdie, s-a depărtat repede de Bruce, în timp ce ușa s-a deschis. Două dintre Creaturile care fuseseră mai devreme acolo se întorseseră, și cu ele venise o a treia persoană.

Atenția lui Bruce s-a concentrat imediat pe noul-venit. L-a recunoscut pe omul acela. Era același bărbat înalt și amenințător pe care îl văzuse la el în casă, cu arma îndreptată direct spre el; era același care avea mască și ochelari, a cărui costumație semăna cu un metal ciudat în lumina slabă. Bruce l-a recunoscut după felul în care mergea, ușor și periculos, asemeni unui tigru. Dar de data asta, bărbatul nu purta mască și avea fața la vedere.

Bruce a încremenit. Asemănarea era izbitoare. Aceiași ochi oblici și întunecați, același ten palid, același păr negru, cu toate că al lui era scurt și des, ciufulit, prin care el își trecea acum mâna. Și spre deosebire de privirea lui Madeleine, mult mai rezervată și calculată, privirea acestui bărbat parcă arunca flăcări. Bruce nici măcar nu trebuia să-l cunoască, pentru a-și da seama că era iute la mânie. Dar ce i-a atras cu adevărat atenția lui Bruce a fost lucirea metalului în contrast cu pielea lui. Benzi ce păreau a fi metalice i se întindeau de-o parte și de alta a antebrațelor, până la coate. Încheieturile coatelor erau complet din metal. Mersul acela periculos pe care îl avea era probabil dat de încheieturile îmbunătățite de la genunchi, care-i ofereau cu mult mai mult control decât avea un om obișnuit.

Madeleine i-a aruncat o privire piezișă, dar Bruce a putut desluși o afecțiune care nu putea însemna decât un singur lucru.

— Ți-a luat ceva timp azi, Șefu’, a spus ea, pronunțând puțin batjocoritor ultimul cuvânt.

Bărbatul acesta, ticălosul conducător al Creaturilor nopții, era Cameron Wallace. Fratele lui Madeleine.

Bruce a putut doar să se uite fix la el câteva momente, în timp ce Cameron i-a rânjit surorii sale fără să fie amuzat.

— E prea distractiv ce se întâmplă afară, a răspuns el, făcând un semn cu capul spre ușă și spre balconul sălii de concerte, apoi spre paznicii captivi, îngenuncheați pe podea la picioarele lor, cu capetele plecate. Dar și aici.

— Ce se întâmplă? a întrebat Madeleine.

— Nu mulțumită ăstora, se pare că au reușit câțiva polițiști să intre printr-un tunel subteran și să ajungă în perimetrul sălii de concerte. Au și câteva drone independente cu ei.

Cameron l-a îmbrâncit pe unul dintre paznici suficient de puternic încât să-l facă să se rostogolească.

— Dacă aș fi vrut ca poliția să dea buzna, aș fi ordonat să-i lăsați să facă asta. Acum mi-ați făcut viața mai grea.

— Nu face asta, Cam, a spus Madeleine cu o voce încordată. Am făcut destul.

Dar chiar în momentul în care ea rostea asta, Cameron a scos un pistol din toc și l-a îndreptat spre primul paznic. Acesta a început să dea disperat din cap.

— Eu am făcut asta, a vorbit Bruce.

Toată lumea s-a întors spre el.

— Eu am trimis poliția prin tunelul acela subteran care ție ți-a scăpat. Eu am trimis dronele independente. Până la urmă, sunt ale mele. Nu sunt ale tale.

— Chiar așa? a spus Cameron, privind în gol, printre Bruce și Madeleine. Atunci asta înseamnă că tu ești Bruce Wayne. Ce plăcere. Îți aduci aminte de mine? Ne-am cunoscut la tine acasă.

— Cam, s-a răstit Madeleine, în a cărei voce creștea încordarea.

— Bună treabă ai făcut aducându-l aici, surioară, a răspuns Cameron.

Cameron și-a îndreptat atenția înapoi la paznicul care plângea. Apoi a apăsat pe trăgaci.

Bruce a tresărit, dar nu și-a ferit privirea, cu urechile țiuindu-i. Bărbatul a căzut la podea țipând, în timp ce glonțul i-a intrat într-o parte. Sângele a țâșnit pe perete. Cameron i-a împușcat și pe ceilalți doi paznici într-o succesiune rapidă; pe unul în braț, iar pe celălalt în mână.

— *Cam,* fir-ar să fie! a spus Madeleine sărind în picioare și împingându-l cu putere pe fratele ei, făcându-l să se dea un pas în spate. Nu avem timp de asta, iar tu irosești oameni foarte buni. Oamenii *tăi.* Chiar trebuie să-ți aduc aminte că suntem sub asediu acum?

— Înveselește-te, surioară. Singurul motiv pentru care nu le trag un glonț în cap ești tu, s-a răstit Cameron la ea, aruncând arma peste umăr. Și nu sunt oameni foarte buni dacă nu pot opri atacul poliției. Acum avem granguri pe proprietatea sălii de concerte.

Cameron le-a făcut un semn cu capul celorlalți paznici să-i scoată din încăpere pe cei răniți, care plângeau.

— Un glonț pentru fiecare greșeală, a strigat el în urma lor. Așa că aveți grijă să faceți cât mai puține.

— Și acum avem trei paznici răniți, s-a răstit Madeleine înapoi. Dacă va trebui să fugim? O să-i

lăsăm să fie prinși de poliție și interogați? Îi târâm după noi? Ne încetinești, idiotule.

— N-am spus că nu o să le trag *niciodată* un glonț în cap, a răspuns Cameron. Așa că las-o moartă.

Bruce s-a uitat amorțit la mochetă. Erau dâre de sânge care duceau la ușă, iar dincolo de ea, încă putea auzi vaietele Creaturilor rănite. Îi răsunau în minte. Deci *acesta* era șeful lor; un om pe care toată lumea îl credea mort, dispărut când era mic. Dintr-odată, modul criptic în care Madeleine vorbea avea sens.

Pe când Madeleine scotea fum pe nări, Cameron a rânjit la ea și a împins-o ușor cu umărul.

— Ți-a plăcut seara ta romantică de-aici?

S-a întors spre Bruce și l-a privit din cap până-n picioare.

— Ai niște reflexe demne de laudă, Wayne. Păcat că nu lucrezi pentru noi. Chiar ai vrăjit-o pe sora mea mai mică.

Madeleine i-a aruncat lui Cameron o privire enervată. Bruce s-a uitat la fratele ei, apoi înapoi la ea.

— Mi-ai spus că a murit, a spus el. I-am citit necrologul pe net.

— Nu e greu să falsifici moartea cuiva, Bruce, a răspuns Madeleine. După ce Cameron a fost la un pas să moară, mama a plecat din țară cu el și a convins un doctor din străinătate să efectueze o procedură experimentală care i-a salvat viața; de unde și încheieturile artificiale pe care le vezi. De atunci, este… diferit.

Madeleine s-a uitat din nou la fratele ei, apoi a dat ochii peste cap cu amărăciune. Bruce s-a uitat la ea cu atenție. Oare procedura la care a fost supus Cameron nu doar i-a întărit corpul, ci i-a și anulat conștiința?

— Să dispari complet de pe radar te poate ajuta cu multe lucruri, Cameron. Nu-i așa? Ai tendința să nu fii principalul suspect atunci când omori oameni, a spus Madeleine pe un ton dur.

— *Tu* ești adevăratul criminal, i-a spus Bruce lui Cameron. Le-ai tăiat gâtul oamenilor ălora și ai obligat-o pe Madeleine să-și asume vina.

— Eu nu o oblig să facă nimic, a răspuns Cameron.

— Am *ales* să mi-o asum, a spus Madeleine. Eu sunt responsabilă de spargerea sistemelor de securitate din casele victimelor. Era treaba mea. Cameron a dus la îndeplinire restul.

În vocea lui Madeleine se simțea din nou o ironie ciudată și, de data asta, Bruce a înțeles că de fapt, ea nici nu plănuise, nici nu fusese de acord cu felul în care Cameron a ucis victimele.

— Am văzut prin ce a trecut mama noastră în sistemul penitenciarelor. Nu aveam de gând să stau cu mâna în sân în timp ce alt membru al familiei mele trecea prin același lucru, cu atât mai puțin Cameron, pentru care mama noastră și-a dat viața ca să-l protejeze.

Cameron i-a zâmbit surorii lui.

— Ce bine că ți-ai revenit, a spus el. Acum chiar putem să mergem mai departe.

— Să mergeți mai departe? a întrebat Bruce.

— Știi de ce i-am omorât pe bogătașii ăia, Wayne? a spus Cameron, și o lumină sălbatică i-a lucit în ochi. Pentru că erau corupți până în măduva oaselor.

Madeleine a făcut o față tristă, dar Cameron a dat din cap.

— Dacă n-ai fi fost Bruce Wayne, ai fi primit o pedeapsă mult mai aspră pentru că te-ai amestecat în treaba poliției. Sunt sigur de asta. Așa că iartă-mă

când spun că îmi place *enorm* să le fur milioanele din conturile bancare, să le tai gâturile, și apoi să le folosesc banii ca să distrug corupția pe care ei o reprezintă, a spus el, făcându-i lui Bruce cu ochiul. Este chiar minunat, nu crezi?

— Nu trebuiau să moară, a intervenit Madeleine, încruntându-se din nou la fratele ei. Îți tot spun că poți obține mai mult de la fiecare jaf dacă îți lași victimele în viață. Să lași ca pierderea averii să le fie suferința.

— Și să evite pedeapsa pe care o merită? a râs Cameron batjocoritor înainte să se uite la Bruce. Fiecare dintre acei așa-ziși *filantropi* a câștigat bani din închisorile privatizate ale orașului Gotham. Spune-mi, atunci, dacă nu meritau ei să moară.

— Nu meritau să moară așa, a spus Bruce furios. Nimeni nu merită. Poate că nici măcar tu.

— Sunt deja mort. Am și certificatul care atestă asta, a spus Cameron.

— Și urmam eu?

Furia se simțea în vocea lui Bruce.

— Ăsta era planul. Deși se pare că cineva te-a avertizat.

Când a spus asta, Cameron i-a aruncat lui Madeleine o privire ucigătoare. Bruce s-a uitat și el la ea. Poate chiar veghease asupra lui, până la urmă.

Bruce s-a întors spre Madeleine.

— Tu *chiar* crezi că cercul ăsta de jafuri, crime și distrugeri merită?

Madeleine a ridicat bărbia.

— Cred că ăsta e un apel de deșteptare pentru Gotham, da, a răspuns ea. Nu am răbdare față de clasa conducătoare care îi protejează pe cei lacomi.

— Și cu mine cum rămâne? a spus Bruce încet. Crezi că merit aceeași soartă cu toți aceia pe care i-ai

lăsat să moară?

— Tu nu trebuia să fii aici, a spus Madeleine cu un glas sugrumat.

Cameron s-a uitat la ea și a oftat.

— Ție chiar ți s-au aprins călcâiele după el, nu-i așa?

Când Madeleine nu i-a răspuns, a dat din cap și s-a îndreptat spre ușă.

— Oricum nu contează. Wayne, e timpul să terminăm cu tine. Arată-i lui Madeleine cum să-ți acceseze și restul de conturi, iar noi o să facem tranzacția repede și în liniște.

„Foarte bine. Trage de timp”, a gândit Bruce.

— De ce aș face-o? s-a răstit Bruce. Pentru că o să-mi tai gâtul dacă nu o fac? La fel ca celorlalți?

Cameron a ridicat o sprânceană la Bruce, de parcă ar fi vorbit cu un copil.

— Pentru că, Bruce Wayne, dacă nu o faci… sunt destui ostatici acolo pe balcon care vor da socoteală pentru încăpățânarea ta.

Bruce i-a aruncat o privire lui Madeleine. Ea s-a uitat sumbru la el.

— Nu mă obliga să fac asta, a spus ea încet, dând ușor din cap.

Cameron n-a auzit-o. În schimb, a deschis ușa și a ieșit.

— Nu sta prea mult, surioară, i-a spus el peste umăr, apoi a plecat, lăsându-i singuri câteva momente.

— Madeleine, a spus Bruce rupând tăcerea. Tu nu ești așa. Pot să văd asta pe fața ta.

Madeleine nu a răspuns, privind hotărâtă spre ușă, dar trupul ei s-a aplecat instinctiv în direcția lui, iar el a simțit căldura apropierii ei.

— Nu contează, a răspuns ea încet, chiar dacă

nesiguranța i se simțea în fiecare cuvânt. Țelurile noastre rămân neschimbate.

— Și ce se va întâmpla cu mine, după ce fratele tău își încheie socotelile aici? a spus Bruce printre dinți. Crezi c-o să mă lase să ies viu de aici? Crezi c-o să mă dea pe mâna poliției? a spus el și a privit spre ușă. Crezi c-o să-i lase pe ostaticii ăștia să plece?

Madeleine nu a răspuns imediat, iar în momentul ei de ezitare, Bruce a văzut adevărul.

— Ție chiar îți pasă, a șoptit el.

Bruce s-a apropiat, disperat să vadă că ceva în legătura lor, sau ce era între ei, era adevărat.

— Nu am vrut ca tu să fii aici, Bruce, a șoptit Madeleine, cu privirea dură.

— De ce?

Madeleine s-a uitat într-o parte, de parcă era pe punctul de a spune ceva, dar apoi s-a răzgândit.

— *De ce,* Madeleine? a spus Bruce încet. Pentru că o să-ți spun chiar acum adevărul. Chiar am crezut că te plac. Și în ciuda a tot ce s-a întâmplat, încă mai simt ceva pentru tine. Nu merge pe calea asta.

Madeleine s-a uitat la el cu o privire sumbră.

— Povestea asta nu poate avea un sfârșit fericit pentru noi, a răspuns ea până la urmă, luându-și ochii de la el și ridicându-se. Așa că hai s-o încheiem.

Capitolul 25

Madeleine l-a condus din garderobă spre etajul cu scena. Bruce a studiat împrejurimile. Erau cel puțin o duzină de Creaturi ale nopții de-a lungul balcoanelor, fiecare în echipament militar și cu spatele întors către etajul de dedesubt.

Oare câte Creaturi ocupaseră sala? Poliția cum

stătea, încercând să intre? Bruce a scrutat locul, căutând o cale de scăpare. Privirea i s-a oprit asupra ușii care ducea înapoi în casa scării. Bruce nu ajunsese pe scările din exterior până sus; dacă ar fi făcut-o, ar fi ieșit pe acoperișul plat al sălii de concerte.

Și-a luat privirea de acolo pe măsură ce mergeau, dar i-a rămas gândul la ieșirea aceea, ideile venindu-i rapid.

Madeleine l-a condus pe niște scări în spirală, și apoi pe ușa unui balcon. Lumina aici era mai difuză, creând o senzație de căldură pe care Bruce o asocia cu momentele în care orchestra își acorda instrumentele. O mulțime de oameni era așezată pe rândurile de scaune, cu spatele întors la Bruce și la Madeleine, ca și cum ar fi fost spectatori, doar că fiecare dintre ei era tensionat și nu vorbea, ci doar întorceau capul din când în când să se uite la Creaturile nopții, care stăteau pe fiecare palier înarmate.

Bruce s-a uitat la fețele ostaticilor, căutându-i pe Dianne și pe Lucius. Unii dintre ei plângeau. Alții erau palizi ca moartea, pe punctul de a leșina. Iar alții aveau mâinile legate, probabil pentru că încercaseră să lupte. Bruce l-a recunoscut pe vice-primar, apoi pe alți câțiva membri ai consiliului local, care veniseră la cel mai recent bal caritabil pe care îl organizase.

Și Richard. Bruce l-a văzut păzind unul dintre culoare. Trebuia să fie foarte ciudat pentru el, să vadă draperiile negre de doliu pentru tatăl lui, s-a gândit Bruce, știind că el era responsabil pentru ce se întâmplase. Richard tresărea ca un iepure ori de câte ori cineva de lângă el făcea cea mai mică mișcare.

Madeleine nu se uita la ostatici, de parcă ar fi

ajutat-o să continue dacă nu-i privea. Bruce a continuat să examineze chipurile cu un nod în gât.

Acolo. Lucius stătea în primul rând, cu o față împietrită, uitându-se fix spre balconul de unde se vedea scena principală.

Și Dianne.

Stătea la marginea ultimului rând, chiar lângă locul unde făcea de pază o Creatură. A fost nevoie de toată stăpânirea de sine de care era capabil ca Bruce să nu alerge spre ea în momentul acela. În spatele ei, era culoarul care dădea spre ieșire. Dianne era speriată, dar vigilentă. Și cel mai important, era nevătămată. Dacă vor trebui să se miște repede, Bruce știa că Dianne va fi în stare s-o facă.

Bruce și-a îndreptat din nou atenția spre Madeleine. Părea mai neliniștită decât de obicei, pierdută în gânduri.

Într-un final, Madeleine l-a dus aproape de capătul culoarului cu mochetă unde fusese instalată, pe podea, o rețea de laptop-uri. I-a făcut lui Bruce semn să se așeze în fața lor, și apoi i s-a alăturat. Creaturile care îi aduseseră au înaintat, așezându-se de gardă în fața lor.

Laptopurile afișau șiruri lungi de numere și de cifre pe un ecran negru. Bruce a deslușit câteva serii de cod în care erau menționate dronele Ada. Acesta era centrul de comandă improvizat pe care Madeleine l-a organizat ca să preia controlul asupra roboților. Bruce s-a uitat la celelalte computere. Pe ecranul cel mai depărtat de el era o fereastră care afișa unul dintre conturile lui. Pe cel de-al doilea ecran era afișat altul. Amândouă erau conturi pe care fusese instalată noua politică de securitate a lui Lucius.

„Acum e șansa mea”, a gândit Bruce.

— Hai să rezolvăm repede cu asta, Bruce, a spus Madeleine pe un ton aspru, în timp ce a început să tasteze. Dă-mi accesul la celelalte conturi, și am terminat.

— Și pe urmă? a răspuns Bruce. Fratele tău îmi trage un glonț în cap? Mă dă drept exemplu?

Madeleine nu a rostit niciun cuvânt; fața ei delicată avea o expresie de suferință, amestecată cu hotărâre.

— Fă cum îți spun, Bruce, a spus ea în șoaptă.

„Dacă se folosește un cod greșit pentru a-ți accesa conturile”, îi spusese Lucius, „se va trimite o alertă la rețeaua noastră de securitate, care va dezactiva imediat acel computer de la distanță”.

Madeleine folosea acele laptop-uri și ca să controleze dronele, și după felul în care Cameron vorbise despre ele, erau singurul motiv pentru care Creaturile nopții se aflau în avantaj. Dacă ar putea să dezactiveze laptopurile, ar putea s-o facă și pe Madeleine să nu mai aibă control asupra dronelor.

— Lasă ostaticii să plece, i-a spus Bruce, privind-o drept în ochi. Nu toți oamenii de aici sunt politicieni corupți.

Sunt și oameni buni. Câțiva dintre ei sunt prietenii mei. Dacă îi lași să plece, îmi voi accesa conturile.

Madeleine s-a uitat fix la el. Apoi, până la urmă, a adăugat:

— Ai cuvântul meu. Dă-mi acces la conturile tale și o să eliberez câțiva dintre ostatici.

Câțiva era mai bine decât deloc, iar Bruce va trebui să se gândească repede la o modalitate de a-i elibera și pe ceilalți. Între timp, a spus:

— Asigură-te că Lucius Fox și Dianne Garcia sunt printre ei.

Apoi a ezitat.

— Și Richard Price, fiul primarului, a continuat el.

— S-a făcut.

Trăgând adânc aer în piept, Bruce s-a liniștit și s-a uitat din nou la ecranele pe care erau afișate conturile lui. Aceia erau banii pe care îi lăsaseră părinții lui; banii pentru care munciseră toată viața și pe care îi economisiseră cu grijă pentru fiul lor.

Bruce avea de gând să se asigure că Creaturile nopții vor regreta momentul când îl puseseră pe lista lor.

S-a aplecat și a tastat codul pe ambele laptop-uri.

A părut că se logase.

Madeleine nu a părut nici bucuroasă, nici mulțumită. În schimb, părea dezamăgită.

— Îmi pare rău, a spus ea în șoaptă.

— Și mie, a spus Bruce.

În timp ce se priveau, Bruce a știut că sistemul de securitate se activase, și că, în curând, dronele deturnate se vor reseta, având din nou scopul lor originar. Bruce avea foarte puțin timp la dispoziție să scoată ostaticii de acolo.

— E momentul să te ții de cuvânt, i-a spus Bruce lui Madeleine pe un ton tăios.

Madeleine și-a luat ochii de la el și s-a ridicat.

— Cameron, l-a strigat ea pe fratele ei. Eliberăm câțiva dintre ostatici.

Cameron s-a uitat la ea, nevenindu-i să creadă.

— De ce dracu’ aș vrea să fac asta?

— *Eu* vreau să fac asta. Am făcut o înțelegere cu Bruce Wayne. Ne-a dat codurile pentru restul conturilor. Le-am accesat.

Madeleine s-a uitat în jos la laptop-uri, timp de câteva secunde.

— Așa că eliberăm din ostatici. O să-i facă pe polițiști să se dea înapoi puțin, dacă sunt civili care ies.

Cameron s-a uitat urât la Bruce. Timp de o secundă, Bruce a crezut că nu va fi de acord cu cererile surorii lui, dar apoi a oftat zgomotos și le-a făcut semn cu arma câtorva Creaturi, inclusiv lui Richard. Madeleine i-a strigat pe Dianne, pe Lucius, și alți vreo doisprezece ostatici să înainteze. Lucius a înaintat cu o expresie mohorâtă, iar Dianne s-a mișcat prudent, privind în direcția lui Bruce. Pe măsură ce înaintau, doi paznici i-au îmbrâncit, făcându-i să se dezechilibreze, și apoi i-au condus spre ușile de la balcon. Richard a încercat să le imite pe celelalte Creaturi, dar acțiunile lui erau nesigure și vulnerabile.

Bruce s-a uitat la ei cum dispar.

„Mai repede”, a gândit el, privind spre ecranele lui Madeleine.

Cameron a venit înapoi spre ei. Încă avea arma atârnată pe umăr, și s-a oprit ca să-l privească pe Bruce din cap până în picioare. La o privire a lui Madeleine, Bruce s-a ridicat în picioare.

— Se pare că ăsta ia hotărârile pentru tine, a spus Cameron.

— Ei bine, am terminat cu el acum, a spus Madeleine, scuturându-și mâinile de praf și întinzându-și spatele.

— Așa se pare, a răspuns Cameron, încă uitându-se la Bruce.

Bruce l-a fixat cu privirea, în liniște, în timp ce mușchii i s-au tensionat. A simțit un soi de avertisment, ca un al șaselea simț.

Madeleine s-a încordat și ea, dintr-odată. S-a uitat la fratele ei cu ochii măriți. Cameron și-a luat arma de

pe umăr, apoi a îndreptat-o spre Bruce.

— Am terminat, a spus el.

Bruce s-a aruncat la pământ în același timp în care Madeleine l-a lovit cu pumnul pe fratele ei, făcându-l să nu nimerească ținta. Bruce a simțit căldura exploziei de la glonțul care i-a ratat cu puțin capul. Glonțul a lovit peretele din spatele lui Bruce.

— Ce dracu', Cam! a țipat Madeleine.

L-a lovit din nou pe fratele ei, de data asta direct în bărbie, iar Cameron s-a dezechilibrat, amețit timp de câteva momente.

Bruce a înșfăcat casca pe care Madeleine o adusese cu ei. Și-a pus-o repede pe cap, apoi a sărit în picioare și a luat-o la fugă. S-au auzit țipete dinspre ostatici, când s-a năpustit asupra Creaturii celei mai apropiate. Înainte ca ceilalți să poată reacționa, l-a lovit pe om cu putere în cap, doborându-l la pământ, și și-a folosit corpul ca să-l izbească pe următorul paznic din imediata apropiere. L-a nimerit pe bărbat cu piciorul în gât. Bruce a smuls armele din mâinile celor doi paznici căzuți, și dintr-o singură mișcare, a scos încărcătoarele înainte de a le arunca de la balcon. Mai erau doar trei paznici în încăpere, și toți și-au îndreptat armele spre Bruce.

— Omorâți un ostatic! a strigat Cameron la ei.

— Retrageți-vă! a țipat Madeleine în același timp.

Derutate, Creaturile au ezitat, dându-i lui Bruce suficient timp să-i doboare cu piciorul arma unuia dintre paznici și să se arunce cu toată greutatea asupra altuia. Paznicii au căzut unul peste celălalt, dezechilibrați. Alt foc de gloanțe a răsunat lângă el, lovindu-se cu scântei de un scaun. Bruce a privit în direcția aceea și l-a văzut pe Cameron trăgând în el. Bruce a scrâșnit din dinți și apoi s-a aruncat dincolo

de scaune.

Madeleine a lansat o lovitură furioasă de picior înspre capul fratelui ei, nimerindu-i gâtul, iar când Cameron s-a dezechilibrat, cu o izbitură, Madeleine l-a făcut să scape arma din mână, care s-a învârtit pe mochetă.

Cameron a rânjit la Madeleine, arătându-și amenințător dinții, dar o agitație dinspre coridoarele de la etajul inferior i-a făcut pe toți să se oprească. Părea că o mie de bocanci veneau înspre ei, și, dintr-odată, s-au auzit strigăte.

— Poliția! s-a auzit strigând. Poliția! La pământ, acum! Mâinile la spate!

Poliția. Trecuseră de baricada făcută de drone și intraseră în sală. Bruce și-a întors capul spre Madeleine și Cameron, care, timp de câteva secunde, încremeniseră de nedumerire. Apoi, Madeleine a aruncat o privire spre laptop-uri.

„Știe”, a gândit Bruce.

Toate dronele fuseseră dezactivate. Laptopurile ei fuseseră distruse, informațiile șterse complet de virusul de securitate al lui Lucius.

Cameron a strigat un ordin de retragere către restul oamenilor lui. Cele trei Creaturi care mai rămăseseră și-au pierdut în sfârșit curajul. Una dintre ele l-a apucat pe ostaticul cel mai apropiat, făcându-i pe ceilalți să țipe și să alerge în căutarea unui adăpost. Bruce s-a ferit în timp ce un alt paznic a tras un foc de armă la întâmplare, iar glonțul a ciobit balustrada balconului. Apoi, Bruce s-a îndreptat în goană spre ei. Creaturile s-au năpustit prin ușile de la balcon în hol, unde câțiva polițiști ajunseseră deja în capul scărilor. Cameron a privit de la un capăt al coridorului la celălalt. Poliția orașului Gotham dădea

năvală din ambele părți, închizând orice rută de ieșire. Madeleine s-a uitat la Bruce cu o privire șocată și trădată.

— Ai preluat controlul asupra dronelor, a spus ea.

— Acum suntem chit, a răspuns Bruce.

Spre surprinderea lui, un zâmbet ușor i-a înflorit pe buze. Împreună cu Cameron, Madeleine a luat-o la fugă spre cea mai apropiată ușă spre casa scărilor. Bruce s-a luat după ei, apoi, timp de o fracțiune de secundă, s-a oprit. Lângă ușă se afla Richard, nemișcat în panica ce-l cuprinsese în haosul care se desfășura în jurul lui. Își ținea arma în față, cu mâini care îi tremurau. S-a uitat fix la casca lui Bruce, cu ochi mari și speriat, pregătindu-se de atac.

Bruce rămas acolo un moment, în fața lui Richard, privindu-l pe vechiul lui prieten cum tremura.

— Pleacă de aici, a spus Bruce cu o voce aspră.

Richard n-a avut nevoie să i se spună de două ori. Cu tot haosul din jurul lui, și-a aruncat arma pe podea și a fugit în aceeași direcție cu ostaticii.

Bruce n-a avut timp să se uite la Richard cum se depărta. A țâșnit prin ușa casei scării înainte ca poliția să ajungă acolo. La o depărtare de jumătate de palier înaintea lui se afla Cameron, părând să se miște cu o viteză și o agilitate care îi punea pe ceilalți într-o lumină proastă. Bruce abia atinsese următoarea treaptă, în timp ce Cameron deja urcase alte cinci și se grăbea spre următorul palier. Bruce s-a forțat să înainteze mai repede. Toată concentrarea, toate abilitățile pe care le practicase la nesfârșit la sală și cu ajutorul simulărilor, toate se adunaseră acum, la gândul că ar fi fost posibil ca până la urmă, după ce totul se va fi terminat, Cameron să scape.

„Nu”, a gândit Bruce și a luat-o la goană pe scări

după ei.

Cameron s-a oprit pe un palier deasupra lui Bruce, dându-i acestuia suficient timp să se ferească de focul de armă pe care l-a deschis asupra lui. Au urcat în grabă încă un palier. Deasupra lui Bruce, Cameron s-a împiedicat de o treaptă, ceea ce l-a încetinit timp de câteva secunde prețioase. Madeleine a venit repede să-l ajute să se ridice. Bruce a profitat de moment ca să sară fără niciun efort pe balustrada de metal a scărilor, apoi a făcut un salt și a prins balustrada de deasupra. S-a folosit de acest avânt să sară peste balustradă și să se arunce asupra lor.

Cameron s-a învârtit, dar Bruce i-a anticipat reacția. S-a năpustit înainte și l-a prins pe Cameron de braț, simțind metalul rece al încheieturilor lui. A izbit atât arma, cât și mâna lui Cameron de perete. Arma a căzut la pământ, iar Bruce a îndepărtat-o cu o lovitură de picior. Câteva etaje mai jos, se auzeau polițiștii care urcau. Nu aveau să ajungă la timp, a gândit Bruce. Cameron a scos una dintre bombele cu fum Waynetech.

Tot ce-a mai putut face Bruce a fost să strige spre polițiștii de jos ca să-i avertizeze.

— Cade!

Cameron a aruncat bomba pe casa scării, iar explozia i-a învăluit pe polițiști în fum.

Cameron l-a lovit din nou pe Bruce. De data asta, Bruce n-a mai reușit să se ferească. Lovitura a fost atât de puternică, încât l-a aruncat într-o parte, izbindu-l cu spatele de balustradă. Cameron s-a căznit să-l prindă de gât cu ambele mâini. Bruce s-a aplecat pe spate atât cât *a* putut fără să cadă, apoi a început să-l lovească pe Cameron cu pumnii până când s-au izbit amândoi de perete.

Un sunet și țeava rece a unui pistol l-au împuns pe Bruce în cap.

— Dă-i drumul, a spus Madeleine.

„Nu mă împușcă ea”, a gândit Bruce.

Dar gestul ei a fost atât de brusc, încât l-a făcut să încremenească. Iar Cameron avea nevoie doar de câteva secunde. L-a împins pe Bruce și a luat-o la fugă pe treptele care mai rămăseseră, ieșind pe ușa care dădea pe acoperiș.

Madeleine s-a uitat fix la Bruce timp de câteva secunde. Fumul bombei a ajuns la ei, învăluindu-i în ceață.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a spus ea până la urmă.

Bruce a știut că se referea la codul care dezactivase dronele.

— Predă-te, a spus Bruce, vocea lui părând mai groasă datorită căștii. Te rog.

A rămas în fața lui încă puțin, apoi s-a îndepărtat.

— Vor trebui să mă prindă mai întâi, i-a spus ea uitându-se înapoi.

Bruce a încercat s-o apuce de gleznă, dar ea s-a ferit mult prea repede și a dispărut în fum. Bruce a înjurat și a fugit după ea.

Aerul rece al nopții l-a lovit pe Bruce în momentul în care a dat buzna pe acoperiș. Pentru un moment, locul a părut pustiu, aproape dezolant, dacă n-ar fi fost luminile care veneau de pe stradă și strigătele polițiștilor. De undeva din depărtare s-a auzit un elicopter care se apropia. Bruce s-a întors rapid în cerc. Unde au dispărut?

— Ești mort.

Vocea lui Cameron s-a auzit din spatele lui Bruce. O clipă mai târziu, Bruce a simțit cum un braț i se

încolăcește strâns în jurul gâtului, chiar sub cască, atât piele, cât și metal apăsându-l cu putere. A gâfâit, luptându-se să respire. A lovit în spate, încercând să-l nimerească pe Cameron cu cotul în față, dar acesta a mărit strânsoarea, sufocându-l și mai mult.

Un sunet. Ca prin ceață, Bruce a văzut un pistol îndreptat direct spre el. La capătul celălalt era Madeleine, cu o față dură și hotărâtă.

— Ce mai aștepți? a mârâit Cameron din spatele lui Bruce. Împușcă-l. N-avem timp de pierdut.

Ochii negri ai lui Madeleine i-au întâlnit pe ai lui Bruce. Bruce i-a văzut degetele ținând tot mai strâns pistolul.

— Madeleine, a reușit să spună Bruce cu o voce strangulată.

Madeleine a schimbat puțin traiectoria pistolului, astfel încât să fie îndreptat spre Cameron.

— El nu este dușmanul nostru, Cam, a spus ea calmă, în timp ce elicopterul se auzea tot mai aproape. Dă-i drumul.

— *Ce? a* întrebat Cameron nevenindu-i să creadă. El tocmai ce ne-a distrus operațiunea! El tocmai…

— Ți-a distrus *ție* operațiunea, l-a întrerupt Madeleine. Misiunea mea a fost întotdeauna să fac dreptate. Bruce Wayne nu este corupt. Nu este cel care a omorât-o pe mama noastră, cel care te-a înșelat astfel încât atunci când erai pe moarte nu ai avut parte de tratament. Iar uciderea lui nu reprezintă dreptate. Dă-i drumul, Cam.

— *Trădătoareo,* a spus Cameron printre dinți, în timp ce Bruce simțea cum strânsoarea se slăbește. Ce s-a întâmplat cu tine, surioară?

La auzul cuvintelor, Madeleine a mijit ochii furioasă.

— Nu avem timp, a spus ea.

Ca și cum ar fi sosit să-i întărească vorbele, lumina de la farul elicopterului s-a ivit între clădirile de dincolo de sala de concerte, făcându-și drum spre ei.

Cameron a slăbit strânsoarea și l-a împins pe Bruce spre Madeleine, acesta pierzându-și echilibrul. Într-o furie oarbă, Cameron s-a năpustit asupra ei și i-a smuls arma din mână. A îndreptat-o spre Bruce și a tras.

A ratat.

Bruce a simțit cum Madeleine se izbește violent de el.

„A fost lovită”, a gândit el.

Bruce și-a înăbușit un strigăt răgușit. Totul în fața ochilor lui a devenit stacojiu, în timp ce fiecare dram de furie și de adrenalină i s-a răspândit din cap până în picioare. S-a aruncat asupra lui Cameron.

Cameron l-a lovit cu putere pe Bruce în coaste, făcându-l să cadă într-un genunchi, iar o fracțiune de secundă mai târziu, un alt pumn a venit din întuneric spre el. Chiar și cu protecția căștii, încheieturile de metal ale lui Cameron l-au lovit atât de tare, încât i-au dat capul pe spate. Totul în jurul lui a devenit neclar. Mâini dure l-au prins de guler și l-au târât de-a lungul acoperișului în timp ce el dădea din picioare. Instinctele lui Bruce au intrat în acțiune.

„O să mă arunce de pe acoperiș”, a gândit el.

Dintr-o singură mișcare, Bruce s-a întins și l-a prins pe Cameron de ambele încheieturi. S-a răsucit, apoi l-a tras înainte cât de tare a putut. Cameron s-a împleticit și și-a pierdut echilibrul. În spatele lor erau pereții de beton din jurul casei scării.

„Lovește acum. Fără ezitare”, a gândit Bruce.

Bruce a scos un urlet puternic, în timp ce s-a năpustit să-l lovească pe Cameron în cap.

A nimerit perfect. Cameron s-a izbit de peretele de beton. Membrele i s-au înmuiat și a căzut la pământ. În timp ce Bruce stătea acolo, trăgându-și sufletul, reflectorul unui elicopter care se apropia i-a luminat silueta.

„Vine poliția. Trebuie să plec de aici”, a gândit el.

Bruce s-a întors repede, văzând cum Madeleine se împleticea spre fratele ei. Își apăsa stomacul cu mâinile, durerea făcând-o palidă ca o stafie. Un curent de aer i-a lovit pe măsură ce elicopterul se apropia. Pentru prima dată, Bruce a văzut cu adevărat frică în ochii lui Madeleine.

„Nu”, a gândit Bruce și a alergat spre ea.

În spatele lor s-a auzit o portavoce din elicopter.

— Mâinile sus! Vom trage! Repet… *vom trage!*

Mijind ochii, Bruce a văzut o lucire de metal, o pușcă, prin ușa deschisă a unui elicopter militar. Sunetul elicelor în mișcare era asurzitor. Soldatul care ținea pușca a țintit. Bruce a făcuți ochii mari.

În jurul lor au luminat scântei. Bruce a prins-o pe Madeleine de mână și a început să alerge cu ea spre adăpostul peretelui de beton. Madeleine s-a împotrivit timp de câteva secunde, încă întorcându-se spre fratele ei, într-o încercare de a-l apăra, dar mișcările ei erau neputincioase și nesigure. Bruce era pe punctul de a-i striga ceva, când a văzut că ochii ei se măresc, șocați.

Cameron ridica mâinile ca să se predea. Și arăta cu degetul în direcția lui *Madeleine.*

Le spunea polițiștilor s-o prindă *pe ea* prima. Propria lui soră. Ca să-și salveze pielea.

Madeleine a avut timp doar cât să se uite în sus la

elicopter. Pușca s-a îndreptat spre ea.

„Nu, nu ea”, a gândit Bruce.

Totul a părut să se întâmple într-o serie de cadre derulate cu încetinitorul. Bruce a scos un țipăt răgușit și a întins mâna după ea, trăgând-o în spatele peretelui de beton, la adăpost.

— Aruncă armele! au strigat niște voci din elicopter la Cameron.

Apoi s-au auzit împușcături.

Bruce a așezat-o pe Madeleine cu grijă pe pământ. Peste umăr, a văzut trupul lui Cameron încovoiat peste marginea acoperișului. Sângele se strângea sub el. Atenția poliției nu a fost distrasă pentru mult timp.

Bruce și-a întors atenția către Madeleine. Sângele îi înflorea bluza, iar ea se chinuia să respire, în brațele lui.

„Nu”, a gândit el.

Bruce și-a scos casca ca s-o poată vedea fără bariera de sticlă ce părea să-i despartă mereu.

— Te vor duce la spital, Madeleine. Mă auzi? O să te faci bine.

Lacrimile lăsau urme pe obrajii lui Madeleine. Tremura necontrolat, dar ochii ei – adânci, întunecați, fără sfârșit – au rămas fixați pe Bruce.

— Mereu al naibii de nobil, a reușit ea să spună, cu o umbră de zâmbet fluturându-i pe buze.

Buzele ei erau pătate cu roșu.

Brațele lui Bruce au strâns-o mai aproape de el.

— Încearcă să nu vorbești, a răspuns el.

Madeleine tremura, iar lui Bruce i-a luat câtva timp să-și dea seama că privirea i s-a încețoșat din cauza lacrimilor.

— Dar continuă să respiri. Ai înțeles? Continuă să respiri.

— E… păcat, a spus ea, cu o voce atât de înceată, încât Bruce a trebuit să se aplece mai aproape ca s-o audă, că ne-am întâlnit așa.

Madeleine își lua rămas bun. Bruce a început să răspundă, dar ea a clătinat din cap.

— Lupți de partea greșită, a spus ea.

În timp ce Bruce s-a aplecat deasupra ei, și-a dat seama că își dorea s-o poată convinge, își dorea să existe un cuvânt magic pe care i l-ar putea spune ca să-i arate modul ei greșit de a privi lumea; că probabil ce învățase ea toată viața nu era adevărat, și că exista cu adevărat dreptate în lume. Își dorea să existe un cuvânt magic s-o țină în viață. Dar, în schimb, a putut doar să se uite în ochii ei, în timp ce lumina lor dispărea încet.

— Îmi pare atât de rău, a spus el până la urmă.

Madeleine a încercat să-și concentreze atenția asupra lui.

— Și mie, a răspuns ea.

Bruce i-a pus ușor o mână pe față, apoi s-a aplecat și i-a atins buzele cu ale lui. Cumva, credea că ar putea s-o simtă sărutându-l înapoi, că gestul ăsta ar putea să-i țină răsuflarea în trup suficient cât s-o salveze. Dar când s-a ridicat să se uite din nou la ea, ochii ei erau închiși.

Sunetele elicopterului încă se auzeau puternic deasupra lor, iar reflectorul se îndrepta în direcția lor. Bruce putea să audă cum polițiștii loveau cu piciorul ușa încuiată de la casa scării, gata să năvălească pe acoperiș.

Bruce a rămas cu capul în jos și și-a îngropat fața lângă a lui Madeleine, permițându-și să mai stea așa câteva clipe. Apoi s-a forțat să se depărteze de trupul ei. Și-a pus din nou casca și, învăluit în umbrele de

lângă peretele de beton, a alergat spre marginea acoperișului. A prins un cablu de margine, s-a aruncat și a dispărut din raza vizuală înainte ca reflectorul să-l găsească. Cablul a dispărut în mâinile lui. Ajungând jos pe pământ, a auzit cum polițiștii au reușit până la urmă să spargă ușa de la casa scării. Și-a imaginat cum au năvălit pe acoperiș. Atenția le-a fost atrasă de cele două trupuri. Bruce putea să audă cum o strigau pe Madeleine. S-a forțat să-și desprindă cablul și să se piardă în noapte.

Nu avea absolut niciun motiv să plângă, s-a gândit Bruce în timp ce alerga. Madeleine fusese o criminală, o hoață, o fugară și o mincinoasă. Bruce își tot repeta asta.

Și cu toate astea, lacrimile au curs.

Capitolul 26

Raze de lumină. Sunetul unui echipaj de filmare și gălăgia făcută de polițiști. Elicopterul încă huruind deasupra sălii de concerte. Bruce auzise totul în jurul lui ca prin ceață, dar nu avusese timp să înțeleagă ce se petrecuse. Și-a ascuns costumul negru și s-a schimbat în hainele lui. A ieșit prin tunelul prin care intrase și a dat nas în nas cu polițiștii, care l-au dus spre mulțimea de mașini care constituiau baricada, acolo unde îl așteptau Alfred și Harvey.

Alfred a inventat o poveste despre cum Creaturile nopții îl scoseseră pe Bruce din secția de poliție ca să obțină cu forța de la el parola de la conturi. Bruce a explicat cum s-a folosit de conturi ca să dezactiveze dronele de la depărtare. Harvey le-a confirmat spusele.

Dacă exista cineva care bănuia că Bruce era

persoana în negru de pe acoperiș, atunci nimeni nu se comporta ca atare.

Dianna stătea dreaptă, înfășurată într-o pătură, pe o targă lângă una dintre ambulanțe. Când Bruce și Harvey au ajuns lângă ea, a întins tremurând brațele spre amândoi, îmbrățișându-i strâns. Bruce a închis ochii, pierzându-se în îmbrățișare.

Cel puțin erau toți acolo. Cel puțin prietenii lui erau în viață. Asta era tot ce conta.

Când a deschis ochii, Bruce a crezut, timp de câteva secunde, că a văzut o fată cu ochii negri mergând prin mulțime. A crezut că îi aude vocea. Poate dacă ar clipi, ar fi din nou pe coridoarele de la Arkham, uitându-se printr-un geam la o fată care își înclina capul la el și își împletea părul într-o coadă neagră strălucitoare.

Dar când s-a uitat din nou, ea dispăruse, înlocuită de o mulțime de polițiști și reporteri, ca și cum nici nu fusese vreodată acolo.

În dimineața următoare, Bruce s-a trezit la el acasă și a coborât șchiopătând în curte. Se simțea de parcă avea corpul plin de vânătăi și-l durea într-o sută de locuri, dar pentru prima dată după mult timp, dormise toată noaptea. Fără vise. Fără coridoare bântuite. Era un sentiment ireal, să privească cum razele soarelui pătrundeau prin ferestrele conacului său și formau modele luminoase pe podea. Ca și cum evenimentele din noaptea trecută nici nu avuseseră loc.

Afară pe terasa din curte, Alfred pusese o tavă cu cafea, ouă și pâine prăjită. Bruce s-a așezat cu grijă pe un scaun, apoi a privit în jur la vegetația liniștitoare. Dimineața era neobișnuit de liniștită. Se auzeau doar

cântecul păsărilor și susurul unei fântâni în depărtare. Chiar trecuse doar o seară de când avusese loc luarea de ostatici de la sala de concerte, când zgomotul puternic al elicopterului și focurile de armă îl asurziseră?

— ’Neața, conașule Wayne.

Bruce s-a întors în scaun ca să-l vadă pe tutorele lui venind cu un braț de plicuri.

— Mă bucur c-am prins-o, Alfred, a răspuns Bruce în timp ce Alfred s-a așezat lângă el.

— Lucius a trecut pe aici. A vrut să-ți transmită mulțumiri, a spus Alfred. Dacă poliția va veni vreodată să dea târcoale pe la Waynetech, Lucius cu siguranță te va acoperi.

— Bănuiește cineva…?

Alfred a clătinat din cap.

— Poliția încă are un mandat de arestare emis pentru un „agresor în negru, neidentificat”. N-o să-și dea seama că e vorba despre tine, atât timp cât Lucius se ocupă de asta.

Bruce a încercat să-i zâmbească lui Alfred.

— I-ai cerut scuze lui Lucius din partea mea, pentru că i-am spart laboratorul?

— Lucius e chiar în regulă cu furtul tău, având în vedere tot ce s-a întâmplat, a spus Alfred chicotind, și ar vrea să te vadă astăzi să-ți mulțumească personal, dacă ești în stare. A spus că echipa de la Waynetech va fi ocupată să repare breșa de securitate pe care a reușit s-o folosească Madeleine. O breșă cam mare, aș spune eu.

Alfred a luat teancul de plicuri și l-a aruncat pe masă.

— Au venit câteva plicuri la poartă pentru tine.

Bruce s-a uitat prin teancul de scrisori,

recunoscând numele și câteva adrese. Erau de la colegi și prieteni, profesori, angajați ai Wayne Industries. Bruce s-a oprit la una dintre ele. Era de la Richard. S-a uitat la Alfred, care doar a dat din cap, apoi a deschis-o cu grijă. Înăuntru era o felicitare de însănătoșire grabnică. Când Bruce a deschis felicitarea, a văzut un mesaj scurt, scris de mână.

„Mulțumesc”.

Chiar și după tot acest timp, Bruce încă îi mai recunoștea scrisul lui Richard. A citit din nou felicitarea. Richard n-avea cum să știe că Bruce era personajul necunoscut de la sala de concerte.

„Oare chiar știe?”, s-a întrebat Bruce.

Oare Richard recunoscuse stilul de luptă al lui Bruce? Sau vocea lui? Bruce a clătinat din cap neîncrezător, amețit de acest gând, și timp de câteva momente, și l-a imaginat pe Richard în arest la secția de poliție. Oare Richard le-ar dezvălui polițiștilor identitatea lui Bruce?

Cu siguranță era ceva de care Richard era în stare. Acesta era răzbunător, înverșunat, batjocoritor, dornic să-l vadă pe Bruce pedepsit încă o dată. Dar Bruce a stat și a analizat mesajul.

„Mulțumesc”.

Undeva în cuvintele acelea simple, a gândit el, era o promisiune mută că Richard îi va păstra secretul lui Bruce.

Haosul din noaptea precedentă i-a revenit în minte.

— Mă simt de parcă, de fapt, nu sunt aici, Alfred, a recunoscut Bruce.

— Știu, a spus Alfred ușor. Acordă-ți timp să te vindeci după tot ce s-a întâmplat, a spus el oftând și privindu-l cu atenție pe tânărul său protejat. Mă simt

de parcă mi-e foarte greu să te apăr de primejdie, conașule Wayne, chiar dacă ai dovedit că ești perfect capabil să faci asta singur.

Bruce și-a amintit cum a ținut în brațe corpul neînsuflețit al lui Madeleine. Gândurile încă îi erau neclare și nu a îndrăznit să-l întrebe pe Alfred ce avea de gând poliția să facă cu trupul ei; unde va fi îngropată.

— Nu cred că am dovedit mare lucru, a spus Bruce.

Alfred i-a aruncat o privirea tăioasă.

— Încearcă doar să nu-mi dai multe atacuri de cord. Nu mai întineresc.

S-a auzit soneria. Alfred s-a mai uitat la Bruce câteva momente, apoi s-a ridicat și a mers să răspundă. Bruce și-a îndreptat din nou atenția spre curte, până ce i-a ajuns la urechi sunetul unor voci familiare. S-a uitat peste umăr.

Erau Dianne și Harvey, amândoi aducând cadouri. Harvey, cu un rucsac în plus peste jacheta neagră, avea părul blond dat pe spate și un rânjet pe față. Dianne arăta mai rezervată, sănătoasă și relativ teafără; părea chiar relaxată, într-un pulover alb larg și colanți în dungi. Era o lumină melancolică și chinuită în ochii ei căprui, dar când l-a văzut pe Bruce, s-a luminat și s-a îndreptat de spate.

Văzându-i, Bruce a renunțat la starea de spirit pesimistă.

— Nu-mi vine să cred că deja ești pe picioare! a exclamat Harvey, apucând mâna întinsă a lui Bruce și trăgându-l într-o îmbrățișare.

Harvey l-a bătut cam tare pe umăr, făcându-l pe Bruce să tresară de durere și să râdă.

— Am auzit că unul dintre membrii trupei SWAT s-

a luptat pe acoperiș cu frații Wallace; am auzit că tu i-ai ajutat pe polițiști să găsească o cale de a intra în clădire. Totul e foarte neclar; nimeni nu știe cu certitudine ce s-a întâmplat. Dar la naiba, în locul tău, eu aș petrece ce-a mai rămas din luna asta în pat, uitându-mă la filme și mâncând pizza.

Bruce s-a îndepărtat de Harvey și s-a dus s-o îmbrățișeze pe Dianne.

— Ei bine, având în vedere faptul că tu chiar ai supraviețuit luării de ostatici, a spus Bruce, nu am nicio scuză.

Dianne l-a cuprins în brațe și l-a îmbrățișat strâns.

— Mulțumesc, Bruce, a spus ea. Nu știu dacă aș mai fi fost azi aici dacă nu i-ai fi ajutat pe polițiști.

Bruce a închis ochii și a strâns-o în brațe. Dianne nu părea să știe că el era cel din spatele măștii negre, că fusese acolo pe balcon cu ea, că i-a văzut fața înspăimântată. Totul părea atât de ireal.

— Mă bucur că ați venit, a răspuns el.

— Poliția nu prea știe ce să facă în privința ta, să știi, a spus Dianne în timp ce ea și Harvey s-au așezat pe scaune lângă Bruce.

Alfred a mai adus ouă și pâine prăjită, și încă două căni de cafea.

— Am auzit la știri de dimineață că Creaturile nopții te-au scos de la închisoare ca să te forțeze să le dai parolele de la conturi.

Bruce s-a uitat cu ușurare la Harvey. Acesta tot nu părea foarte împăcat cu ideea că încălcase legea, dar Bruce nu credea nici că se va duce la poliție să se predea.

— Iar șiretlicul tău inteligent a salvat situația, a continuat Dianne. Dar a mai fost și toată chestia cu, ei bine…, a spus ea cu ezitare. Cu scrisoarea lui

Madeleine. Poliția din Gotham încă încearcă să se hotărască dacă să te dea din nou în judecată.

— Ar fi fraieri să te acuze de ceva, Bruce, a spus Harvey. Și știi ce înseamnă asta, dacă o spun eu.

Cumva, nimic din toate astea – indecizia poliției, posibilitatea de a merge la tribunal – nu însemna nimic.

Ca de obicei, Dianne a observat schimbarea în starea de spirit a lui Bruce. I-a făcut un semn cu capul spre ouă și pâinea prăjită, de care nici nu se atinsese, iar fața ei a devenit serioasă.

— Vei fi bine? Știu… trebuie să fie dificil după tot ce s-a întâmplat ieri.

Dianne a întins mâna, iar Bruce a văzut că încă îi tremura necontrolat.

— Sper să dispară tremuratul în curând. Într-o zi.

— Într-o zi, a răspuns Bruce dând din cap, iar gândurile i s-au îndreptat spre Madeleine.

Încă îi putea vedea trupul luminat de reflectorul elicopterului, încă o simțea cum tremura lângă el când o ținea în brațe. Scena i se derula la nesfârșit în minte. A clătinat din cap. El nu era singurul traumatizat de evenimentele din seara precedentă. Mulți alți oameni își puneau viețile în ordine în dimineața aceea.

Harvey s-a lăsat pe spătarul scaunului și a oftat.

— Cred că trebuie să te obișnuiești cu ideea de a fi veșnic pe primele pagini ale ziarelor din Gotham, a spus el, chiar dacă în cuvintele lui se simțea o urmă de tristețe. Tot ce vor reporterii este cel mai nou detaliu din viața ta. Încearcă să obțină interviuri cu oricine te cunoaște cât de puțin. Ziarele de scandal deja inventează propriile povești despre ce s-a întâmplat de fapt.

— Nerușinați, a spus Dianne dând din cap. Va

trebui să porți o mască sau ceva ca să eviți tot circul ăsta din jurul tău.

Bruce s-a întrebat ce-ar spune Dianne dacă ar ști despre costumul lui. Atenția lui s-a îndreptat din nou către Harvey. A făcut un semn cu capul spre rucsacul pe care prietenul lui îl avea cu el.

— Hei, a spus el. Pentru ce e ăla?

Harvey s-a uitat la Bruce, apoi a tras adânc aer în piept.

— Deci, a început el neconvingător. Mai ții minte cum l-am denunțat pe tata?

Dianne a zâmbit anticipând ce urma Harvey să spună, dar Bruce a tăcut, amintindu-și cuvintele lui Harvey când l-a ajutat să scape din secția de poliție. Bruce a dat din cap, așteptând ca Harvey să continue.

— Ei bine, se pare că o să facă ceva pușcărie. Așa că mă gândeam, asta dacă..., a spus Harvey poticnindu-se timp de câteva secunde, într-un efort de a vorbi. Mă gândeam dacă ai fi de acord, dacă aș sta la tine. Doar o vreme, doar câteva săptămâni, până încep facultatea la toamnă. Am majoritatea lucrurilor cu mine, a spus el arătând spre rucsacul mic și uzat. Bineînțeles, dacă nu e prea mare deranjul…

Bruce a făcut ochii mari. În sfârșit, *în sfârșit,* Harvey își părăsea tatăl. Definitiv.

Harvey arăta de parcă era pe punctul de a bâigui o scuză, dar Bruce s-a aplecat spre el și l-a oprit cu o privire fixă.

— Rămâi, a spus el. Rămâi cât timp vrei.

Harvey a stat pe gânduri câteva momente.

— Mă gândeam că ar trebui să fiu și eu puțin curajos, a spus el.

Bruce a pus o mână pe umărul prietenului lui.

— Ești mai curajos decât am fost eu vreodată.

Dianne l-a strâns pe Harvey într-o îmbrățișare, iar Bruce a făcut la fel, bucurându-se de compania lor. Lucrul ăsta pe care îl aveau însemna totul. Ei nu erau obligați să vină la el azi, s-a gândit el; amândoi suferiseră în felul lor cu o seară înainte, și, probabil, erau la fel de extenuați ca el. Dar cu toate astea veniseră să fie alături de el, încercând să-l încurajeze, iar Bruce s-a simțit dintr-odată foarte recunoscător pentru acești prieteni cu care putea să fie *el însuși.*

În lume vor fi mereu mincinoși și trădători și hoți, dar vor fi și oameni buni la suflet.

Au rămas acolo până când Alfred a venit din nou să-i spună lui Bruce că avea un alt vizitator. Bruce s-a scuzat, s-a ridicat de la masă, și i-a lăsat pe Dianne și pe Harvey făcând o listă cu ce concerte mai puteau vedea înainte să înceapă facultatea. Bruce a intrat în casă, unde o siluetă înaltă îl aștepta în foaier.

Era detectiva Draccon, cu un străin pe care Bruce nu-l mai văzuse până atunci. Detectiva s-a întors auzindu-l pe Bruce că se apropie și s-a întins ca să dea mâna cu el. Într-una din mâini ținea, stânjenită, un buchet de flori și o felicitare.

— Bună, Bruce, a spus ea, arătând spre bărbatul de lângă ea. Acesta este detectivul James Gordon.

Detectivul l-a privit blând pe Bruce, în timp ce au dat mâna. Era tânăr, dar ceva din înfățișarea lui, sprâncenele groase, ochii mari și afundați în orbite, în contrast cu tenul deja îmbătrânit și palid, îl făcea să pară mult mai înțelept pentru vârsta lui.

— E o onoare, domnule Wayne.

— Și pentru mine, domnule, a răspuns Bruce.

— Gordon vine de la Chicago, a adăugat Draccon. O să-mi țină locul la secția de poliție Gotham.

Bruce a privit-o atent.

— Să vă țină locul?

— Mi s-a oferit o promovare în Metropolis și o să plec din Gotham la sfârșitul lunii ca să conduc departamentul de securitate de acolo.

La auzul acestor cuvinte, Bruce nu și-a putut abține un mic zâmbet.

— Felicitări, doamnă detectiv, a spus el.

— E datorită ție, de fapt.

Draccon a fluturat stângaci buchetul de flori, până când lui Alfred i s-a făcut milă de ea și l-a luat, plecând să caute o vază.

— Băieții de la secție au vrut să-ți trimită felicitarea asta, a spus ea ajustându-și ochelarii. Când te vei simți mai bine, am vrea să te invităm să primești în mod formal un certificat de onoare pentru acțiunile tale.

Bruce s-a uitat la felicitare. Înăuntru erau mâzgălite câteva semnături.

— După toate problemele pe care le-am provocat? a spus el, cu un zâmbet strâmb. Este prea mare deranjul.

Draccon și-a pus o mână în șold, dar zâmbea și ea.

— Acceptă odată florile, Wayne, până nu mă răzgândesc.

— Pentru ce este certificatul?

— Pentru faptul că ați preluat inițiativa și ați salvat atât viețile polițiștilor, cât și ale civililor, a răspuns Gordon. Ați dat dovadă de mare curaj, domnule Wayne, să dezactivați dronele.

Draccon a dat din umeri, de parcă era nesigură de cum să-l laude.

— Pentru actele de eroism, a adăugat ea. Nu am fi reușit nimic fără ajutorul tău.

— Bravo, a spus Gordon.

Bruce a ezitat timp de câteva secunde.

— Și cu Richard Price cum rămâne? a îndrăznit el să întrebe. Ce se va întâmpla cu el?

— Va fi pus sub acuzare, a răspuns Draccon. Dar a fost foarte cooperant și ne-a ajutat să le prindem pe Creaturile nopții care au scăpat aseară. Vom avea grijă să primească o pedeapsă care să țină cont de ceea ce i s-a întâmplat. Știu că este prietenul tău, Bruce, și chiar este plin de remușcări.

Bruce a încercat să și-l imagineze pe Richard continuându-și viața, fără tată, cu vina apăsându-i pe umeri, după ce se încurcase cu cine nu trebuia și asta îi schimbase viața. Poate după ce-și va ispăși pedeapsa, Richard va găsi o oarecare alinare și pace cu familia care i-a rămas.

— Mulțumesc, doamnă detectiv, a spus Bruce.

Draccon i-a zâmbit blând.

— Uite ce e, Bruce. Știu că la început am fost dură cu tine. Când ai aterizat prima dată în programul de muncă în folosul comunității, am simțit că trebuie să-ți arăt cât de privilegiat ești, să-ți amintesc că nu poți să faci ce vrei tu, a spus ea și s-a oprit. Dar tu ai motivele tale pentru care cauți dreptatea. Chiar mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine lunile astea, cu bune și cu rele. Ești un puști de treabă, Bruce, cu o inimă bună. Și cu tot ce ai văzut și ai suferit, ăsta nu e un lucru de nimic.

— Mulțumesc, doamnă detectiv, s-a hotărât Bruce să spună.

Dar oare era el cu adevărat bun? Îi rănise pe cei pe care îi iubea; nu dăduse ascultare ordinelor de nenumărate de ori. Dar probabil era ceva de învățat din toate astea, ceva care va avea mai mult sens pentru el pe măsură ce devenea moștenirea părinților

lui.

Bruce și-a ridicat buza de sus.

— Deci… mă mai așteaptă vreo sentință? Nu că nu mi-ar face plăcere.

Auzind asta, ambii detectivi au chicotit, iar timp de câteva secunde, Draccon a redevenit ea însăși.

— De data asta, nu, a confirmat ea. Luând în considerare evenimentele în care ai fost implicat și contribuția ta, ai fost grațiat, iar în cazierul tău nu va apărea nimic referitor la cazul ăsta, a spus ea fixându-l pe Bruce cu o privire dură și încruntată. Dar să nu întinzi coarda. Să fie asta ultima dată când mai ai de-a face cu poliția din Gotham.

— Ultima dată, a spus Bruce hotărât. Mă îndoiesc că o să mă mai amestec vreodată în ceva atât de complicat.

Draccon a țuguiat buzele.

— Cred că nu.

De data asta, Bruce a observat o expresie încurcată pe fața detectivei, de parcă era preocupată și de altceva.

Gordon s-a aplecat înainte.

— Am găsit dovezi care îl leagă pe Cameron Wallace de cele trei crime de care o acuzaserăm pe Madeleine – n-am știut că el e în viață, așa că probele de ADN împotriva ei sunt mai puțin concludente. A fost și ea acolo, dar, cel mai probabil, nu a comis crimele.

Bruce a dat din cap amorțit, încercând să nu-și imagineze trupul lui Madeleine. Când s-a uitat la detectiva Draccon, Bruce a observat din nou acea grimasă pe fața ei. Curiozitatea din mintea lui s-a activat.

— Ce anume nu-mi spuneți, doamnă detectiv?

Din spatele lui Bruce s-a auzit vocea lui Alfred, care se întorcea din bucătărie.

— Ați putea la fel de bine să-i spuneți, doamnă detectiv, a spus Alfred. Tot o să afle singur, într-un fel sau altul.

Draccon și-a masat tâmplele, apoi și-a aranjat sacoul.

— Madeleine… trupul ei a dispărut din spital la o oră după ce am internat-o.

Bruce a încremenit.

— Poftim?

— Am urmărit-o până la aeroport, unde am aflat că deja reușise să iasă din țară.

Madeleine nu murise. Nici pe departe.

Trăia.

Păcălise doctorii s-o ducă la spital, iar în haosul creat, a reușit să scape. Bruce și-a amintit iar de fața ei palidă, de lacrimile ei, de acel rămas bun. O ultimă păcăleală.

Nu s-a putut abține să privească în jos și să râdă.

„Bineînțeles că a găsit o cale să se elibereze”, a gândit Bruce.

— Ei bine, a spus Bruce după o lungă pauză. Sigur a găsit o modalitate de a-și transfera toți banii, oriunde ar fi ea acum.

Gordon a tușit, iar Bruce s-a uitat la el.

— Ce este? a întrebat Bruce.

— Madeleine nu a luat banii din conturile Creaturilor nopții, a răspuns Gordon.

Când a auzit asta, Bruce a tăcut.

— Nu i-a luat, a spus el până la urmă.

— Nu, a spus Gordon. A transferat totul în contul unei organizații caritabile. Fondul de Protejare Legală a Orașului Gotham tocmai a primit o donație în

numele mamei ei, în valoarea milioanelor furate.

Când a auzit asta, Bruce a rămas uitându-se când la un detectiv, când la celălalt. Fondul de Protejare Legală a Orașului Gotham era organizația caritabilă unde mama lui mereu contribuise prin evenimentele de caritate, era grupul care îi apăra pe cei care nu-și permiteau să se apere singuri la tribunal. Iar Madeleine tocmai îi dăduse toți banii Creaturilor nopții. Pe măsură ce detectivii au început să-i vorbească despre asta, Bruce și-a îndreptat privirea pe fereastră și s-a întrebat ce-i trecuse lui Madeleine prin minte, ce-o determinase să facă asta.

Poate că ea nu mai credea că luptau în tabere diferite. Poate el o schimbase tot atât de mult cât îl schimbase și ea pe el. Poate a fost un ultim gest de bunătate, indiferent că au fost prieteni, dușmani, sau mai mult.

Sau, poate, după toate minciunile dintre ei, acesta era modul ei de a-i spune cine era ea cu adevărat.

O lună mai târziu

Capitolul 27

O lună plină lumina străzile orașului Gotham în seara aceea, pictând totul în negru, alb și argintiu.

Bruce gonea pe autostradă într-o mașină nouă, pierdut în gânduri. Mai devreme, împreună cu Harvey, o condusese la aeroport pe Dianne, care plecase în Anglia; câteva zile mai târziu, va face la fel și cu Harvey, care se ducea la facultate. Și curând, Bruce va începe și el facultatea, chiar acolo, în Gotham, și apoi va călca pe urmele părinților lui, în timp ce Lucius și Alfred vor continua să-l pregătească pentru a

prelua Wayne Industries.

Se părea că viața intrase din nou pe un făgaș normal, că toate piesele viitorului său se aranjaseră în ordine, iar el știa exact ce trebuia să facă. Totul era ca înainte.

Și cu toate astea, în timp ce Bruce conducea, tot mai simțea că nu știe unde merge. GPS-ul din mașină piuia, amintindu-i că trebuia să vireze până la urmă, dacă voia să ajungă acasă. Dar el a continuat să meargă înainte, depășind intersecție după intersecție. Gândurile lui zăboveau pe buzunarele vieții lui, care, chiar și după tot ce se întâmplase, încă păreau goale; în așteptare.

După o jumătate de oră, și-a dat seama că ajunsese chiar în fața Sălii de Concerte a orașului Gotham.

Bruce a oprit mașina în parcarea goală, apoi și-a pus pardesiul și s-a îndreptat spre clădire. Străzile care înainte forfotiseră de polițiști și de faruri erau pustii, iar însăși sala de concerte era învăluită în umbre, în loc să fie luminată de reflectoare. Bătea o briză rece, așa că Bruce și-a ridicat gulerul de la haina neagră, astfel încât i se vedea doar partea de sus a feței. Nu era niciun eveniment în seara aceea, dar ușile de la scările din exterior erau descuiate, așa că a intrat, urcând până pe acoperiș.

Odată ajuns acolo, s-a îndreptat spre margine, de unde putea să vadă luminile strălucitoare ale întregului oraș.

I se părea ciudat că, doar cu câteva luni în urmă, pusese piciorul înăuntrul Azilului Arkham și se găsise față în față cu o fată care părea să existe într-un tărâm unde totul era alb sau negru, care păruse o forță a răului, apoi a binelui, iar pe urmă totul dintre cele

două extreme. Bruce încă își putea aminti prima lor întâlnire; ea rezemată de perete, uitându-se rapid în direcția lui, cu expresia aceea impenetrabilă pe față, cu gândurile ascunse în spatele zidului întunecat al privirii ei. Oare ce-i trecuse prin minte în acele prime momente? Ce văzuse la el? Doar o nouă țintă miliardară, biletul ei de evadare din Arkham? Sau oare văzuse pe cineva cu care merita să vorbească?

Bruce a băgat mâna în buzunar și a scos scrisoarea pe care Madeleine i-o lăsase înainte să evadeze din Arkham. O împăturise de nenumărate ori, mai întâi în floare, apoi în diamant, apoi iar în floare, de atât de multe ori, urmând liniile pe care le făcuse ea, încât pliurile începuseră să se uzeze, iar hârtia se rupsese pe alocuri. Bruce a citit din nou cuvintele ei.

> Dragă Bruce,
>
> Nu suntem o pereche foarte potrivită, nu-i așa? Nu-mi vine în minte nicio poveste în care miliardarul și criminala trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Așa că hai să spunem că suntem chit: mulțumesc că m-ai ajutat să ies de aici, și cu plăcere pentru lunile de amuzament. Sper că-ți vei aduce aminte de mine.
>
> Te sărut,
> MW

Bruce a analizat cuvintele timp de câteva momente. Când a citit-o prima dată, scrisoarea i s-a părut batjocoritoare, ironizându-l pentru că a fost atât de fraier încât să-i permită să evadeze. Acum, cuvintele ei i se păreau melancolice, chiar pline de nostalgie, o scrisoare care tânjea după ceva ce nu se

va îndeplini vreodată. Un ultim bilet pentru el, în caz că drumurile lor nu se vor mai întâlni vreodată. Poate că ea o făcuse intenționat. Era dificil să știe, vorbind despre ea.

În ciuda a ce știa, Bruce a simțit cum un zâmbet îi flutură pe buze la amintirea discuțiilor pe care le avuseseră, și la gândul că ea era undeva în lumea asta, unde, fără niciun dubiu, își croia o nouă cale.

Poate că ei nu erau o pereche potrivită, dar soarta tot îi făcuse să se întâlnească. Și într-o bună zi, într-un viitor îndepărtat, poate se vor întâlni din nou. Bruce s-a întrebat ce i-ar spune dacă ar mai vedea-o vreodată. I-ar spune că și-ar dori să se fi cunoscut într-o lume diferită, o lume fără bariere de sticlă între ei.

Într-un final, Bruce a împăturit din nou biletul și l-a pus cu grijă înapoi în buzunar. A închis ochii, a tras aer în piept și a ascultat cum se lasă seara. De undeva din adâncul orașului Gotham se auzeau sirene; apărătorii dreptății își începeau o nouă noapte de gardă. Vântul s-a întețit, dându-i părul negru pe spate și fluturându-i haina, aproape ca pe o mantie.

De la distanță, Bruce era, mai mult ca sigur, invizibil, o siluetă mică pierdută în umbrele sălii de concerte și ale orașului din spate. Nu era nicio lumină pe cer pentru el, nicio față întoarsă în direcția lui, nimeni nu-i striga numele. Probabil că nimeni nu avea să știe că el stătea acolo, ca o santinelă tăcută, veghind asupra orașului său.

Dar privind în depărtare, tot ce putea Bruce să vadă era un ocean de lumină, inima sclipitoare a orașului Gotham întinsă la picioarele lui. Nu știa tot ce îi rezerva viitorul, nu încă, dar știa că, orice ar fi fost, va rămâne acolo.

Arăta ca un loc care merita să fie apărat.

Arăta ca acasă.

Mulțumiri

Nu-mi aduc pe deplin aminte cum am avut norocul mi se propună să scriu o poveste despre Batman, dar îmi amintesc cât de repede am spus „Da” acestui proiect. Prima mea amintire despre Cavalerul Negru este din *Batman: Seriile animate* –, obișnuiam să mă uit la emisiunea aceea cu capul proptit în mâini, imaginându-mi cum ar fi să zbori deasupra orașului și să învingi oameni răi. Batman a fost inițierea mea către un personaj nuanțat, către ideea că, indiferent cât de puțin ești apreciat sau cât de mult te tentează latura răului, tot trebuie să te ridici și să lupți lupta cea dreaptă. Pentru mine, asta sună mai adevărat acum decât oricând.

Batman are Liga Dreptății, iar în scrierea acestei povești am avut și eu una:

Pentru Kristin Nelson, minunată mea agentă și prietenă, care se gândește la tot, și chiar mai mult decât atât. Pentru editorul meu genial, Chelsea Eberly – îți mulțumesc că ai fost în tranșee cu mine ca să cârmim povestea lui Bruce Wayne în forma finală, prin iad (tehnologic) și prin apă adâncă. Am reușit!

Sunt atât de recunoscătoare întregii echipe de la editura Random House pentru că m-au primit cu brațele deschise și entuziasm călduros: Michelle Nagler, Jenna Lettice, Alison Impey, Dominique Cimina, Aisha Cloud, Kerri Benvenuto, John Adamo, Adrienne Waintraub, Lauren Adams, Kate Keating, Hanna Lee, Regina Flath și Jocelyn Lange.

Mulțumesc, mulțumesc, vă mulțumesc tuturor pentru bunătate, ajutorul editorial neprețuit,

competența voastră în design și marketing/publicitate, și extraordinara voastră minunăție. Remarcabilei echipe de la Warner Brothers: Ben Harper, Melanie Swartz și Thomas Zellers, și tuturor celor de la DC, vă mulțumesc că mi-ați încredințat povestea tânărului Bruce Wayne și că mi-ați dat șansa să spun: „Sunt Batman”. Acesta va fi mereu unul dintre cele mai importante momente din viața mea.

Prietenei mele neînfricate și geniale ca o amazoană, incomparabila Leigh Bardugo (alias Wondugo): scriitoarea asta țăcănită n-ar fi reușit fără tine. Îți mulțumesc pentru tot.

Minunata mea Dianne, cartea asta a fost pentru tine de la început, femeie deșteaptă, dar tu știai asta. Mulțumesc că mi-ai suportat întrebările despre Batman și că ai purtat discuții profunde despre Bruce Wayne cu mine, după-amiaza la ceai, așa cum n-ar face oricine. Creierul tău este plin de cele mai bune lucruri!

Fabuloasei Dhonielle Clayton, pentru intuiția ta, înțelepciune și prietenie. Dragilor mele Amie Kaufman, JJ și Sabaa Tahir, vă mulțumesc foarte mult că m-ați încurajat ori de câte ori am avut nevoie. Aspir să devin fiecare dintre voi.

Lui Primo, soțul meu super-erou, îți mulțumesc pentru multele nopți în care am discutat despre Batman, că te-ai uitat la toate lucrurile despre Batman cu mine, și pentru că ești minunat, distractiv și blând. E ca și cum ne-am iubi sau ceva asemănător.

Nu în ultimul rând, cititorilor și apărătorilor dreptății de pretutindeni: mulțumesc că sunteți adevărații Cavaleri Negri ai lumii. Super-eroii ne inspiră pentru că reprezintă ceea ce are umanitatea mai bun de oferit. Ei ne amintesc că și noi putem să

aducem o schimbare și să facem bine. Nu îți trebuie un miliard de dolari și o peșteră ca să fii Batman. Îți trebuie doar inima ta curajoasă și bestială. Continuă să lupți.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P 83, cod 062650, sector 6, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870,
0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99

Comenzi – online
comenzi@editura-art.ro
www.editura-youngart.ro

Înainte de a fi Batman, a fost Bruce Wayne – un tânăr nesăbuit, pus în fața criminalei Madeleine Wallace la Azilul Arkham. Ce ascunde ea? Care-i sunt legăturile cu Creaturile nopții, banda de infractori care terorizează orașul Gotham? Și de ce e singurul cu care vorbește, după ce detectivii n-au putut scoate nici măcar un cuvânt de la ea? Madeleine e un mister teribil de atrăgător, pe care Bruce trebuie să-l rezolve fără a ceda sentimentelor pe care le dezvoltă pentru ea. Va reuși el să devină supereroul de care are nevoie orașul Gotham?

„Cel mai dificil în orice poveste cu Batman e să pătrunzi în mintea lui Bruce Wayne, iar lui Marie Lu nu-i scapă nimic."

Kirkus Reviews

„O narațiune derulată în ritm rapid, cu secvențe de luptă pline de acțiune și dispozitivele hi-tech pe care te aștepți să le găsești în orice poveste cu Batman."

School Library Journal

DC ICONS

Supereroi prezentați de superautori

WONDER WOMAN™ de LEIGH BARDUGO

CATWOMAN™ de SARAH J. MAAS SUPERMAN™ de MATT DE LA PEÑA

www.editura-youngart.ro

ISBN 978-606-8811-77-2

Copyright © 2019 DC Comics.
BATMAN and all related characters and elements
© & ™ DC Comics. WB SHIELD: ™ & © Warner Bros.
Entertainment Inc. (s19)